

ALİ BULAÇ

İSTANBUL 13. AĞIR CEZA MAHKEMESİ 2017/112 ESAS SAYILI DOSYASINDA ESAS HAKKINDAKİ MÜTAALAYA KARŞI SAVUNMA METNİ

(7-8 Haziran 2018)

İÇİNDEKİLER

- I. Giriş,
- II. Adil Yargılama,
- III. FETÖ Ne Zaman "Silahlı Terör Örgütü" Oldu?,
- IV. İslamcılık, Cemaatler ve F. Gülen ,
- V. Zaman Gazetesinde Yazmak ,

A)Cemaate ters düştüğüme dair iki haber

- 1)Haber7,
- 2)Odatv.

B) Cemaati eleştiren köşe yazılarım,

A-Eylemler

- a) GYV Üyeliği ,
- b) Kişilerle Görüşme, 3
- c) Yurtdışı Çıkışlar-Girişler,
- d) "Anavatan Amerika",
- e) Bankasya ,
- f) Dizüstü Bilgisayarda Gülen'in Kitapları,
- g) Tesettür isimli Video (06. 02. 2008 tarihli),
- h) Apple Marka Ipad'ta "Pırlanta serisi" Gülen'in sohbetleri,
- ı) 1971'de kaldığım Ev ve Türk Okulları'nın Küreselleşmeye verdiği cevap,
- i) Sevad-ı Azam ,
- 35 Suç unsuru gösterilen yazılar,
- j) Kılıç Metaforu , (Kıyam mı, temkin mi?)

A) Darbeye karşı yazılar, Açıklama (Darbe teşebbüsü öncesi ve sonrası),

- k) 27. 12. 2014 tarihli yazı (Hırsızlık ve yolsuzluk),
- l) 20. 12. 2014 tarihli yazı, (Olup biteni nasıl anlamalı?),
Sahte deliller: Bana ait olmayan cümleler,
- m) 29. 12 2014 tarihli yazı, (Usulsüzlük ve yolsuzluk),
- n) 18. 12. 2014 tarihli yazı (Cinnet hali)
- o) 29. 10. 2014 tarihli yazı, (Siyasi partilerin meşruiyeti),

- ö) 15. 12. 2014 tarihli yazı, (Bu böyle olmamalıydı),
p) 21.12. 2014 tarihli yazı (Kolektif ceza),
05. 01. 2014 tarihli yazı. (Başbakan'ın Açıklamaları-İzlenimler),
01. 03. 2014 tarihli yazı (Ağlatmayalım),
13. 03. 2014 tarihli yazı (Kalıcı Hasar),
29. 03. 2014 tarihli yazı (Tume'nin Suçu),
18. 01. 2014 MİTtirları,

Başbakanı destekleyici yazılar,

VI. Anayasal Düzeni Zorla Değiştirmeye Kalkışmak ve Örgüt Üyeliği,
(Aklınızı başınıza alın),

a)18 Eylül 2017 tarihli savunmdan sonra FETÖ taraftarlarının verdiği tepkiler,
hakaretler, tweetler,

b)Örgüt üyesi olmak,

VII. İslam Hukuku Açısından ,

VIII. İfade Özgürlüğü ,

IX. Tutuklulukla Cezalandırma ,

X. Türkiye Kim?,

XI Son sözlerim,

I. Giriş

Sn. Başkan, Sn. Üyeler, Sn. Savcım!

Savunmama başlamadan önce hepinizi ve salonda bulunan herkesi saygıyla selamlıyorum.

Bugün bu savunmayı yaparken amacım sizi ikna etmek değildir. Çünkü ikna etkili söze dayanır, etkili söz ise retoriktir, hitabettir. Ben ne kitlelere hitap eden bir siyasetçi ne de bir ürünü ihtiyacı olmayanlara empoze etmeye çalışan bir reklamcıyım.

Benim amacım hakikati, olup biteni olduğu gibi ortaya koymaya çalışmaktır. Sn. Savcı'nın tek yanlı yorumlar ve cimbizla seçimler yaparak beni gözünüzde kötülük nesnesi, suç öznesi şeklinde resmedip mahkum etme çabasına karşı hakkı ve hakikati ortaya koymaya çalışacağım.

Bu yaklaşım önemlidir. Sizi hitabetle etkilemeye kalkışsam -ki iyi bir hatip değilim- yalana başvurmuş olacağım, yalan ise Platon'un dediği gibi "Devlet gemisini batıran fırtınadır." Benim yalandan kaçınmam ahlaki zorunluluk olduğu gibi, beni şeytanlaştırıp suç öznesi yapan Sn. Savcı için de zorunluluktur. Ama özellikle sizlerin yalan beyanlardan, sahte delillerden uzak kalıp karar vermeniz toplumun ruh ve akıl sağlığı bakımından hayati derece önemlidir.

Sokrat, retorikçi sofist Gorgias'a "Senin zenaatinin insanlara yaptığı iyilik nedir?" diye sorar. Gorgias şu cevabı verir: "Benim zenaatim özgürlüğü ve devletlere yönetebilme

gücü verir. Bu sayede hükümdarlar yönetir. Bu güç mahkemelerde hakimi, meclislerde vekilleri, meydanlarda kalabalıkları ikna eder.”

Peki özgürlük nedir? Sofistlere göre tabiatın cari yasalarıdır. Güçlüler zayıfları ezer, büyük balık küçük balığı yutar. İnsanlar arasındaki düzen de böyledir. 2.300 sene önce sofistlerin savunduğu düzen bugün sosyal Darwinistler, evrimciler bunun tabiatın mutlak yasası ve güçsüz insanların kaderi olduğunu bize “bilim yolu”yla kabul ettirmeye çalışıyorlar. Malthus, Tanrı’nın güçsüz yarattığı yoksulları tabiatın sofrasından kovuyordu. Buna göre gücü eline geçiren yasa koyar, yasaları değiştirir, yasaları geri çalıştırır, yasada olmayan suçlar ihdas eder. Böylece yasa ve hukuk egemen olanın, gücü ele geçirenin iktidarının teminatı olur. İşte bugün buna “tabii hukuk” diyenler var. Oysa varlık aleminin düzeninde zulüm, haksızlık ve kusur yoktur, her şey ilahi ahenk, kanun ve uyum içerisindedir ki, buna varlıkta adalet denir (67/Mülk, 3-4). Yüce Allah varlığın temelindeki ahlaki düzenin, hakkaniyetin ve adaletin insanlar arasında da tesis edilmesini emreder. Yaratılışın ahlaki düzenini ve adaleti tanımayan güçler eğer gücü yasaların üstünde tutan yargıçlar bulur, bu düzeni de medya mensupları ve din adamları, partizan gazeteciler, iliştilenmiş köşe yazarları ve kulağına her çalınanı rapor eden muhbirler bulursa muhalifleri ezerler. Bu meyanda hitabet, sahibinin istediği kimseye ve dilediği amaca karşı kullandığı silaha dönüşür. Ama yine 2.300 sene önce Aristo “hitabet” diye meydanları istila eden demogojinin demokrasiyi yozlaştırdığını söylemişti.

Ancak insani düzeni tabiatın vahşi düzeninden, evrimci kader inancından, timsahlarla ördeklerin yüzdükleri denetimsiz sulardan kurtarmanın yolu sabit bilgi yani hakikat, eşitlik ve adaleti hedefleyen hak ve her hak sahibine hakkını veren Hukuktur. Hak ve hukuk demogojiyle, retorikle, tahminle, yalanla, niyet okumayla, yorum ve teville, mesnetsiz suçlama ile devlet adına sanığa tepeden bakılan kibirle tesis edilemez; Hukuk bizatihi kendisiyle, doğrulukla, açık söz ve samimi beyanla, kanıtlarla, usulüne uygun muhakeme ve içimizdeki Allah’ın elçisi vicdanla yani kalb-i selimle tesis edilir.

Tam bu noktada devlete ve devlet adına yetki kullananlara ama özellikle yargıçlara büyük görevler düşer. Onların görevi devletin koruyucu çatısı altında bir yandan özgürlüklerin kullanılmasını sağlamak, diğer yandan başkalarının özgürlüklerini kısıtlayan veya yok etmek isteyenlere engel olmaktır.

Özgürlük insanın kendine yüklediği anlamı, varoluşsal amacı gerçekleştirebilme yeti, meleke ve potansiyellerini kullanabilmesidir. Kendimize yüklediğimiz anlamlar ve misyonlar farklı olabilir, başkalarının anlam ve amacını ortadan kaldırmaya teşebbüs etmedikçe, teşebbüsü kaba kuvvet, şiddet ve cebir yoluna başvurmadıkça özgürlüklerimizi kullanabilmeliyiz; devlet benim ve herkesin özgürlüklerinin koruyucu çatısı, teminatından başka misyonu ve amacı olmayan aygıttır.

Devletin ne aşkın bir mahiyeti, ne de kutsal bir değeri vardır. Allüh’in iradesi devlette tecelli etmez; Hegel’in ve Bizan/Osmanlı telakkisinin aksine devletin başındakiler “yeryüzünde Tanrı’nın arzusunu, gölgesini temsil etmezler”. İslam inancına göre Allah’ın iradesine teslim olmak Hukuk’a samimiyetle riayet etmektir. Devlet hukuk içinde ve bir arada yaşamamızı sağlayan beşeri bir organizasyondur. Devlet, ortak iyi ve ortak çıkar zemininde teşekkül eden siyasi/kamusal aygıt olmadığı durumlarda Hobbes’in dediği “**İnsan insanın kurdu**” olur. Tiranlar, firavunlar, zorba diktatörler türer ve bunlar keyfi olarak kitleleri hakimiyetleri altına alırlar. Birimizin diğerinin

kurdu olmaması için hepimizin üstünde hukuk, hukuku uygulayan, hakem rolünü oynayan ve gerektiğinde Weber'in deyiimiyle "Şiddet kullanma tekeli elinde bulunduran devlet" olur. Hanefi hukukçuları asırlar öncesinden devletin hükümlerini temsil etmekten, ortak ihtiyaçlar için vergi toplamaktan, iç ve dış güvenliği sağlamaktan başka görevi, yetkisi ve misyonu olmadığını/olamayacağını belirtmişlerdir. Eğer devlet bu sınırları aşar, kişi, hanedan, zümre veya bir sınıf adına hareket edecek olursa, kendisi kurt olur; buna yine Hobbes'ın deyiimi Leviathan, yani ejderha/canavar denir.

Yunan filozofları değeri bakımından bilgiyi ikiye ayırmışlardı:

16) Duyular yoluyla elde ettiğimiz zanni bilgi, yani *doksa*

17) Akıl yoluyla elde ettiğimiz gerçek bilgi, yani *episteme*.

Hak ve hakikat zanna dayandırılmaz. Kur'an-ı Kerim de aynı ayrımı yapar ve zannın bir hakikat değeri olmadığını, bu yüzden "**Zandan çokça** (veya zannın çoğundan) **kaçınmamızı emreder.**" (49/Hucurat, 12.)

Peki yolumuzu aydınlatacak ve hukuki davalarda hakimlere adil karar vermelerine temel teşkil edecek bilgiyi, belgeleri, kanıtları nasıl elde edebiliriz? Bu soru doğrudan hakimleri ilgilendirir: Hakimler neye göre savcılarının öne sürdüğü suçlamaları kritik edecek? Prensipite savcının sanığın sadece aleyhine olan delilleri ve bilgileri değil, lehinde olan delil ve bilgileri de hakimlerin önüne koymalıdır. Yargıç devletin görevlisi ise, sanık da devletin yurttaşdır ve savcının lehindeki delilleri de görmesine hak sahibidir. Fakat uygulamada bu prensibe uyulmadığı gibi, savcılar,

a) Sahte delil üretiyor;

b) Yorum yapıyor, niyet okuyor, sanığa yabancı olduğu maksat yüklüyor;

c) Sanığın lehine olan hiçbir bilgi ve delili görmüyor. Sadece adaletin peşinde iz sürmesi gereken hakimlerin bu yolu takip eden savcılara kuşku ile bakmaları gerekir. Çünkü hakimler hakikat arayıcısı hakimler/bilgeler sınıfındadırlar, hüküm, hakim, hekim ve ilahi bilgelik olan hikmet aynı kökten türemişlerdir.

Ben hayatımı anlaşılmasına adadığım Kur'an perspektifinden bakıyorum dünyaya, aynı kaynaktan az veya çok beslenen hikmet ehline, vicdan ve akıl sahiplerine de daima kulak kabartıyorum. Bu açıdan Kur'an'dan veya Hz. Peygamber (s.a)'den delil getirirken sakın "dini vaaz" veya hitabet yaptığım sanılmasın.

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

Bu duruşma düzeninde bir yanlışlık var: Hakkımızda karar verecek olan heyet karşısında savcılık ile sanıklar eşit mesafede değiller. Savcı heyetle aynı hizada oturuyor. Ben ancak başımı kaldırarak ona bakabiliyorum. Bu benim aleyhimde olmak üzere psikolojik eşitsizliğe yol açıyor. Olması gereken Sn. Savcı'nın müdafii avukatlarımızla aynı hizada yer almasıdır. Amerikalılar bunu sağlıyor da, tarihteki adalet örnekleriyle övünen bizler bu eşitliği sağlayamaz mıyız? Açıktır ki bu eşitsiz konumlandırma savcıyı "devlet" adına bireye ve bireyin tabii üyesi olduğu topluma karşı gardını alan bir ruh haleti içine sokuyor. Bu ruh haleti içinde savcı, kendini hak ve hakikatin ortaya çıkmasına yardım eden, bu amaçla sanığın muhtemel yalan beyanlarına, saptırmalarına karşı hakkın bariyeri olan konumdan çıkarıyor;

18) Her ne olursa olsun sanığı mutlaka suçlu, özü itibariyle kötülük nesnesi gösterme,

19) Trajik bir rekabet ve mutlaka kazanılması gereken bir münazaradaymış gibi davayı kendi iddiası/suçlama metni doğrultusunda şekillendirmeye itiyor.

Maalesef cari hukuk sistemi hakkın ikamesini ve hukukun tesisini mümkün kılmıyor. Ben dilerdim ki Sn. Savcı karar verecek olan Sn. Mahkeme heyetini sadece bilgilendirsin ve kendince doğru bilgiler ışığında benim için bir talepte bulunsun. Oysa Sn. Savcı kendini tek bir şeye odaklamış: "Ben Ali Bulaç'ı mahkum ettireceğim, cezaevine attırıp onu dört duvar arasında çürüteceğim." Bu durum Sn. Savcı'yı haktan ve doğruluktan ayırıyor, zanna sevk ediyor. Zannına dayalı bilgi adaletin tesisine kaynak olamaz.

Sn. Savcı'nın bu ruh haleti içinde sanığa karşı aldığı gard, sanığı suç öznesi şeklinde resmetmesi sanığı kendine rakip, düşman algılamasına yol açar ki savcıyı zan, tahmin, yorum ve niyet okuma, sahte delil üretme, iyice kritik edilmemiş, testten geçmemiş bilgi, haber ve belgeleri birer gerçek delilmiş gibi mahkemeye sunmaya itiyor. Bu durum mahkemeyi, adaleti, hakkı ve hakkaniyeti zedelemektedir. Bu usul ve zihni tutumdan adalet çıkmaz.

Kur'an-ı Kerim "**Size yoldan çıkmış/doğruluktan sapmış (fasık) bir haber getirdiğinde onu iyice araştırın**" diyor. İyice, çok yönlü, objektif, derinlemesine araştırmadan hüküm verirsiniz

a) Bir topluluğa, topluluktan birine yıkıcı zarar verirsiniz;

b) Sonra çok pişman olursunuz; kararınız dolayısıyla verdiğiniz zarar size de isabet eder, dokunur. (49/Hucurat, 6.)

Peki bu duruma düşmemek için ne yapmalı, hangi usulü takip etmeli?

Doğru bilgi, hakikat arayışında Kur'an bize üç bilgi yolu gösterir:

20) Kağıt üzerindeki bilgi, teorik. (*İlme'lyakin*)

21) Gözleme dayalı bilgi, tanıklık. (*Ayne'lyakin*)

22) Tecrübe edilerek, ruhen iştirak edilerek elde edilen kesin bilgi (*Hakka'lyakin*).

Mesela bir yemek hakkında bir yazı okumuşsak, bu teorik bilgidir; bir sofrada görmüşsek gözleme dayalı bilgidir. O yemeği yemişsek elde ettiğimiz bilgi kesin bilgidir.

Bu usulden hareketle; Sn. Savcı'nın benimle ilgili suçlamalarını kritik ettiğimizde, eline geçen bilgilerin neredeyse tamamı nakildir, teoriktir, kağıt üzerindedir, kulaktan dolma yalan yanlış istihbari bilgiler, medyada hasımlarımın ürettiği provakatif yazı ve karalamalardır. Denmiştir ki "Duyduklarının hiçbirine, gördüklerinin de yarısına inan."

Sn. Savcı'nın suçlamalarını şu noktalardan itirazla kabul etmiyorum:

23) Ona benimle ilgili bilgi getiren polisler ve muhbirler hakkımda sahte delil üretmişler, bana ait olmayan cümleleri bana aitmiş gibi iddianameye dercetmişlerdir. İki örneği ilk savunmamda göstermiş bulunuyorum.

24) Evime baskın düzenleyip kapıyı zorlayarak giren polisler, elektronik aletlerin imajını alıp evde bırakmaları gerekirken götürmüşler, 19 ay sonra dosyama girecek

deliller çıkarmışlardır; bana teslim ettikleri elektronik aletler birer hurdaya dönüşmüş bulunmaktadır. Halen bana teslim etmedikleri dört elektronik alet bulunuyor.

25) Sn. Savcı benim hasımlarımın yorum ve provakasyon amaçlı haberleri olduğu gibi önümüze suç delili olarak koymuş bulunmaktadır. Bunun da somut örneğini göstereceğim.

II. Adil Yargılama

Bugün Türkiye’de adil yargılamayı zedeleyen önemli amillerin rol oynadığı herkesin malumudur. Bu, bir yakıştırma veya suçlama değil, bizzat hükümetin teyid ettiği bir hakikattir.

Bilindiği üzere 15 Temmuz darbe girişiminden sonra hükümet 21 Temmuz 2016’da BM’ye bir yazı göndererek “BM Medeni ve Siyasi Haklara İlişkin Uluslararası Sözleşme’nin 13 maddesine çekince koyduğunu resmen bildirdi. Sözleşmenin OHAL döneminde uygulanmayacağını belirten hükümetin askıya aldığı iki madde var ki, doğrudan bizi ilgilendirmektedir. Bunlardan biri “OHAL döneminde Adil Yargılama’nın yapılmayacağı,” diğeri “Tutuklulara sözleşme hükümleri gereğince insanca davranılmayacağı” konusudur. (Cumhuriyet, 27 Ocak 2018)

Adil yargılanmamızı engelleyen hususlar:

- 1) Yaklaşık 1.5 sene avukat görüşmemiz haftada 1 saatle sınırlandırıldı. Bazen geç geldiği için avukatımızla 15 dakika, hatta 5 dakika görüştüğümüz oldu.
- 2) Avukatla görüşmede tepemize bizi kaydeden kamera, yanımızda oturan bir infaz memuru bulunuyordu.
- 3) Haberleşmek, mektup yazmak-almak mümkün değildi.
- 4) Savunmada kaynaklara ulaşmamız engellendi, kat’i biçimde kitap yasağı kondu.
- 5) Savunma odalarında haftada 2 saat bilgisayar kullanma izni verildi, fakat tıkanıdığımız yerde teknik yardıma izin verilmedi. Haftada bir çıkarıldığımız salonlar neredeyse her hafta değişiyor, kendi adımıza kaydettiğimiz dosyalar format atılarak siliniyordu. İç veya dış kantinden talep ettiğimiz CD ve toner ya çok geç geliyor veya hiç gelmiyordu.
- 6) Suçlamalara mesnet teşkil eden yaklaşık 12 bin sahifelik ek klasörler son derece kötü düzenlendiğinden hakkımdaki suçlamaları bilgi, belge ve argümanları sarih bir şekilde okuyamadım. Şahsen görevliden teknik yardım talep ettiğimde görevlinin bana dediği şu oldu: “Ben sana yardım edemem. Masa başına yaklaşmam bile suçtur.” İki-üç defadan sonra bir daha savunma odasına çıkmadım.
- 7) Avukatımın savunmada kullanmak üzere bana getirdiği yazılı belgeler çok sonraları elime geçmekteydi, biri bana tam 2.5 gün sonra teslim edildi.
- 8) Savunma hazırlanırken kırılan gözlüğümü, yedeğiyle ancak üç hafta sonra değiştirebildim, bu süre içinde ne bir şey okuyabildim, ne savunma yazabildim.
- 9) Yazılı ve görsel medyanın yüzde 70’inde ve troller dünyasında aleyhimize öylesine haysiyet kırıcı bir kampanya yürütüldü ki, bir anda biz gazeteciler ve yazarlar “katiller, hırsızlar, vatan haini teröristler” olarak yaftalandık; birtakım iştirilmiş gazeteciler tarafından savcı ve hakimler baskı altına alındı, tehdit edildi.

Nitekim 25. Ağır Ceza Mahkemesi, 21 gazeteciyi 31 Mart 2017'de tahliye kararı verdi, fakat 1 Nisan 2017'de tahliye edilenler tekrar tutuklandı. Tahliye kararı veren savcı ve mahkeme üyeleri derhal açığa alındı. Bu olay bile "hakim güvenliği"nin olmadığına açık göstergesidir.

10) Duruşmalar sırasında iktidara mensup milletvekilleri duruşma salonuna gelmekte, sol tarafta kendilerini teşhis ettirecek yerde oturmakta, böylelikle mahkeme heyetine "Bakın buradayız, izlemeye geldik, her şeyi rapor ediyoruz" diye mahkemeyi psikolojik baskı altına almaktadırlar. Benim iki duruşmamı izleyen vekillerin 40 yıllık arkadaşlarımın ve yakın tanıdıklarımın olması kaderin garip tecellisiydi.

11- Cumhurbaşkanı Başdanışmanı İhsan Şener söyler der: "Batı ve Doğu medeniyetleri arasında iki temel fark vardır. Biri masumiyet karinesi diğeri mülkiyet hakkıdır. Batı'da insan suçlu doğar ve bu suçtan temizlenmeye çalışır. Doğu'da ise suçsuz doğar ve suçu ispatlanana kadar masumdur. Ayrıca Doğu medeniyetlerinde can bile emanet iken kesin bir mülkiyet hakkından söz edilemez. Batı'da ise mutlak mülkiyet hakkı vardır ve istendiği gibi tasarruf edebilir." (Hürriyet, 28 Nisan 2018, s.15.)

"İlk günah" dolayısıyla insanı doğuştan ve kategorik olarak günahkar/suçlu kabul eden Hristiyan inancının bizim hukuk sistemimize sinmiş olması yargıyı zedeliyor. Sn.Savcı, beni de Hristiyanların "Şeytan'dan talimat alıp suç işleyen Adem" görüp önüne konan listede ismim var diye "Suçlu" ilan ediyor ve "devlet ilk günahın/suçun bedelidir" fehvasınca aleyhimde delil topluyor. Oysa delillerden benim suçlu olup olmadığıma bakması lazımdı. Nitekim 22 aydır "delillerin toplanması" gerekçesiyle süren ağırlaştırılmış tutukluluktan sonra ortaya koyabildiği deliller benim köşe yazılarım ve gazetecilik, fikir adamlığımdan ibarettir.

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

Eğer köşe yazılarından dolayı bir fikir adamına müebbet hapis cezası isteniyorsa, darbeyi planlayana ve halka ateş açana ne ceza istenir? Müebbet hapislikten daha ağır ceza var mı ki istensin? Hatırlamak gerekir ki, "bugünkü müebbet hapis cezası"nın bundan önceki kanunlardaki karşılığı "idam"dır. Ben arkadaşlarımın iktidarımın iktidarında idamla mı yargılanacaktım?

III. FETÖ Ne Zaman "Silahlı Terör Örgütü" Sayıldı?

Üyesi olmakla suçlandığım FETÖ'nün hangi tarihten itibaren ve mer'i hukukun hangi norm ve kurallarına göre "**silahlı terör örgütü**" olduğu konusu davamızın esasını teşkil etmektedir.

1-Bugün adına "FETÖ" denen yapıyla ilgili ilk MGK kararı 2004 yılında alındı. Fakat 18 Eylül 2017 tarihli ilk savunmamda örnekleriyle ve şahısları zikrederek gösterdiğim gibi, hükümet MGK'nın aldığı tavsiye kararını hayata geçirmedir. Bu konuda Yalçın Akdoğan, Mehmet Ali Şahin, Emrullah İşler, Salih Kapusuz, Ömer Dinçer ve Bekir Bozdağ'ın Kasım 2013'te söz konusu kararı niçin uygulamadıkları geçen günlerde gazetelerde bir kare daha yer aldı. (Bkz. Cumhuriyet, 9 Nisan 2018, s.9)

AK Partili Yetkililer açıkça "**MGK kararlarını tavsiye niteliğinde olması sebebiyle hukuken uygulamak zorunda olmadıklarını**" söylüyorlar ki bu doğrudur.

2-29 Nisan 2015'te toplanan MGK bu yapı için diğerleriyle birlikte "**Legal görünümlü illegal yapı**" tanımlaması yapmış ama isim zikretmemiştir.

21 Ekim 2015 tarihli MGK toplantısında ise "**Fettullah**" ismi zikredilerek "**Paralel Devlet Yapılanması (PDY)**" tanımlaması yapmış ama "**silahlı terör örgütü**" dememiştir.

Öyle de olsa yine hükümet PDY ile ilgili işlemler yapmamış; mesela gazete, okullar, dernekler, vakıflar vs. kuruluşlar kapatılmamıştır.

3-Nisan-Mayıs 2016'da Can Dündar'ın yargılandığı mahkeme "**FETÖ diye bir terör örgütü tespit edilmiş değil**" deyip Can Dündar lehine karar vermiştir.

4-Sn. Hayati Yazıcı 25 Ocak 2014'te "**Devletin şeması içinde belki bazı kişilerin paralel uygulamalar içerisine girdiklerini söyleyenler var. Bunların bir paralel devlet şeklinde düşünülmesinin çok gerçekçi olmadığını düşünüyorum.**" (Cumhuriyet,19 Ağustos 2017, s.6) demiş, PDY'i bile kuşku ile karşılamıştır.

5-Bu yapının "**silahlı terör örgütü**" olduğuna ilişkin Sn. Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan, 16 Temmuz 2016, saat 03:20'de "**Bu grubun silahlı terör örgütü olduğu ortaya çıkmıştır**" diye ilan etmiştir. 21 Temmuz 2016 Bülent Arınç; 19 Ağustos 2016 İbrahim Kalın; 22 Eylül 2016'da HSK Başkan Vekili Mehmet Yılmaz, bu görüşü ve tanımlamayı teyiden tekrar etmişlerdir.

6-2014'e kadar Sn. Başbakan Binali Yıldırım başta olmak üzere Bülent Arınç, Ahmet Davudoğlu, Hüseyin Çelik, Numan Kurtulmuş, Melih Gökçek, Süleyman Soylu -ki Kurtulmuş ve Soylu Abant Toplantılarının müdavimleri idi ve protokol konuşmalarında mutlaka yer alırlardı- Faruk Çelik, Recep Akdağ, Bekir Bozdağ, Melih Gökçek, Reşat Petek ve daha onlarca siyasetçi bu yapıya ilişkin hüsnüniyet besleyip övücü sözler söylemiş, gelişmesinde rol almışlardır.

7-Bunlar sivil insanlar ve bu yapının bir darbe teşebbüsünde bulunabileceklerini tahmin edemediler.

Peki ya işi, görevi ülkenin iç ve dış güvenliği olanlar nasıl bilemedi?

a)Eski Genelkurmay Başkanı Necdet Özel "**bilemediklerini söylüyor**" (Hürriyet, 8 Ocak 2017.)

b) Bugünkü Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar "**Bunların darbe teşebbüsünde bulunacaklarını devletin diğer kurumları da dahil pek çok kimsenin beklemediği durumdu**" (Hürriyet, 8 Haziran 2017, s.20) diyor.

c) Yine Sn. Akar 15 Temmuz darbe girişimine ilişkin Çatı Davası kapsamında yapılan özel duruşmada "yanında görev yapanların FETÖ'cü çıkmasına" ilişkin soruya "**FETÖ'nin TSK yapılanmasındaki hususiyetleri, özellikle gizlilik konusunda kullandığı yöntemler dikkate alındığında FETÖ mensubu olan TSK personelinin teşhisi ve tespiti her zaman mümkün olmamıştır**"_ cevabını veriyor. (Cumhuriyet, 24 Mart 2018, s.12)

d) Daha ilginç Sn. Başbakan Binali Yıldırım "**MİT Müsteşarı Hakan Fidan'a sordum, böyle bir darbe teşebbüsünden neden benim ve Sn. Cumhurbaşkanı'nın haberi yok? Bu soruya cevap vermedi**" diyor. (2 Ağustos 2016, CNN Türk, Akşam Programı-Hande Fırat)

e) Milli Savunma Bakanı Sn. Fikri Işık " **150 general darbeye karışır da, karargah nasıl bilmez?**"

diye haklı olarak soruyor. (Hürriyet, 19 Kasım 2016)

8-Şimdi bütün vicdan sahiplerine soruyorum:

a) Bunca siyasetçi ve yönetici

b) Genelkurmay Başkanları

c) MİT Müsteşarı bu yapının darbe hazırlığını bilemiyor da, ben nasıl bileceğim de darbeye hazırlık babında yazılar yazacağım?

Sn. Savcı bu zatlara "Siz, göreviniz icabı bilmeniz lazımdı, nasıl bilemediniz diye sorması gerekirken, bana 'Sen biliyordun' diye beni sanık sandalyesine oturtuyor." Ben de diyorum ki, Sn. Savcım, benim darbe yapılacağına ilişkin bilgim olduğuna dair deliliniz nedir? Bize bu konuda tek bir belge, maddi delil gösterebiliyor musunuz? Mesela bir yazışmamı mı tespit ettiniz, biriyle mi görüşmüşüm, telefon kaydım mı var? Hayır!

Yazılarımı bağlamlarından ve maksatlarından kopararak yorumluyor, bana niyet yüklüyorsunuz ve niyet ile yorum üzerine hüküm bina ediyorsunuz. Böyle bir delil olur mu? Bu büyük bir haksızlık ve ağır bir ithamdır.

9-FETÖ yapılanmasının silahlı terör örgütü olduğuna ilişkin Mahkeme Kararı 14 Temmuz 2017'de alınmıştır.

"FETÖ/PDY'nin-terör örgütü olduğu, bu yapılanmanın bir terör örgütü olduğunun Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin temyiz verici sıfatıyla verdiği 14.07.2017 tarih ve 2017/1443-4758 sayılı kararı ve Yargıtay 16. Ceza Dairesi'nin ilk derece mahkemesi sıfatıyla yargılayıp sonuçlandırdığı iki hakimle ilgili davaya ilişkin 24.04.2017 tarih 2015/3 Esas No, 2017/3 Karar No sayılı kararı ve kararın temyiz mercii sıfatıyla incelenmesini yapıp onaylayan Yargıtay Ceza Dairesi Genel Kurulu kararı ile de tespit edilmiş bulunduğu anlaşılmıştır." (25. Ağır Ceza Mahkemesi Esas Hakkındaki Mütalaası 2017/67 Esas Nolu dosyada. Dava Başlığı: FETÖ Medya Yapılanması)

10-Şimdi soruyorum: 15 Temmuz 2016'ya kadar silahlı örgüt olduğuna ilişkin bir mahkeme kararı bulunmayan ve lideri Fethullah Gülen'in emekli maaşı Temmuz-2016 ayı dahi devlet tarafından bankaya yatırılan bir yapının gazetesinde yazmak ve vakfına kısacık süre üye olmak -ki ikisi de legal ve devletçe denetlenen kuruluşlardır- nasıl "terör örgütü üyeliği" olabilir?

Evet bu bir terör örgütü imiş. Ama kamuya açık yüzü legal, karanlık yüzü illegal. Bu şuna benzer:

Bir benzinlik düşünün: Sahibi mafya babasıdır, haraç topluyor, uyuşturucu işiyle uğraşiyor. Bu arada yasal benzinliği var ve bu benzinlikte pompacılar, kasiyer, market çalışanı da bulunuyor, bunların hiçbir şeyden haberi yok. Kanuni işlerini yapıyorlar, ay başında maaşlarını alıyorlar. Şimdi birgün mafya babası yakalanacak olsa pompacı, markette ciklet satan kasiyer de mi çete üyesi diye içeri alınacak, yoksa baba ile ortak çalışan gerçek çete üyeleri mi? Asıl failler yok, bizim gibi yazarlar, muhabirler toplanmış bizden hesap soruluyor.

Hani Sn. Cumhurbaşkanı demişti ya: "Akıllı olanlar kaçtı, akli yetmeyenler kaldı."

Bir yönüyle doğru. Ama yapının karanlık yüzünden habersizler niçin kaçsın? Mesela Rıza Sarraf "terörist" ilan edildi. Ne yapıldı, şirketinde çalışan, yani legal ve illegal giriş-çıkışları bilen 3-5 kişi gözaltına alındı da şirketlerinde çalışan herkes, onu tanıyan, onunla yemek yiyen, onun şirketleriyle iş yapan, ona selam veren kimseler içeri atılıp da sanki bunlar Rıza Sarrafmış veya suç ortaklarıymış diye yargılanmadılar.

11-Benim

- a) Ne darbeden haberim oldu.
- b) Ne de bir terör örgütüne üye oldum.

Bu iki suçlamayı da reddediyorum!

IV. İslamcılık, Cemaatler ve F. Gülen ve Benim "Duruş"um

Türkiye toplumunun en büyük gerçeği cemaat ve tarikatların geniş, yaygın ve derinlemesine nüfuz edici özellikler taşıması ki; siyaset sosyolojisiyle uğraşanlar buna "Sosyal İslam"; bunun yanı sıra 1969'dan beri dini kimliği kamusal görünürlük kazanmış bulunan Milli Görüş hareketi -ki buna da "Siyasal İslam" diyorlar. AK Parti Milli Görüş içinden çıkmış, geçmişle arasına mesafe koyduğunu ilan ederek iktidar olmuştur.

Bugün ne kadar sorunlu tecrübe yaşıyor olursak olalım, "Sosyal İslam"ın en önemli mecrası olan Nur hareketiyle, Siyasal İslam'ın içinden çıkan siyasi oluşumlar arasında tesis edilecek diyalog, işbirliği, karşılıklı anlayış ülkenin geleceğini yakın ilgilendirir.

Ben hayatım boyunca epistemolojik olarak Selefi-Sufi iki akım ile Türkiye özelinde Nurculuk ile Milli Görüş/Nakşibendilik arasında diyalog kurulmasına çalıştım. Bu açıdan Türkiye'deki İslami grup ve oluşumlar benim ilgi alanım içinde oldu; belki bir ikisine daha yakın duruyordum ama asla diğerlerini yok saymadım, hak ve hukuklarını göz ardı etmedim.

Bizim camiaya hayli yabancı noktada duran Hürriyet yazarı Ertuğrul Özkök benim için **"Hayatı boyunca mütedeyyin insanların hakları ve özgürlükleri için yazmış, Ali Bulaç'tan bir darbeci profili çizemezsiniz."** diyor (Hürriyet, 14 Nisan 2017).

Cemaat ve tarikatlardan beklentim toplumu ahlaki ve sosyal yönden takviye etmek; dini kimliğiyle siyaset yapanlardan beklentim "iyi siyasetçi" profili çizmektir. Ancak İslam dini veya İslamcılık adına bir partinin siyaset yapması ve iktidar olduğunda devleti temellük etmesini daima yanlış ve tehlikeli buldum.

1998'de Aksiyon Dergisi'ne verdiğim röportajda -bunu kapak yapmıştı- **"İslamcılığın devlet talebi yok."** demiştim. Benim demek istediğim şeydu: 1950-2000 yılları arasında ortaya çıkan II. Nesil İslamcılarının verili; yani eldeki olandan başka bir devlet modelleri yok. İslamcılarının bu nitelikteki olan devlet talebi yok ve olmamalı, ama devletten talepleri var. O da adalet, hakkaniyet, hukukun üstünlüğü, temsil ve dini kimliğiyle kamusal alanda görünür olmak isteyenlere gerekli özgürlüklerin sağlanmasıydı.

Fakat elbette ne radikal İslamcılar ne muhafazakar siyasetçiler benim bu fikrimi benimsemediler, hatta beni eleştiri bombardımanına tabi tuttular.

Milli Görüş - Nurcu diyalogu ve işbirliği için çok yazdım, tarafların şahinleri buna izin vermedi; çatışmayı körüklediler. Ben yine başarısız kaldım. Ben hem Milli Gazete ve Yeni Şafak'ta, hem Zaman'da yazabilen bir kişiydim.

Cemaatler-tarikatlar Türkiye'nin gerçeğidir ve çok olumlu roller oynamışlardır. Ani göç dalgalarıyla dengesini kaybeden Cezayir, 1990'larda 150 bin kişinin hayatına mal olan bir çatışma yaşadı; başta Mısır olmak üzere birçok İslam ülkesinde Türkiye'deki gibi güçlü cemaatler ve terörden uzak duran bağımsız gruplar olmadığı için terörle sarsıldılar.

Türkiye ise şanslı bir ülke. Çünkü bizde üç büyük göç dalgası yaklaşık 20'şer yıl arayla vuku buldu: 1950, 1970 ve 1990. Cemaat ve tarikatlar büyük kentlere gelenleri adeta ilkyardım çadırlarında topladılar, toplumsallaştırıp şehre intibak ettirdiler; onların bir dizi sosyal ve psikolojik ihtiyaçlarına cevap verdiler.

F.Gülen hareketi bunların içinde en aktif, en çok gelişme seyri takip eden cemaat idi. Dışarıdan gözlemlendiğinde şu profili çiziyordu:

a) Sosyo-kültürel bir hareket, siyasetten uzak duruyordu. Hoşgörü, diyalog ve herkesi kendi konumunda kabul etme ilkesini öne çıkarıyordu. Terör ve şiddete kategorik olarak karşı olduğunu ilan ediyordu. Bir arada yaşamayı savunuyor. İslam ve modern dünya ilişkisine, bilime, akli düşünceye önem veriyordu. "Demokrasiden geri dönüş yok" diyor; eğitimi misyonunun merkezine almış bulunuyordu.

b) Heretik değil, Kur'an ve Sünnet'i referans alıyor, aşırı Sünni olmakla beraber Sevad-ı azamdan çıkmamaya çalışıyor, muteber müçtehitlerin usulüne bağlılık gösteriyordu. En azından kamuya dönük yüzü, dışarı bakan vitrini böyle idi. 15 Temmuz'dan sonra "Bana telkinle yazdırıldı" dese de, Prof. Faruk Beşer'in "Fethullah Gülen'in Fikhi Görüşleri"ni ele aldığı kitabı bunun delilidir. 15 Temmuz'a kadar kimse Gülen'i "Gulat"tan saymadı.

15 Temmuz'dan sonra Diyanet İşleri Başkanlığı Gülen hareketinin din anlayışının makbul İslam akaidine aykırı olduğunu söylüyor. DİB'in raporunu okuyamadım, çok merak ediyorum.

c) Ben cemaatlere tarihi bir perspektiften bakarken, Osmanlı'nın kuruluşuna takaddüm eden Selçukluların son dönemine denk düşen bir hareketin, yine aynı coğrafi havzada Kayseri, Malatya, Sivas, Erzurum, Diyarbakır, Konya, Yozgat gibi yerlerde filiz verdiğini görüyordum. O zaman Osmanlı'yı besleyen bu dini-iktisadi hareketlilikti, sanki bugün de aynı topraklarda, bereketli Anadolu'da benzer bir hareket oluşuyor, enerji biriktiriyor; bu enerji 6 kıtaya taşıyor, genç tüccarlar, öğretmenler her yana dağılıyordu.

"İşte" diyordum "bu 'Medine Sözleşmesi'nin 'Hilfu'l Fudul'un ruhudur." Maalesef yanıltılmışım.

1) Cemaat, Cemaat asabiyetini aşamadı;

2) Nakşiler, Milli Görüş ve diğer İslami gruplarla diyalog ve işbirliğine yanaşmadı;

3) Büyüdükçe güç zehirlenmesine uğradı, 18 Eylül 2017 tarihli savunmamda işaret ettiğim 14 noktada meşru çizgiden çıktı

4) "Derin cemaat" asıl ana gövde cemaati suistimal etti, ateşe attı, onbinlerce aileyi mahvetti, yüzbinleri yaktı.

5) Cemaate görünür misyonu dolayısıyla sempati duyan, ümit bağlayan herkesi hayal kırıklığına uğrattı, mahcup etti, feci şekilde yanılttı.

6) Yabancı ülkelerin tuzağına düştü, acımasız ve caniyane bir darbe teşebbüsünün sanığı olarak kodlandı.

Zaman Gazetesi'nde niçin kaldığımı 18 Eylül tarihli savunmamda uzun uzun anlatmıştım. Ben her iki tarafa hitap edebilen bir yazardım. Beni iki tarafın gençleri dikkatle okuyor, akademisyenleri takip ediyordu. Zamanla cemaatte sürüp giden hatalı anlayışlar düzelir diyordum.

17/25 Aralık'tan sonra arayış bulmak, cemaatin ana gövdesini onu ve Türkiye'yi ateşe atmaya azmetmiş "derin cemaat" in yıkıcı zararlarından kurtarmak için çabaladım, kardeşlikle ilgili yazılar yazdım (Zaman, Müslümanlar kardeştir, 28 Aralık 2013) bir işe yaramadı.

Keşke Şubat-Mart 2014'te bana gelen ikinci teklifi kabul etseydim, Zaman'dan ayrılıyordum. Şahin Alpay'la aylarca hapisanede olayı analiz edip şu sonuca vardık: Aklımıza her şey gelirdi ama Gülen grubunun şu veya bu düzeyde bir darbe teşebbüsünde bulunacağı veya yer alacağı aklımızın ucundan geçmezdi. Herkesi yanıltıkları gibi bizi de yanılttılar.

Kişisel şikayetim şu: Sayısız siyasetçinin, sivil ve askeri bürokratin bu grupla ilgili "yanılma hakları" var da, neden benim hakkım olmaz ki, benim cemaatin bir ferdi devlet bir dairesinde müstahdem yapacak bile yetkim ve imkanım yok!

15 Temmuz faciasından sonra "**Cemaatler-devlet ilişkisi**"nin sağlıklı zemini" tartışılıyor. Allah kısmet ederse bunu derinlemesine yarım kalan kitapta ele alacağım. Şimdilik şu üç hususun altını çizmek istiyorum:

1) Devlet modernleştirici misyonu dolayısıyla sivil alana müdahale eder. Farklılığını muhafaza edemeyen cemaatler, bu sefer devleti ele geçirmek ve kamusal alana kendi boyasını vurmaya ister.

2) Devlet de bir tür cemaat gibi davranır. İktidar olanlar basit bir devlet dairesinde "Çaycı bile bizden olacak" mantığıyla hareket eder. Bu da cemaatlerin gözünde kamuyu kışkırtıcı kılar.

3) Kaynaklar ve statüler eşit dağıtılmadığından, bu eşitsiz dağılımdan her cemaat azami payı almak ister.

Çözüm:

1) Devlet kamusal alanda sivil-medeni alanları genişletmeli, bu alanlarda farklılığını yaşamak isteyenlere yasaların teminatı altında özgürlükler tanınmalıdır.

2) Devlet ve kamuda izlenecek tek kriter, sadece yasal amirine tabi olan ama esas formasyonu ehliyet ve liyakat sahibi her grup ve görüşten insanlara kapıların açık tutulması.

3) Kaynak ve statülerin dağıtımında adalet sağlanmalı, özellikle sosyal adaletin tesisine önem verilmelidir. Cemaatlerin ve STK'ların devletleştirilmesi çözüm değildir, bunu tam olarak başaran tek bir devlet yoktur.

Yazılarımın tamamında bu fikirleri savundum. Sn. Savcı benim Gülen'i eleştirmedeğimi iddia ediyor. Bu fikirler "devlette kendi kurumsal/cemaat kimliği"yle etkin olmak isteyen F. Gülen'in fikirlerine eleştiri değil mi?

V. Zaman Gazetesinde Yazmak

Sn. Savcı Zaman gazetesinde yazdığım için beni suçluyor. Zaman gazetesi 27 sene yayın yapan bir gazete idi, bir ara traji 1 milyona baliğ oldu. Türkiye'de hiçbir gazete, dergi, kitap veya başka mevkutenin devletin izni olmadan yayınlanamayacağı herkesin malumudur. Gazeteler devletin ve yasal çok sayıda kuruluşun izni, bilgisi ve desteğiyle yayın yapar. Devlet gazeteleri öylesine sıkı kontrol eder ki, hatta basın camiasında "Gazetelerin birinci sayfeleri görünür sahiplerine değil, devlete aittir" sözü yaygındır. Gazeteler:

- 1) Basın savcılığının izniyle çıkıyor, her gün basın savcısı gazeteleri dikkatlice kontrol ediyor,
- 2) Basın-Yayın ilan kurumundan resmi ilan alıyor,
- 3) Gazete hakkında TÜİK değerlendirme raporu yayınlıyor,
- 4) Gazete çalışanları SGK'ya kayıtlı, her ay prim ödüyor,
- 5) Maliye Bakanlığı gazeteyi periyodik olarak denetliyor,
- 6) Personel maaşları ve telifler devlet veya özel bankalara yatırılıyor,
- 7) İç ve dış firmalar gazeteye reklam ve ilan veriyor,
- 8) Gazetenin reklam filmleri devlet kanalı TRT veya özel televizyonlarda yayınlanıyor, belediyeler bilbordlarını astırıyor,
- 9) Süresi dolan çalışanı emekli oluyor, emekli ikramiyesi alıyor, maaşı bağlanıyor,
- 10) Ülke genelinde mülki amirlerin izniyle abone kampanyaları düzenleniyor, salonlar kiralanıyor, toplantılar yapılıyor, abone toplanıyor,
- 11) Yaysat her gün gazeteyi abonenin açık adresine ulaştırıyor, büfelerde gazete satılıyor,
- 12) Belediyeler gazete binalarına hizmet veriyor.

Bunca kanuni işleme ve denetime tabi tutulan bir yayın organı nasıl "silahlı terör örgütü"nın suç unsuru sayılıyor? Madem bu gazete silahlı örgütün organı idi neden hemen kapattırmadınız da Mart-

2016'yı beklediniz?

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

a) Benim Zaman Gazetesi'nde köşe yazarlığı yapmam suç değildir. Gazete kapatılincaya kadar yasal bir kuruluştur,

b) Yayın Yönetmeni'nin yurt dışına kaçmış olmasından ben sorumlu değilim. Ekrem Dumanlı görevden alınmış, yerine bir başkası Abdülhamit Bilici tayin edilmiştir, basın savcılığı bunu onaylamıştır. Ben yayın yönetmeni olmayan, adresi/yeri belirsiz, yer altında yayın yapan bir gazetede yazmadım,

Sn. Savcı mütlaasında "**Bu süreçte politik iklimde pek çok kırılma ve değişikliğe rağmen kendisi örgüt ele başına sadık kalmış, hakkında şaibelerin arttığı açıkça devlet içerisinde ayrı bir yapılanmaya gittiği dönemlerde bile sadakatinden ödün vermemiştir**" deyip beni suçluyor.

Bu suçlamalar doğru değildir, hakkaniyetli de değildir:

1) 18 Eylül 2017 tarihli ilk savunmamda Sn. Erdoğan adına bana Star Gazetesine geçmemi talep eden Tevhid Karakaya'nın teklifini kabul ettiğimi, telif ücreti üzerinde anlaşacağımızı, fakat o tarihte gazete yönetiminin beni istemediğini, muhtemelen Sn. Erdoğan'a Star'a geçiş teklifini benim reddettiğimi aktardıklarını ayrıntılı olarak anlattım ve eğer Sn. Mahkeme Heyeti lüzum görüyorsa Tevhid Beyi tanık olarak çağırabileceğini belirttim (Bkz. Zaman'da niçin kalmaya devam ettim ara başlığı.)

2) Ben hep zamanda kalmadım. 1904-1998 arası Yeni Şafak gazetesinde ve bu arada ilk savunmamda tek tek zikrettiğim üzere yaklaşık 50 ayrı gazete ve dergide yazılar yazdım, araştırmalar yayınladım. Bu mevkutelere Milli Gazete ve Hürriyet de dahildir.

3) Ben profesyonel bir yazarım. Telif ücretimi zamanında ödeyen ve yazılarıma müdahale etmeyen her gazete ve dergide yazarım.

4) Zaman Gazetesinde sadece köşe yazarıydım; idari görevim yoktu, binada bir odam ve masam bulunmuyordu; yayın politikasını belirleliyordum; gazetenin jeneriğinde ismim geçmiyordu. Ki bu görevlerde bulunmak bir suç fiili teşkil etmez. Yazılarımı e mail üzerinden gönderiyor, ayda yılda bir yolum düşerse gazeteye uğruyordum.

5) Uzun zaman bir gazetede yazmak, yazarın gazete sahibine sadakatinin göstergesi değildir. Yazar sadece köşesinden sorumludur. Zaman yazarlarının siyasi görüşleri ve fikirleri birbirinden ayrıdır.

c) Yazılarımda suç unsuru olsaydı Basın Savcılığı soruşturma açardı. Basın Kanunu 26. Maddesine göre gazete yazıları hakkında ancak 4 ay içinde soruşturma açılabilir. Benim yazılarımdan üzerinden 4 sene geçmiş bulunmaktadır.

d) Hukuka göre "suçun maddi unsuru" yani FETÖ'nün gizli tarafı bilinerek hareket edilmişse, o tarihten önce de olsa suçtur. Bu unsur bilinmiyorsa, o tarihten (17/25 Aralık 2013) sonraki de suç sayılmaz. Bu söylem yargı için hukuki bir veri olamaz. 17/25 Aralık tarihinin suç tanımı için kullanılamayacağına dair AYM'nin de kararı vardır. Bkz. No:2016/16092. Paragraf 99-100 (Taha Akyol, Hürriyet, 1 Mart 2018)

"Bir fiil veya tüzelkişilik hakkında suç örgütü veya suç fiili olduğuna ilişkin bir yasa veya mahkeme kararı varsa, o fiili işleyen veya örgütte bilerek yer alan suçludur. Yasa ve mahkeme kararı yoksa kimse kendine göre suç ve suçlu ilan edemez. Uyuşturucu ticareti suçtur. Kim şu tarihten sonra uyuşturucu ticaretini suç ilan ettim bu tarihten önce yasaldı, serbestti diyebilir? FETÖ'yle ilgili kuruluşların tamamı için aynı şey söz konusudur. Açıkça mahkeme kararının açıklanmasından sonra yasa dışı olmuşlardır, öncesinde kanun nazarında serbest idiler ve orada çalışanlar yasal faaliyet içinde idiler."

Hiç kuşkusuz gazetecilik kamu otoritesinin karar ve icraatlarını eleştirir. Eğer kamu otoritesinin hep hoşuna giden şeyler yazmakla yetiniliyorsa, bu gazetecilik değil, halkla ilişkiler veya kamu diplomasisi olur.

Ben kendi düşüncelerimden dolayı yargılanmak istiyorum. FETÖ adına veya onun talimatıyla yazmış olmam vaki değildir. Bu suçlamayı reddediyorum. Hakkımda yazı yazan onlarca yazar -ki tutuklandıktan sonra benimle ilgili 400 sahife civarında yazı yayınlandı- benim eleştirilerim ile FETÖ eleştirilerinin tamamen farklı olduğuna tanıklık ediyor.

Hz. Ali şöyle der: "**Söyleyene değil, söylenene bak.**" Sn. Savcı

- a) Söyleyene, yani bana bakmıyor
- b) Söylenene, yani içeriğe de bakmıyor
- c) Söylendiği yere, yani yazı yazdığım gazeteye bakıp beni suçlu ilan ediyor.

Sn. Savcı, suç saydığı yazıları ve fiilleri sıralıyor ama TCK'nın hangi maddesine göre suç teşkil ettiklerini belirtmiyor; genel bir mütalaa ile müebbet hapis istiyor.

Ben yasal bir gazetede yazı yazmışım, yazılarım hakkında 4 sene boyunca soruşturma açılmamış. 4 sene sonra Sn. Savcı beni suçlu ilan ediyor; sonra ben masumiyetimi ispatlamaya zorlanıyorum.

A) **Cemaate ters düştüğüme dair iki haber**

1) <http://www.haber7.com/guncel/haber/1140613-zaman-yazarindan-cemaate-sasirtan-elestiri> HABER7

Zaman yazarından cemaate şaşkırtan eleştiri

Zaman yazarı **Ali Bulaç**, cemaatin dergisi **Aksiyon'a** verdiği röportajda, **cemaate dönük eleştirel yorumlar yaptı.**

Cemaat'in haftalık [haber](#) dergisi

"Bu tabloda Hizmet Hareketi'nin yalnız olan **Aksiyon'a** konuşan **Ali Bulaç**, **Cemaat'in, Yahudilere ve Hıristiyanlara yaptığı diyalog çağrısını İslami cemaatlere yapmadığını söyledi.** bırakıldığını görüyoruz. Ötekileştirme, şeytanlaştırma operasyonu karşısında bu grupların suskunluğunu nasıl yorumlamalı?" sorusuna Bulaç'ın cevabı şöyle:

AK PARTİ CEMAATE GÖRE TAŞRALI KALIR

"Çeşitli sebepleri var. Birincisi, kamu bütçesi üzerinden kamuya bağlanmaları. Bir vefa borçları var. Oradan kaynak aktarıldı çünkü. İkincisi; Hizmet'e karşı bir rezervleri var. Gülen Cemaati diğerlerinden farklı. Hükümet üzerinden devletten beslenen bir cemaat değil. Kaynağını kendi üreten bir cemaat. Üçüncüsü; Türkiye'nin en büyük cemaati, özgül ağırlığı çok büyük. Dördüncüsü; uluslararası bir görgüye sahip. AK Parti ile Cemaat'i karşılaştırdığınızda AK Partili taşralı kalır. Cemaat daha küreselci, daha uluslararası perspektife ve tecrübeye sahip. Dünyanın her tarafında okulları, işadamları var. Dünyada ne kadar dil konuşuluyorsa Cemaat'in üyeleri bunu bilir.

CEMAAT DİĞER GRUPLARA SICAK DAVRANMADI

Beşincisini de Cemaat'in nakızası olarak görüyorum. Geçen on sene içerisinde Cemaat diğer gruplara karşı çok sıcak davranmadı. 'Ben onlardan farklıyım'ı hissettirmek için uzak durdu. Hıristiyanlara, Yahudilere, Hindulara, laiklere yaptığı diyalog çağrısını ve gösterdiği sıcaklığı bunlara pek göstermedi ya da

az gösterdi. Bütün bu sebepler, dinî grup ve cemaatlerin Gülen Cemaati'ni yalnız bırakmasına yol açtı."

<https://odatv.com/ali-bulac-bu-yazidan-sonra-kovulur--2911111200.html>

ODA TV

ALİ BULAÇ BU YAZIDAN SONRA KOVULUR

29.11.2011 16:56

Zaman yazarı Ali Bulaç, son KCK sert şekilde eleştiren bir yazı kaleme aldı.

KCK operasyonlarında cemaatin tavrı çok keskinken, Bulaç'ın bu yazısı rahatsızlık yaratacağa benziyor.

İşte "Siyasi Havaya Göre Hukuk" başlıklı o yazı:

"Zor günlerden geçiyoruz.

Sorunu tehlikeli kılan, krize dönüşmesidir. Hukukun üstünlüğü ilkesi korunuyorsa krizler doğmaz. Hukuk ifade özgürlüğüyle korunur. İfade özgürlüğü yöneticilerin karar ve icraatlarının çeşitli siyasi görüş sahiplerince eleştiriye tabi tutulmasına imkân verir. Bu zorunludur, çünkü Allah akli belirli kişilere tahsis etmiş değildir, yönetilenler de yöneticiler kadar, hatta daha sağlıklı düşünür. Eleştiri hakkının iptali aklın iptali anlamına gelir.

İcraatı eleştiren "**suçlu-hain**" ilan edilmemelidir. Siyaseten bize göre yanlış düşünen, hukuken suçlu olmaz. Düşüncelerimizi mutlaklaştırıp diğerlerini kanun marifetiyle mahkûm etmeye kalkışırsak, bundan despot ve totaliter rejim doğar.

Son KCK operasyonları çeşitli kaygılara sebebiyet veriyor. Bugüne kadar hükümete tam destek veren yazarlar rezervlerini dile getiriyorlar. Kişisel olarak benim de bazı kaygılarım var. Geçen yüzyılın ilk yarısına göre formüle edilmiş bir KCK yapılanması Kürtlerin sorununu çözmez. KCK'nin bölge halkını boğucu bir totalitarizme mahkûm edeceği açık. Devlet içinde devlet, devlete paralel devlet olmaz. Bunlar doğru. Hayatım boyunca terör ve şiddete; totaliter ve baskıcı bir siyasi rejime veya örgüt ideolojisine en ufak bir sempati duymadım. PKK veya KCK da benim inancım ve dünya tahayyülümün çok uzağında yapılanmalar. Ama siyaseten benimsemediğim görüş sahiplerinin havaya göre toplanıp tutuklanmasını, operasyon kapsamının her geçen gün biraz daha genişletilmesini doğru bulmuyorum. Habur'dan Türkiye'ye giriş yapanlar, seyyar savcılar tarafından sorgulanıp serbest bırakıldı; siyasi hava değişince "örgüt propagandası yapıyorlar" diye tek tek toplanıp içeri tıkıldı. Devletin izni dâhilinde Abdullah Öcalan'la görüşen avukatlar şimdi gözaltına alınıyor. Herkes biliyor ki, avukatlar Öcalan'la ne görüşmüşse devletin izni ve bilgisi dâhilindedir. Görüşmeler hem yazılı hem sesli olarak kayda alınmıştır. Öcalan bir savaşı yönetiyorsa, bunun suçu yazılı ve sesli kayıt cihazları değil, buna izin verenlerdir. Yıllarca avukat görüşmelerine izin vereceksiniz, sonra siyasi hava değişince, "Öcalan'la Kandil'in irtibatını kesiyoruz", diye avukatları gözaltına alacaksınız. Bu yanlış. Görüşmeye izin vermezsiniz, yeter. Bu gidişle on binlerce insan tutuklanabilir, "**KCK anayasası**"na göre "**Her Kürt doğan KCK vatandaşı**"dır, yani her "Kürt PKK üyesi"dir. "KCK bir çatı yapılanma" ise, BDP, DTK üyeleri de tutuklanabilir.

Siyasi havaya göre hukukun sertleşmesine ilişkin elimizde başka çarpıcı bir örnek var. Salih Mirzabeyoğlu'nun ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına çarptırılması olayı.

İstanbul DGM "**Mirzabeyoğlu'nun içinde bulunduğu faaliyetler örgüt lideri veya üyesi olabilmesi için yeterlidir, idamına!**" kararı vermiş. Mirzabeyoğlu eline silah almamıştır. Nitekim Adana DGM "aynı şahsın içinde bulunduğu faaliyetler örgüt lideri veya üyesi olabilmesi için yeterli değildir, dosyanın takipsizliğine" kararı vermiştir. Mirzabeyoğlu'nun idamına karar veren hâkim de şöyle demiştir: "Verdiğim karar yüzde yüz doğrudur diyemiyorum. Salih Mirzabeyoğlu davasında biz o günkü şartlara göre karar verdik, hata yapmış olabiliriz."

6 No'lu DGM 2001 yılında Mirzabeyoğlu'na "**Anayasal düzeni cebir ile değiştirip tüm Ortadoğu ülkelerini kapsayan dinî esaslara dayalı federal yapıda bir İslam devleti kurmaya teşebbüs**"ten 146/1 maddesi gereğince idam cezası verirken, onun fiili hiçbir eylemini delil gösterememiş, kitap ve dergilerindeki yazılarını referans göstermiştir ki bilirkişi sıfatıyla Gazi Üniversitesi'nden Prof. Dr. Nurullah Aydın bunun yeterli delil olamayacağını belirtmiştir. Daha sonraları hukuki mevzuat değişmiş, ama Mirzabeyoğlu'yla ilgili "ağırlaştırılmış müebbet cezası" devam etmektedir. Şimdi avukatları haklı olarak karar tashihi talebinde bulunuyor.

"Fiil, fikir ve teşebbüs" ayrı şeylerdir. Hz. Ali (ra) suikasta uğrayınca, etrafındakiler İbn Mülcem'i öldürmek istediler. Onlara engel olup şunları söyledi: "Götürün, hapsedin, sakın eziyet etmeyin. Sağ kalırsam ya affederim veya cezasını veririm. Ölürsem cezasını verin, ama haddi aşmayın, Allah haddi aşanları sevmez."" Odatv.com

2) **Cemaati eleştiren köşe yazılarım**

Kürtlerin İslami hakları

Batı dünyası uzun yüzyıllar kiliseden ve yetkilerin tümünü elinde toplayan mutlakiyetçi iktidarlardan ümidini kesince, en temel haklar adı verilen 1. nesil hakları « insan hakları » adı altında geliştirdi ; arkasından 2. ve 3. nesil hakları da yasalara geçirdi. Batı, hakların referansını dinde arayamazdı, çünkü dinle özdeşleşmiş kilise sorunun parçasıydı, bizzarure « din-dışı/seküler » referanslara yöneldi. Burada da akli referans alan aydınlar, bilim adamları, filozoflar önemli rol oynadı. Gelinek noktada güçlü lobiler, devletler ve seslerini yükseltebilen marjinal gruplar –aslında artık hukukun ruhunu ve ahlaki ilkeleri çürüten- cürümleri, fsık ve fücuru da « insan hakları » kapsamına almaktadırlar. Haklar teorisi haddini aştığı aştığı için maksadının zittına netice vermeye başlıyor.

İslam dünyasında bir haklar sorunu olduğu açık. Sadece yönetimler değil, gruplar da (mezhepler, fırkalar, cemaatler) birbirlerinin haklarını ihlal ediyorlar. Ne dinlerine göre amel ediyorlar, ne Batı'nın insan haklarını kaale alıyorlar.

Türkiye'de 40 senedir sürmekte olan Kürt silahlı ayaklanmasının –bölgesel ve küresel boyutları bir yana- ana gerekçesi üç basit gerekçeye dayanıyor : Kürtler haklı olarak sosyo-politik sistem içinde « etnik kimlikleri »nin yok sayıldığını, « ana dillerini » kullanma haklarının ellerinden alındığını söylüyorlar. Ortaya çıkan, gelişen ve gelişecek olan siyasi oluşumlarda « kavim olarak Kürtler »in nasıl rol oynayacakları ikinci derecede önemli konudur. Ana konu üç noktada toplanmaktadır :

a) Kürtlerin sistem içinde etnik/kavim kimliklerini ifade etmelerini engelleyen tüm yasal ve anayasal engellerin ortadan kaldırılması ;

b) Resmi dil Türkçe yanında ana dillerini eğitim başta olmak üzere diledikleri alanda serbestçe kullanmaları ;

c) Bölgesel olarak sosyal ve ekonomik refah seviyelerinin yükseltilmesi.

Müslüman yöneticiler dinlerine göre düşünüp siyaset yapma maharetini gösterebilseydi, bu üç hakkın tanınmasıyla ne Kürt sorunu ortaya çıkar, ne kavimler arasında bunca buğz ve husumet vuku bulurdu.

Hakların referansını Batı siyaset kültüründe ve giderek hakim güçlerin elinde politik araca dönüşen söyleminde aramamıza gerek yok. Kur'an'ı anlayarak okuyan ve doğru anladığını hayata geçirmenin vecibe olduğuna inanan herkes bu üç hakkı teslim eder ve savunur. Şu ayet kavim ve dil hakkının ana çerçevesini çizmektedir : « *Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin ayrı olması, O'nun âyetlerindedir. Şüphesiz bunda, bilenler için gerçekten âyetler vardır.* » (30/Rum, 22.) .

Ayet insan ırkları, kavim ve etnik grupları arasındaki farklılıkların gökler ve yer gibi Allah'ın varlığına birer işaret ve delil (ayet) olduğunu belirtmektedir. Türümüzün her tarafına yayıldığı yeryüzü rengarenk bir bahçe gibidir, içinde envai türlü renk, dil ve başka beşeri farklar bulunmaktadır. Nasıl göklerde ve yeryüzünde çeşitli canlılar yaratılmışsa ve bunlardan insanlar, hayvanlar ve bitkiler arz üzerinde yaşıyorsa, farklı renk ve dillere sahip insan türü de maddi cevheri itibariyle topraktan yaratılmış ve toprak üzerinde yaşamaktadır. Diller ve renkler Allah'ın birer ayeti, O'na tanıklık eden belgeleri, işaretleridir. Dolayısıyla aralarında ayrımcılığa mesned teşkil edecek herhangi bir fark söz konusu değildir. Kim fark gözetiyorsa ırkçılık yapmaktadır.

Her bir dil veya renk grubunun kendine özgü özellikleri, isimleri ve eğilimleri vardır. Ancak bunların tümü maddi cevherler olup birinin diğerinin üzerinde üstünlük, tahakkum veya hegemonya kurmasına meşru gerekçe teşkil edemez. Veda Hutbesi'nde Efendimiz (s.a.) noktayı koymuştur : « Ne beyazın siyaha, ne beyazın siyaha ; ne Arabin Arap olmayana, ne Arap olmayanın Arap'a üstünlüğü yoktur. Hepiniz Adem'in çocuklarıdır, Adem de topraktır. »

Her bir renk ve dil grubunun, dolayısıyla tabii hallerde oluşmuş kavim ve toplulukların hakları birbirine eşittir, birine az diğerine daha çok hak dağıtılmaz. Herkesin kendi dilini özgürce konuşma, her alanda kullanma hakkı vardır. Bir İslamcı iktidar, hiç düşünmeden ve herhangi bir hesaplama pazarlık konusu yapmadan her kavme bu hakları tanır, çünkü bunlar « İslami temel haklar »dır. Müslümanlık veya İslamcılık, « içi boşaltılmış dindarlık » değildir. (Zaman, 13 Ekim 2014)

Cemaat, toplum ve siyaset

Ömer Lekesiz Beyin soruları üzerine açtığımız faslın sonuna gelmiş bulunuyoruz. Benim şahıslar ve olaylar üzerinden anlatmaya çalıştığım, genel küresel gidiş ve elbette İslami sosyo-politik idealler çerçevesinde mevcut durumu doğru anlamaya, açıklamaya ve sağlıklı bir kavramsal çerçeveye oturtmaya çalışmaktır. Ne Hizmet'i haksızca kayırır, ne AK Parti'yi haksızca eleştiririm. Referans aldığım kavramsal çerçeve şu öncüllere dayanmaktadır:

1) Modernlikten postmodernliğe doğru giderken temeldeki sosyolojik değişme "monolitik toplum"dan "çoklu cemaatler"e doğrudur. Bu toplumun dağılacağı anlamına gelmez, şemsiye olacağı fikrini ima eder. Bu değişimde aktör devlet değil, toplumdur.

2) "Büyüme"ye endeksli" artan ekonomik faaliyet ve sağlıksız kentleşmeye paralel, siyasetin omurgasını orta sınıflar oluşturmaktadır. Orta sınıf müzakereci ve katılımcı demokrasiyi öne çıkarıp zaruri kılıyor. Ancak baskı ve çıkar grupları, popüler liderler, demogoji ile bilim-teknoloji ve medya desteğinde inşa ettikleri algı operasyonlarıyla demokrasiyi yozlaştırabilirler. Müzakereci ve katılımcı demokrasi başarılmazsa parçalanma ve iç çatışma kaçınılmazdır.

3) Bu durum "demokrasi teorisi"ni yeniden kritik etmeyi gerektirir. Söz konusu kritiği sırtını AB üyeliğine ve değerlerine veya liberal teoriye dayamış pragmatik sosyal Müslümanlık yapamaz, fikri İslamcılar yapabilir ancak. İslamcılar da, hangi makul sebeple AK Parti'yi destekliyor olurlarsa olsunlar, zihinlerini günün siyasetinden ve parti blokajından özgürleştirmedikçe bu kritiği yapamazlar. İslamcı veya muhafazakar yazarlar derin okumalar yapmıyor, günün siyasi rüzgarına kapılmış gidiyor.

4) Yeni sosyo ekonomik durum, küresel maddi gelişme: a) "Yatay diyalog ve müzakere"yi zorunlu kılıyor. Söz konusu diyalog ve müzakere dini, etnik, mezhepsel ve laik cemaatler/gruplar arasında olmak durumundadır. b) "Dikey müzakere" söz konusu toplumsal gruplarla devlet arasında olmalı. Bu hem devleti mümkün mertebe gayrişahsi aygıt olmaktan çıkarmaya, hem karar mekanizmaları ve karar süreçli üzerinde etkili olmaya matuf olmalıdır. Bu sayede devlet dönüşür; cemaatlerden müteşekkil toplum siyaset yapmaya başlar. Aksi halde verili demokrasi "çoğunluk ve milli irade" referanslı giderek otoriter ve totaliter hüviyete bürünmektedir. Nihai ve ideal hedef "devlet"ten "siyaset"e yönelimi canlı tutmaktır. Devlet belki yok olmayacak ama toplumun gerçek aktör olduğu siyaset öncelenecek, siyaset de "zer-u zor-u tezvîr" in ahlaksız alanı değil, "yönetim (imaret)" merkezli yürütülecektir ki, bunun en basit formu "Üç kişi yolculuğa çıkarsanız birinizi başınıza emir seçin" ilkesidir. Seçilen emir eşitler içinde birincidir, kutsal, aşkın mahiyeti yoktur; üç kişinin üstünde konulmuş kurallara uymak ve istişare ile emir vermekle yükümlüdür sadece.

Siyaset sosyolojidir. Batının sosyolojisi sınıflara, bizde dini ve kimliklere dayanır. Cemaatler dinin, mezhebin ve farklı kimliklerin hayatiyetini sağlar; cemaat yoksa din de yoktur, çünkü ferd-i vahid bireyin amorf toplum veya mutlak iktidar devlet karşısında dinini koruması mümkün değildir. Bu yüzden siyasetle yönetime geçenler karar alırken toplumsal grupların fikrini ve rızasını almak zorundadırlar. Devlet hukuku referans alır, hukuk da bir kişinin otoritesiyle iş gören meclisin kanunlarından ibaret değildir. Meclisin kanunla değiştirmeyeceği hukuk çerçevesi olmalı. Siyaset cemaatleri müzakereye katarsa cemaatlerin devlet içinde kurumsal olarak örgütlenmelerine mahal kalmaz. Devlet bütün cemaatler karşısında eşit mesafede durmalı; onları kendi beyanları ve konularıyla kabul etmeli; kayırmış bir cemaat veya Diyanet'e göre resmi din görüş edinmemeli.

Elbette bir cemaatin eşitsiz ve orantısız olarak devlet bürokrasisini ele geçirmesine izin vermemeli, her cemaat üyesini liyakat ve ehliyetine göre istihdam edebilmeli; eğitimi sivilleştirilmeli; her cemaat eğitim faaliyeti verebilmeli. Dindar nesil yetiştirmek devletin işi değil, cemaatlerin işidir. Cemaatler siyaseti denetlemeli ama asıl fonksiyonları alternatif siyasi güçler sıfatıyla sorumluluk üstlenmiş hükümeti bir karara zorlamak veya manipüle etmek değil, toplumu ahlaki, manevi ve sosyal olarak takviye etmek olmalıdır. (Zaman, 23 Ağustos 2014.)

Cemaat(ler) ve devlet-1

AK Parti'ye ilişkin eleştirilerimi geçen 3 yazıda sıraladım. Sıra 'cemaat'e gelmiş bulunuyor. Bu sayede bana yönelttikleri eleştirilerini ciddiye aldığım Ömer Lekesiz Bey'le Sibel Eraslan Hanımefendi'ye de icmalen cevap vermeye çalışacağım. Hangi kavramsal çerçeveden baktığımı anlatmam lazım:

1) Beşeri hayatta aslolan, fert merkezli topluluk hayatıdır Ferdi "şahsiyet sahibi insan" olarak anladığımı, "liberal felsefenin esas aldığı birey"i kastetmediğimi belirtmeliyim. Şahsiyet İslam'a, birey Aydınlanma'ya aittir. Şahsiyet sahibi insan Allah'a kulluk eder, birey Allah'a meydan okur.

2) Her biri biricik olan damlaların toplamı, Allah'ın rahmeti olan yağmuru meydana getirir. Topluluk hayatı beşeri bir vakiadır, rahmete dönüşmesi için tek tek varlık olan şahsiyetlerin 'cemaat' halinde örgütlenmeleri ve öyle yaşamaları gerekir. "Allah'ın eli cemaatin üzerindedir."

3) Şahsiyetlerin ve ailelerin katılımcı olduğu cemaatler toplumu meydana getirir. Toplum bir kubbe ise cemaatler yarım ve çeyrek kubbeler hükmündedir.

4) Her bir coğrafi bölgedeki farklı toplumların toplamından "ümme" dediğimiz evrensel birlik ortaya çıkar. Ümmeti iki anlamda kullanıyorum: a) Hz. Peygamber (sas)'in bizi davet ettiği evrensel İslam kardeşliği. Ümmet ahlaki ve manevi en yüksek mertebede küresel bir örgütlenmedir; aşiret, kabile, kavim (etnisite), halk (şa'b), cemaat ve tamamen modern sentetik bir üretim olan "millet veya ulus"tan farklı bir mensubiyettir. Ümmet hepsinin üstündedir. b) İçinde gayr-ı Müslimlerin de yer aldığı siyasi birlik. Çatışma yolunu seçmeyen bütün dini gruplar kendi aralarında sözleşme akdederek bir arada yaşarlar. Siyaset, topluma olan katma değer (nüfus) oranında katılım ve ortaklığa dayanan yönetim sanatı ve iktidar ilişkisinin düzenlendiği alandır.

5) Bu beşeri örgütlenmeyi dikkate almayan "toplum", modernliğe aittir, ulus olmaya ayarlıdır, devletin denetimi altına girmeye koşullanmıştır. İslami siyasi düşünce ilk dört maddede saydığım parametreler doğrultusunda toplumu ıslah etmek, böylelikle ceberut iktidarın rafine totalitarizminden kurtarmak zorundadır.

6) İslam'la ıslah edilmiş olsun olmasın (muslih veya müfsid), toplum bir sosyolojidir. İrfan veya kültür, iktisat, siyaset, bölgesel ve devletlerarası politikalar bu sosyolojik zeminde vücut bulur. Yani toplum kültürün, iktisadın, siyasetin döl yatağıdır ama Durkheim'in iddia ettiğinin aksine bu döl yatağına tohumu atan toplum değildir; şahsiyet sahibi insanların tek tek veya kolektif iradi seçimleri ve eylemleridir.

"Cemaat" derken sadece Hizmet hareketini değil, onun da içinde yer aldığı "üç cemaat" tipini kastediyorum: a) Tarihsel bir geleneğin devamı olup Sufi karakterleri önde olan tarikatlar; b) 20. yüzyılın şartlarında, ağırlıklı olarak göç ve kent şartlarında ortaya çıkan dini cemaatler-gruplar; c) Laik-seküler karakterli sivil toplum kuruluşları, demokratik örgütler, dernekler, vakıflar vs. Üçüncü kategoridekiler, tarihi ve dini referans almamak ve özerk, hükümet- dışı ve gönüllü olmakla kendilerini dini cemaatlerden ayırt etmektedirler. Bu argümanla tarikat ve diğer dini grup ve cemaatlerin "sivil toplum" sayılmayacaklarını öne sürerler. Bu ayrı bir tartışma konusudur. Ancak tarikat ve dini grupların tarihsel arkplanları ve dini formasyonları onları diğerlerinden farklılaştırmakta –ki aslında yerine göre avantajlı

kılmakta- ancak cemaatlerin de kamil manada özerk, gönüllü ve hükümet-dışı vasfa sahip olmalarına gölge düşürmektedir. Laik-seküler cemaatlerin sahiden ne kadar hükümet-dışı oldukları şüphelidir. Şu var ki dini cemaatlerin hükümet-dışı vasıflarını kuşkulu duruma düşüren, hükümet ve siyasetten çok "devlet" algıları ve iktidarla olan ilişki biçimleridir. Hem uzak hem yakın tarihte yaşanan tecrübelerden günümüze intikal eden etkiler bu algıda ve ilişkide önemli rol oynar. Dini cemaatler, tarihsel miraslarını ve geçen yüzyılda teşekkül ederlerken aldıkları etkileri sorgulamadıkları için gerçek sivil aktör olamıyorlar. Bu bütün cemaatler için söz konusudur. (Zaman, 14 Ağustos 2014)

Cemaat(ler) ve devlet 3

Sibel Eraslan hanım şöyle der: "Bu kadar devletçilik eleştirisi yaptıktan sonra, ahlaki yozlaşmanın biletini devlete kesmek de tersinden bir devletçilik olmuyor mu? ...bunun yegane sebebi devlet midir? Hani devlet aslında olmayan bir şeydi, bir hükmi şahsiyetti, gerçek kişi değildi... Haddini aşan devlet eleştirisi, hiç de istemediği hesap etmediği halde tersinden devleti devasalaştıran, devleti adeta kaderleştiren bir kısıtlayıcı dili mayalıyor..."

Müslüman aydınların modern devlete ilişkin doğru perspektiflere sahip olmadıklarını düşünüyorum. Genellikle Hz. Peygamber'in iktidarı kullanmasını, Dört Halife'nin tecrübesini modern devletle karıştırıyorlar. Şu hususlar var:

1) Hz. Peygamber (s.a.)'in kullandığı iktidar "klasik-geleneksel" veya "modern devlet"te tecessüm eden iktidar değildir; 2) Dört Halife'nin siyaseti Hz. Peygamber'in siyasetinin altında, ancak Emevi, Abbasi, Selçuklu, Safevi ve Osmanlı siyaseti ve devletlerinin üstündedir; 3) Modern devlet Asr-ı Saadet ve tarihsel yönetim tecrübelerinden kesin kopuştur.

Bu hassas ayırımı yapmayınca bugünkü devleti kişilerin iyi veya kötü vasıflarına bağlar, "bizden (iyi) olanlar"ın bu devletten harikulade bir siyaset ve adil yönetim çıkarabileceğimizi düşünürüz ki, genelde İslamcı düşünce bu yanılığın içindedir. Siz düz bir çizgi (Sırat-ı müstakim) takip etmek istersiniz fakat elinizdeki cetvel eğridir (a'vec); bu cetveli kullanmakta ısrar ettiğinizde bir süre sonra çizginiz eğrilir, yolunuzu şaşırır, bir bakmışsınız ki başlangıçtaki niyetiniz ve maksadınız bu değilken birer "zalim" olmuşsunuz. Bu çerçevede Müslüman entelektüellerin, bilginlerin ve Cemaatlerin devletle olan ilişkileri modern devletin ya ıslah olmasının veya ifsadının pekişmesi sonucunu doğuracaktır. Mevcut duruma tarihsel bir perspektiften baktığımızda cemaat-devlet ilişkisini etkileyen birkaç faktör öne çıkmaktadır:

a) Tarihin hangi döneminde olursa olsun, toplulukların yönetim (imaret), siyaset veya devletle ilişkileri olmuştur. Duruma göre yönetimler nüfuz sahaları içinde her türden nüfusla ilgilidirler. Bu kaçınılmazdır, toplum-devlet ilişkisi doğru tanzim edildiğinde sosyolojik denge buna bağlı kurulur;

b) Tarihten, özellikle Osmanlı tecrübesinden günümüze intikal eden cemaat-devlet ilişkisinin bugünü etkilemesi;

c) Tanzimat-Cumhuriyet arası değişen devlet algısının toplum kavramına, bu arada cemaatlara ilişkin değişen algısı ve bunun bugünkü olaylardaki payı;

d) Bu üç faktörün etkisinde Osmanlı'nın son dönemlerinde gücünü kaybeden cemaatlerin –aslında ulemanın- tekrar devlet içinde etki sahibi olmak, bürokrasinin askeri (Seyfiye) ve sivil (Kalemiye) ayakları yanında üçüncü ayak olma stratejisinin tarikat ve cemaatlerin asli hedeflerinden biri olması. Bu konuda entelektüel-fikri İslamcılık, hiçbir zaman sosyal Müslümanlık kadar devlete heveskar olmadı ama özellikle Nakşibendilik ve sonra Nur hareketinin bir kanadı bu stratejiyi hiç gündeminden çıkarmadı.

e) Yakın tarihte cemaatler-devlet ilişkisinde rol oynayan diğer faktör 12 Eylül askeri darbesinden sonra Turgut Özal ve yakın çevresinin yaptığı bir değerlendirme ile cemaatlerin kamuda yer almaya başlamaları oldu. Özal şöyle düşünüyordu: Cumhuriyeti kuran asker siyaset ve toplum üzerinde mutlak hak iddia etmektedir; 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül, inisiyatifin bir miktar sivillerin eline geçmesine verilen kanlı ve antidemokratik cevaplarıdır. Askerin siyasette silahını kullanmasına engel teşkil edecek güçlendirilmiş bir emniyet bürokrasisine ihtiyaç var. Bu da ancak yurdunu seven, güvenilir, manevi ve ahlaki sorumluluk duygusu yüksek insanlarla olur. 28 Şubatçılar bunun farkındaydı, yaptıkları tahribatlardan biri emniyetin darbe karşıtı mukavemetini zayıflatmak oldu. AK Parti'nin kurucularından Dengir Mir Mehmet Fırat, bu taktiği AK Parti'nin kullandığını, 40 senedir eğitilmiş insan yetiştiren Hizmet'ten yararlandığını söyler (Bugün, 3 Ağustos 2014). Hizmet'in yetişmiş elemanları 9 yıl boyunca AK Parti'yi birkaç darbe teşebbüsünden kurtardılar. Fakat devlet içeriden destekli uluslar arası bir hamle ile ruhunu topluma teslim etmedi, seyfiyeden kalemiyenin bedenine intikal ettirdi. Zaten seyfiye ve kalemiye ikiz kardeşlerdir. (Zaman, 18 Ağustos 2014)

Hizmetler ayrılığı

Kilise ve monarşilerin elinden iktidarı alan modern siyaset bundan sonra iktidarın yine bir elde toplanıp mutlaklık vasfı kazanmasını diye "kuvvetler ayrılığı" ilkesini getirdi. Buna göre devletin üç kuvveti (yasama, yürütme, yargı) özerk olacak ama özerkliği mutlak bağımsızlığa dönüştürmesinler diye birbirlerini denetleyeceklerdi. Üç kuvvetin bir şekilde bir grubun eline geçmesini, denetim imkanına sahip kılınan medya, sivil toplum kuruluşları, baskı ve çıkar grupları önleyeceklerdi. Siyasal ve idari sistem kişilerin iyi niyetine endekslenmeyeceğine göre işleyen bir mekanizma üzerinden kuvvetlerin alanlara ayrılması ve aralarındaki ilişkilerin hukuk zemininde belirlenmesi iyidir.

Ben İslami grup ve cemaatleri de buna benzetirim. Bugün İslami grupların üç alanda faaliyet gösterdiklerini görüyoruz: Siyaset, sosyal ve entelektüel alan. Batılı İslamologlar bunu "Kültürel İslam, Sosyal İslam ve Siyasal İslam" olarak ifade ederler. Faaliyet alanlarının bu türden ayrışması şüphesiz modern duruma ve zarurete işaret eder. Tabii ki bundan İslam'ın üçe bölündüğü sonucu çıkmaz. Ancak Müslüman insan asli vazifesi olan dini tebliğ etmek, ilahi hükümlere göre yaşamak ve İslam'ın fikri, toplumsal ve evrensel ideallerini gerçekleştirmek üzere yola çıkarken bunlardan birini diğerlerinin önüne geçirir. Doğru olanı her üç alandaki faaliyet veya hizmetin mutlak manada lüzumlu olduğu hususudur. Ne fikirsiz ve bilgiden yoksun İslami hizmet olur, ne salt entelektüel, soyut etkinlik toplumun derdine derman olur. Fikri zemini zayıf, toplumsal ve ahlaki yanı felç bir İslami siyaset de mümkün değildir. Şu halde her üç alandaki hizmet ve faaliyetler biri diğerini geriden beslemekte, desteklemektedir. Öyle olmalıdır. Bu hayatın gerçeğidir.

Geçmişte Müslümanları yanılığa düşüren bir husus fakihlerin kuralı ve şekli mutlaklaştırıp zihni ve ruhi cehd ve mücahedeyi küçümsemeleri; kelimcilerin her şeyi akli ispat ve entelektüel faaliyete indirgeyip sosyal hayatın İslami hükümlere göre tanzimini ve ruhi mücahedeyi ihmal etmeleri; tasavvuf ehlinin de kurallar, fıkhi hükümler için kabuğudur, aslanan öz ve ruhtur deyip keşf ve mükāşefeyi, vecd ve ruhi zevki mutlaklaştırıp zihni, fikri faaliyeti yok saymaya, akli iptal etmeye kalkışmaları oldu. İmama Gazali bu parçalanmış Müslüman kişiliğini tevhid etmeye çalıştı, ama toplumsal ve pratik yansımaları beklediği gibi olmadı.

Bugün de Müslüman düşünürler cemaat ve tarikatların sosyal, ruhi ve ahlaki alandaki hizmetlerini küçümsüyor, siyasetle sağlıklı ilişki kuramıyorlar: Ya siyaseti gereği kadar önemsemiyorlar (ifrat) veya en ufak imkan bulsalar atlayıp siyasetçi oluyorlar (tefrit). **Cemaat ve tarikatlar da ağırlıklı olarak aksiyon halindedirler, asil dikkat ve vurguları sosyal ve ahlaki olana olduğundan yeterince fikri ve entelektüel performans gösteremiyorlar, siyasetle sağlıklı ilişki kuramıyorlar: Ya siyasette şeytandan kaçır gibi kaçıyorlar veya dozunu ayarlayamayınca bir anda göbeğinde yer alıyorlar.** Siyasetçiler ise, her şeyi siyasete indirgediklerinden fikri temelleri zayıf oluyor, muhteris siyasetçilerin peşinden koşuyorlar; toplumla kurdukları ilişki cemaat ve tarikatların sahici ilişkisinden farklı modern siyasetin verilerine göredir: Yalan, yerine gitiremeyecek vaadler, üstü yeşile boyanmış mezhepçilik, milliyetçilik, devletçilik, tüketim aşkı, servet istifçiliği, sınıf ve statü atlama vs. Daha tehlikeli olanı fikri ve entelektüel alanda çalışanları ve cemaatlerle tarikatları kendilerine kayıtsız şartsız bağımlı hale getirmek istiyorlar. Buna itiraz eden olursa da siyasi ve resmi güçlerini kullanıp herkes üzerinde tahakküm ve hegemonya kurmaya yelteniyorlar.

Ben her üç alandaki insanların birbirlerini meşru görmeleri gerektiğinin; birinin bir alanı haklı olarak öne çıkarırken diğerini küçümseyip yok saymamasının; birinin diğerleri üzerinde tahakküm kurmaya kalkışmamasının makul bir çıkış yolu olacağını düşünüyorum. Birbirlerini açık İslami hükümler –naslar- çerçevesinde denetleyecekler ama birbirlerini tekfir etmeden, dışlamadan ve imha etmeye kalkışmadan bunu yapacaklar. Bunu yapabilmelerinin yolu da, kelami, fıkhi ve siyasi görüşleri ne olursa olsun –adil eleştiri hakkını mahfuz tutarak- toplumsal varlıklarını meşru görmelerinden geçer. (Zaman, 2 Haziran 2014.)

Müslümanın devletle sınavı!

Müslümanın devletle sınavından kastettiğimiz, felsefi temeli nihilizme dayanan anarşizm ile devleti yüceltip bireyi ve toplumu içinde eriten faşizm arasında bir denge noktasına ne kadar yakın veya uzak durduğu konusudur. Yönetim veya siyasi organizasyon tarihsel bir realite ve sosyal bir zaruret olduğuna göre, devleti de söz konusu realite ve zaruretin cisimleşmiş aygıtı sayabiliriz, bu meşru tanımdır.

Müslümanın devletle sınavından iki şeyi anlıyoruz: Biri, hiçbir şekilde ideal kaybına uğramadan reel olanı ideal yönünde değiştirmeye çalışmak; diğeri hukuktan sapmış devlete karşı birey olarak bağımsızlığını, toplum olarak özerkliğini koruma azmine sahip olmak. Mevcut durumda Müslüman ne idealini koruyabiliyor, ne özünde adaletsizlik ve baskı olan devlete karşı özerkliğine sahip çıkabiliyor. Bu da değerleri tahrip ediyor.

Dinin (ed Din olan İslamiyet'in) esası tevhid, nübüvvet ve ahiret inancıdır; ruhu ihlastır. Devletin kontrolüne girmiş din ruhu olan ihlası kaybeder. İhlas dinin sadece ve sadece Allah'ın rızasına uygun yaşanması ve kurallar neyi emrediyorsa öylece yerine getirilmesidir. **Din; kişilerin ve ailelerin, cemaat/grup ve partilerin, sınıf ve zümrelerin, kabile ve hanedanların, devlet ve iktidarların çıkarları doğrultusunda yorumlanamaz, eğilip bükülemez.** Dinin meşru siyaseti ideal politik ile reel politik arasında denge ve uyum kurmayı hedefleyen hatt-ı harekettir. Müslümanın da devletle ve iktidarla sınava ideal ile reel arasında gider gelir. Devletin denetimindeki din:

- a) Devletin çıkarları ve ideolojisinin hizmetine girer, meşruiyet aracına döner, böyle bir dinden muradı-ı ilahi ve makasidu'sşeriahasıl olmaz;
- b) Devletin güdümüne girmiş din, benzer tutum içinde olan diğer bölge devletleriyle çatışma sebebi olur. Bir bakmışsınız komşular ve kardeşlerin her biri diğeriyle din ve dinin meşru yorumu olan mezhep adına çatışır hale gelmişlerdir.
- c) Devletin denetimindeki dinden sivil özgürlükler neş'et etmez; muarefe, müzakere ve muahede yoluyla akdedilmesi gereken toplumsal sözleşmeler sadır olmaz.
- d) Devletin denetimine girmiş din müntesipleri fonksiyonel oldukları sürece muteberdirler, işleri bitince kirletilmiş bir peçete gibi çöp sepetine atılırlar.

Devletlerin ve iktidarların payandası haline gelen Müslümanların dünyada oynayacakları rol bu değildir. Müslümanların dünyaya nizam vermeye kalkışmadan önce kendi ahlaki duruşlarını, politik mücadelelerini ve başkalarına karşı olan tutumlarını kritik etmeleri gerekir.

Baskı altında yaşayanlar arasında dayanışma duygusu gelişir. Öteden beri Müslümanlar baskı altında yaşamışlardır. Baskı müslümanı özgürlükçü ve çoğulcu kılıyor; ama kendi kelami ve fıkhî kaynaklarını ciddi bir zihinsel muhasebeden geçirmediğinden baskı müslümanı özgürlüğe ve çoğulculuğa, hatta ne anlama geldiğini tam olarak bilemediği demokrasiye can simidi gibi sarılmaya mecbur etmiştir. Kişinin ne kadar hukuk devletin üstünlüğüne riayetkar, başkalarının temel hak ve özgürlüklerine saygılı olduğunun ölçütü, onun iktidar olduğunda sergileyeceği tutum, yani takip edeceği politikalarda açığa çıkar. Müslümanın gerçek sınava muhalefette iken değil, iktidar zemininde iken başlar ve muhaliflerine, rakiplerine ve hatta düşmanlarına karşı hangi ölçülerde adalet üzere hareket ettiği konusuyla test edilir. Zayıf zeminde ve son derece pragmatik olarak özgürlükleri ve demokrasiyi sahiplenen Müslüman iktidar olunca kolayca bunlardan vazgeçebiliyor. Çünkü onu baskıya altına alanlar özgürlükçü ve çoğulcu değildi, bunları söylem düzeyinde kullanıp aslında devletin baskıcı gücünü kullanıyordu.

Müslümanların ihlastan kopmaları; birbirleriyle çatışmalarının bir sebebi devlete ve iktidara ilişkin algıdır. Mezhep ve fırkalar arası görüş ayrılığının meşru anlamını kaybetmesi de bununla ilgilidir. Fikri ve itikadi görüş ayrılıklarının çatışma sebebine dönüşmesi, dinden ve mezhepten değil, ya grubun devlet adına konuşmasından veya adına konuşmak üzere devlete göz dikmesinden kaynaklanıyor. Modern devlet kabaca faşist ve komünist, sofistike liberal temellük felsefesine dayandığından, Müslüman bu aygıtı eline geçirince statüler ve kaynaklar yanında dini de temellüğe kalkışır. Çatışmalarla ilgili altını çizeceğimiz ilk husus budur.(Zaman, 30 Ocak 2016.)

Din, siyaset ve istismar

Mutezile'nin devletle ilişkisi, Kadızadeliler-Sivasiler kavgasından devletin yararlanması ile Konstantin'in parçalanmakta ve çökmekte olan Roma'yı Hıristiyanlık sayesinde uzun bir süre daha ayakta tutması, bize "din-devlet ilişkisi" ve daha genel anlamda inisiyatif iktidarların elinde olması ve din müntesiplerinin küçük çıkar hesaplarıyla adaletsiz yöneticilerle uzlaşması halinde bundan daima dinin zararlı çıktığı hakkında yeterli fikir verir. İster Mutezile ister Konstantin örneğinde olsun, iktidarların ana güdüsü kendi bekaları olduğundan, iktidardakilerin "dindar, seküler/laik veya ateist" olmaları farketmez. Bunun en çarpıcı örneği Stalin'dir.

Stalin'in 15-19 yaşları arasında esaslı bir din eğitimi aldığı iddia ediliyorsa da, Karl Marx, Engels ve Lenin gibi dinden zerre miktarı hazzetmediği herkesin malumu. Tarihin hiçbir döneminde Fransız ihtilali ve Sovyet devrimi sırasında ve sonrasında öldürülen dindar kadar insan öldürülmemiştir. Fransız laikleri yüzbinlerce, Sovyet komünistleri milyonlarca insanı öldürdü. Stalin doktrin uğrunda "içsel nitelikte olan iyilik ve kötülük biri diğerinin içinden çıkar" felsefesiyle katliam yapanların simge isimlerinden biridir ki, sadece insan kıyımı yapmadı, birçok Ortodoks Kilisesi'ni de yıktırdı. En trajik olanı 1931 yılında Moskova'da Kurtarıcı İsa Katedrali'nin patlatılarak yerle bir edilmesi idi. Ancak aynı Stalin, Almanlar karşısında dindar Rus askerlerinin manevi direncinden yararlanmak amacıyla Kilise ile barışmaktan, Kilise'nin imkanlarını Rus jeopolitiği hizmetinde kullanmaktan geri kalmadı. Stalin-Kilise arası imzalanan sözleşme sonucunda binlerce kilise açılmış, dini hiyerarşi yeniden tesis edilmiştir.

Konunun özü "dinin istismarı" ise, dinin hangi ilişki biçiminde ve hangi düzeylerde istismar edildiği sorusu önem kazanır. Dini kendi bütünlüğü içinde bir iddia, takip edilecek bir yol ve dönüştürücü bir güç kabul etmek gerekirse, onu kendi yörüngesine oturtup ya devlet/iktidar veya siyaset istismar ve suiistimal etmeye yeltenebilir.

Yaygın olarak gözlenen zihin karışıklığı söz konusu üç kavram arasında kurulan özdeşlikten kaynaklanır. Laik kesimlerde ve İslamiyet'i siyasetten uzak tutan dindar çevrelerde hakim söylem, "siyasetin dini istismar ettiği" tezidir. Burada siyaset, hem iktidar ve devletle özdeşleştirilir, hem kendi başına özerk ve özü itibarıyla kötü bir etkinlik kabul edilir. Oysa siyaset, toplumu bilgi, maharet, sanat ve hukukla yönetme, iktidar ilişkisini adaletle düzenleme etkinliğidir ki, dindarın bu çerçevedeki siyaseti dışlaması, dini hükümlerin toplumla ilişkisini koparması anlamına gelir. Dinin siyaseti, meşru yönetim ve adalet ise, bu etkinlik bütün peygamberlerin ve Efendimiz'in de mesleğidir. Siyaset ne özünde kötüdür, ne siyazetsiz bir toplum ve din düşünmek mümkündür! Şu halde dini ve din duygularını istismar eden "siyaset" değil, ahlaka ve hukuka riayet etmeyen devletler ve iktidarlardır. Bu istismar ve suiistimali önlemenin yolu İslami siyaset (es Siyasetü's Şer'iyye) yolunu takip etmekten geçer.

Doğru olanı şu ki, ister modern ister klasik devlet biçimleri olsun, iktidarlar ve pragmatist siyasiler dini istismar etmişler, kendi amaçları uğrunda kullanmak istemişlerdir. Din referanslı iki siyaset biçiminden söz etmek mümkün: Biri, dinin kendi asli hükümleri çerçevesinde yönetimi belirlemesi, murad-ı ilahiye ve hükümlerin maksadına göre iktidar ilişkisini düzenlemesi ki, bu vazgeçilemez nihai ve asli hedeftir; diğeri sosyo-politik ve maddi şartlar olumsuz ise, dinin duruma göre zorba iktidarlara karşı direnç göstermesi, duruma göre sivil, özgürlükçü ve hak savunuculuğu yaparak iktidarları dindar toplum üzerinden baskı altına almasıdır. Dindarın adaletsiz ve zorba

iktidarlarla işbirliği yapması hem din hem toplum açısından büyük musibettir. Çünkü bu durumda din sadece zorba yöneticilerin aleti olmakla kalmaz; dindarlar eliyle laikleştirilir. Her iki durum ihlase, yani dinin sadece Allah için anlaşılıp tatbiki ilkesine aykırıdır.

İhlas, dindarın dinini kendi nefsi, devleti, ulusal/milli gerekleri, cemaati veya etnik kökeninin çıkarı olmaksızın, sadece Allah'ın hoşnutluğunu araması ve hükümlerin maksadı ne ise o maksatlar doğrultusunda yaşaması, savunması, tebliğ etmesi ve hayatta tatbikine çalışmasıdır. (Zaman, 28 Aralık 2015.)

Hak ve hakikatin temellükü

Mutlakiyet iki şekilde oluşur: Biri toplumsal dinamiklerin zayıflığından maharetle istifade edebilen muhteris birinin veya bir zümrenin siyasi ve idari gücün tamamını ele geçirmesi; diğeri yasal yollardan elde edilmiş bir iktidarın zaman içinde sorgulanamaz, denetlenemez yetkilerle donatılması. Her iki durumda hukukun üstünlüğü ilkesi, kuvvetler ayrılığı rafa kalkar; serbest muhalefet ve ifade özgürlüğü kısıtlanır.

Mutlak iktidar mülkün temellüğüdür. "Mülk üzerinde temellük" idari, beşeri ve maddi kaynakların ele geçirilmesini gerektirir. Fakat elbette kimse çıkıp da, "mülk üzerinde tasarruf hakkı benimdir" şeklinde yalın bir beyanda bulunmaz, tasarruf ve kontrol arzularını rasyonalize ederek meşrulaştırır. Bu da hak ve hakikatin temellükü; siyaset ve idarenin temellükü; emir ve yasamanın temellükü; beşeri-tabii ve maddi kaynakların temellükü şeklinde olmak üzere dört alanda görülür.

Hak ve hakikat eşyanın tabiatına ve mahiyetine uygunluk demektir. İnsan fitraten hak ve hakikate olduğu kadar, hakkaniyet ve adalete de yatkın ve muhtaçtır. Mutlak iktidar peşinde olan şahıs, kendini hak ve hakikat zemininde temellendirmek ister. Bu, onu hak ve hakikati sadece kendisinin temsil edip sahiplendiği fikrine götürür. Birer siyasi fırka olan itikadi mezheplerin hareket noktalarına baktığımızda, hak ve hakikat temellükünü en aşırı noktalara vardırıdıklarını görürüz.

Belirtmek gerekir ki hak ve hakikat üzerinde tekel kurmak sadece semavi, hikemi ya da kendilerini şu veya bu kutsala refere eden din müntesiplerinde değil, tamamen seküler ve hatta ateist-materyalist doktrin ve ideolojilerde de müşahade edilir. Pozitivizm, gerçekliğin sadece aklın rehberliğinde tabiatın elde edilen bilgi olduğunu savundu. Buna göre üniversiteler yeni çağın tapınakları olacak, devlet gerektiğinde despotizme de bavurmaktan çekinmeyerek yeni bir insan ve yeni bir toplum yapılandıracaktı. Bu temel anlayıştan hareketle komünizmin hüküm sürdüğü ülkelerde Marxizm yegane doğru ideoloji ve doktrin kabul edildi, öyle ki evrenin materyalizm verileri dışında da açıklanabileceğini öne süren bilim adamları tımarhanelere tıkıldı. Pozitivizm ve komünizmin (bilimsel sosyalizm) materyalizmi, aslında Kilise'nin kendini kurtuluşla ve mutlak hidayetle özdeşleştiren teolojik doktrinini sekülerleştirmesinden ibaretti. 19. yüzyılın fundamentalizmi de pozitivizmin dini formu olarak İncil'in literal söylemini kesinliğin metni olarak mutlaklaştırıyorlardı.

Bugün İslam dünyasında mezhepler, fırkalar ve cemaatler de din yorumlarını mutlak hakikat görmekte, kendilerini Nuh'un gemisi olarak takdim etmektedirler. Aydınlanmanın pozitivizmi, Marxizm'in materyalizmi ile Hıristiyan fundamentalizmi, modern zamanlarda İslam dünyasında "tekfirci sefilik" formuna bürünerek sahneye çıktı. Nassın literal okuyuşunu esas alanlar yorum, birden fazla içtihat ve mezhebe kapı araladığından, lafzın ilk zihne çarpan

anlamını esas alıp doğrudana eyleme geçiyorlar. Böylece kesin inançlılık ve lafzin zahiri anlamı, tekfirci selefilikte İslam içindeki bilumum yorum ve mezhebin, fırka ve toplulukların tasfiyesine dönüştü. Bu yaklaşımda olanlara göre bütün Şiiler ve Aleviler "rafizi", tesevvuf ehli ve tarikat mensupları "müşrik", kendileri gibi düşünmeyen ve onlara katılıp biat etmeyen Sünniler "mürted" olarak kodlandı. Herşey bu kadar kesin ve net olduğun göre, fazladan kelam, fıkıh, tefsir ve usul tartışmalarına girmek vakit kaybı olabilir ancak. Yapılması gereken şey belirmiş mutlak hakikat ve kesinliğin kendisinde somutlaştığı siyasi varlığın çatısı altında birleşip "rafizileri, müşrikleri ve mürtedleri" tasfiye etmek, eş zamanlı veya sonra dış işgalci güçleri, siyonist ve haçlıları ortadan kaldırmak olmalıdır. Bu olayda da rasyonalize edilmiş meşruyet çerçevesi hak ve hakikatin temellükünü sağlamakta, böylelikle gruba sosyal, politik veya sivil iktidar alanları açmaktadır. Bu iktidar mutlaktır, çünkü hakikat elde ise buna herkesi boyun eğdirmek "hak" olmaktadır.

Kelam, fıkıh, usul ve sosyo-politik alanlarda mutlakiyetçiliğe kapı aralayan hak ve hakikat üzerinde kurulan tekeli kırmanın yolu, "hak"ın Allah'ın isim ve sıfatı olduğu, Hakikatin ancak O'nun katında bulunduğu, beşeri olan her türden bilgi, düşünce, yorum ve siyasetin zanni olduğu fikrini müslümanların siyasi telakkisi haline getirmekten geçer. (Zaman, 3 Aralık 2015.)

Haklara tecavüzün sebepleri

İnsanlar bir arada yaşamak durumundadırlar, tabiatları gereği medenidirler. Bir arada yaşamanın zemini belli norm ve kurallara riayetle her hak sahibinin hakkını elde ettiği bir sosyo-politik düzen tesis etmektir.

Fakat öyle olmuyor. Herkes her zaman ve her beşeri durumda hakkına sahip olamıyor, çünkü ötekinin haklarını tanımıyor. İhtilaf ve çatışmaların sebebi birilerinin diğerlerinin hak ve hukukuna tecavüz etmesi, kendini merkeze koymasındır. İhtilaf korkulacak bir şey değildir, korkulacak olan tarafların haklarına razı olmaması, hakettiklerinden fazlasını sahiplenmeye kalkışmalarıdır.

Neden insan hakkına razı olmuyor? Cevap basit: "Çünkü daha çok şeye sahip olmak istiyor?" Peki, zaruri ve tamamlayıcı, hatta tahsini ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar güce ve maddi imkana sahipken neden daha çok istiyor? Çünkü haci, tekmili ve tahsini gayelerini aşan güç temerküzü onda daha çok güç temerküzü yapması güdüsünü harekete geçiriyor. İnsan bilse ki mutlak kudret Allah'ındır, mutlak güç O'nun elinde toplanmıştır, bunca hırs ve ihtirasla güç temerküzüne gitmez. Zaten bilmediği için "sonsuz güç" toplama yoluna girer ve işte tam bu noktada trajik bir yanılma (garar ve gurur) ile uluhiyetin sınırlarını tecavüze kalkıştır.

Uluhiyetin mutlak yetkisinde dahil iki şey var ki, bunlar da "hüküm" ve "emir" koyma işlemidir. Kişi farkında olsun olmasın, iç dünyasının derinliklerinde belirmeye başlayan uluhiyete iştirak güdüsünün etkisi altında kendi gücünü pekiştirecek tarzda hükümler ve emirler koymaya başlar. Buna "bağyetme" denir.

"Bağ", eğer birebir ilişki halinde olduğu kişi veya kişilerin hakkı olanı ellerinden alıp kendi gücüne kattığında hukuk tanımaz; kendisi hukuk vaz'eder. Bu türden bağiler ya hile ve desiseye başvurur, usulsüzlük ve yolsuzluk yapar veya doğrudan kaba güç kullanırlar. Bu bir şekildir ve sınırlı ölçekte olanıdır. Diğer şekli daha geniş kapsamda etkin olanı, meşru kamu otoritesine başkaldırmaktır. Bu beşeri ve tabii kaynaklarıyla

toplumun tümünü ele geçirmeye teşebbüstür. Bu tarz bağiler meşru yönetimi devirip kamu kaynaklarını ve gücünü ellerine geçirirlerken, hedefleri konulmuş sınırları kaldırmak, yani hukuku ilga etmektir. Bağı sayılmaları kişileri devirmeye teşebbüsleri dolayısıyla değil, Hukuk'u ortadan kaldırıp kendi kanunlarını egemen kılmaya çalışmaları dolayısıyladır. Geçmişte fakihler, bağı'yi şahıs olarak yöneticilerin devrilmesine ve salt idari-siyasi forma hasretmişlerdir, oysa bağyetmenin sivil versiyonu da var.

Bunların da derininde yatan hakiki sebep ise uluhiyete kalkışan kişi veya kişilerin bu şen'î cinayetleri işlerken zebunu oldukları nefislerinin esareti altına girmiş olmalarıdır.

Nefsin kişiyi hukuku çığnemeye sevketmesinin birden fazla versiyonu var. En çok bilineni güç temerküzüne kalkışan kişi versiyonudur. Bu formu tiranlarda, mutlakiyetçi kral ve diktatörlerde tezahür eder. Diktatör kendini hükmü altındakilerin "rab"bi görür. "Seni ve kainatı yaratan Rabbini buyrukların itaat et ve İsrailoğullarını serbest bırak" diyen Firavun, hayretler içinde Mısır halkına dönüp şunu sorar: "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" Firavun bir tirandı, onun altında mutlakiyetçi kral ve onun da altında diktatör yer alır.

Kişi formu dışında aile-hanedan, aşiret-kabile, zümre (usba), sınıf, parti, kavim/ırk, grup/cemaat, mezhep/fırka, güç temerküzüne indirgenmiş dini mensubiyet, bölge/hemşehrilik ve milli/ulusal değer ve çıkar formları bulunur. Bu faktörlerin her biri kendini farklı bir meşruiyet gerekçesi ve motivasyona büründürür. Kendi ürettiği meşriyete öylesine inanır ki, buna karşı çıkanları hain ilan ihanet eder. Bir kere gerekçesini üretti mi gerisi kolaydır. Kuzey Kore tiranına göre mutlak saç traşı kendi seçtiği modeldir, bütün Koreliler öyle traş olmalılar. Söz konusu aile ve hanedan ise, hanedanın varlığı mülkün tamamının güvenliği ve selametiyle eş değerdir. Beni Ümeyye ailesi, kendini ümmet üzerinde Allah'ın kaderi ve takdiri olarak takdim ediyordu. Nazilere göre Avrupa'nın ve dünyanın kurtuluşu ari ırkın mutlak inistiyafi ele geçirmesine bağlıdır. Bu türden meşruiyetleri diğer formlara uygulayabilirsiniz.

Sahte meşruiyetlerle rasyonalize edilmiş bütün güç temerküzlerinin yöneleceği tek istikamet temellüktür. Mülkün temellükü hakikat, bürokrasi/idare, hüküm/yasama ve beşeri/ekonomik kaynaklar üzerinde tekel koyma şeklinde tezahür eder. İslam dünyasında iktidarları diktatörler ve otokratlar temellük etmiş bulunmaktadır. (Zaman-30 Kasım 2015; Today's.)

Seçim öncesi mühendislikler mi?

Sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan, Çin'e giderken şöyle demişti: "**Çözüm süreci Mart'ta başbakan olarak partimin başındaydım. Maalesef karşılığını bulmadı. Ve daha sonra yapılan genel seçimlere geldiğimizde bu işin ciddi manada hasar gördüğünü gördük.**" Bunu teyiden Başbakan Yardımcısı Yalçın Akdoğan da, seçim sırasında Selahattin Demirtaş'ın "Seni başkan yaptırmayacağız" sözlerini Erdoğan'a yönelik 'tahrik' olarak nitelendirdi. Akdoğan, HDP'nin Erdoğan'ı eleştirmekle çözüm sürecini havaya uçurduğunu söyledi.

Bu sözlerden neyin anlamak gerektiğini bilemiyoruz. Herşeyin birbirine karıştığı böylesi ortamda kötü niyetli insanlar, Sayın Erdoğan'ın 7 Haziran öncesinde "400 milletvekilini verin, bu iş güzellikle çözülsün" demesinden bile olmadık anlamlar

çıkabilir hale geldi. Komplo teorileri havada uçuşuyor. Her komploya itibar etmemeli.

Ancak tabii olmayan şeyler de yok değil. Mesela IŞİD neden Suruç katliamını yapsın? PKK neden şimdi teröre başladı? Olan masum polisler, askerlere, gençlere ve halka oluyor. Terör ve çatışmadan en büyük kazancı AK Parti, en büyük zararı HDP ve Selahattin Demirtaş'ın görüyor? Öyle ise, PKK'nın HDP'nin aleyhine, AK Parti'nin lehine mi çalıştığını düşüneceğiz? Terör ve iç savaş tehlikesinin halkı güçlü kamu otoritesinin yanına ittiği bir gerçek. Nitekim S Bilişim Danışmanlık'ın yer verdiği bir araştırma "Türkiye'de şiddetin arttığı dönemlerde AK Parti'nin desteğini arttırıp iktidarı güçlendirdiğini" ortaya koyuyor.

Ana soru şu: Terör ve operasyonların erken seçimle ilgisi var mı? Var olduğuna ilişkin elimizde somut delil yok. "Erken seçim"i 7 Haziran seçimlerden farklı kılacak olan tek faktör var, o da ülkenin son derece ciddi bir güvenlik sorunu yaşaması olacak. Seçim sihirbazları devletin bir anda IŞİD, PKK ve DHKP-C örgütlerine karşı başlattığı operasyonların aranan güvenlik krizini doğuracağını hesaplayabilirler. Her Allah'ın günü şehit cenazeleri geldikçe öfke kabırır, nefret yanardağı patlama noktasına gelir. Toplum daha etkin, daha sert otorite armaya başlar. Ancak dozu kaçtığında terörün artması ve iç savaş tehlikesinin belirmesi sivil otoriteyi yetersiz kılabilir, bir bakmışsınız AK Parti'yi de bertaraf etmeye azmetmiş başka güçler Türkiye'yi –Allah muhafaza- Mısır'a çevirir. O zaman kimse terör ve iç çatışmadan medet ummasın!

AK Parti, HDP ve özellikle Demirtaş'ı hedef tahtasına koymuş. HDP, Kürt seçmenden ve genel Türkiye kamuoyundan yüzde 13,1 oy alarak 80 sandalyeye sahip oldu. Dahası zeki, mizah ve espri yeteneği olan, entelektüel birikimli, Türkiye toplumuyla iletişim kurabilen, Kürt siyasetini demokratikleştirme kabiliyetine sahip Demirtaş yepyeni bir karizma olarak ortaya çıktı. AK Parti, Demirtaş'ı itibarsızlaştırmak istiyor. Nitekim "örtülü erken seçim" startı veren Beşir Atalay, yüzde 60'lık bloku dağıttıklarını, psikolojik üstünlüğü elde ettiklerini ve seçim çalışmalarının üslubu sertleştirme ve HDP'yi bitirme planı üzerine kurulduğunu belirtiyor.

Demirtaş, Kürt siyasetinin Erdoğan'a rakip çıkardığı etkili figür olarak beliriyor. 10 Ağustos ve 7 Haziran seçimleri Demirtaş'ın başarısının tesadüfi olmadığını; terör ve çatışman olmaması halinde Türkiye'nin "bir Kürt başbakan"la tanışabileceği umudunu veriyor. Bu AK Parti ve MHP kadar PKK'yı da rahatsız ediyor. Demirtaş ve kanuni siyaset yolunu seçen HDP sosyal barışımız için şanstırlar. 1984'ten beri çatışma var; ne PKK yok oldu ne devlet dize geldi. Kan dökmenin faydası yok, sonu da yok. İlk defa Kürt siyaseti ciddi manada demokratik mücadeleye yöneldi, kabul de gördü. Fakat ne olduysa oldu, maalesef Türkiye bir kere daha 1990'ların "derin devlet yapıları"nın kontrolüne girdi, bu yapılar –PKK ve KCK ile elele vererek- ülkeyi çatışma ortamına sürüklüyorlar. Her zamankinden daha çok provakasyolara açık hale gelen ülkemizde "dış güçler" de bizi bölgesel bir savaşa sürüklemek üzere kolları sıvamış bulunuyorlar. IŞİD ve Nusra'ya karşı operasyon düzenlemek Suriye konusunda ikinci büyük hesap hatası olur.

Aklımızı başımıza alalım. Hiçbir iktidar, şahıs, parti, örgüt, lider, cemaat veya siyasi hesap iç barışımızdan daha değerli değildir. Hepimizin ayrı ayrı görüşleri, idealleri var, bu meşrudur. Türkiye bir Suriye, bir Mısır olursa herkesin canı yanar. (Zaman, 1 Ağustos 2015.)

Suikastın dili!

Uzun zamandır dikkat çekmeye çalışıyorum. Bu gidiş iyiye doğru değil. Bölgemiz cehennem dönmüş durumda. Tutuşan ateşin alevleri bize de sıçıyor. Savcı M. Selim Kiraz'ın uğradığı suikast uyarıcı olmalı. Bu olayı işleyen failerin mensup oldukları örgüt önemli ama daha önemlisi bu menfur suikastın hangi büyük depremin öncüsü olmasıdır. Bu suikast Mayıs-2006 Danıştay'a yapılan saldırıyı hatırlatıyor.

Bütün veriler Türkiye'nin eski yörüngesine, yeni bir vesayet dönemine girdiğini gösteriyor. Bu ülkede siyasete müdahale hiçbir zaman sona ermedi. 1950'lerde NATO'ya girmekle Batı İttifakı'nın üyesi olduk ama sivil siyasetin müdahalesiz işlediği bir ülke olmadık. 1960, 1971, 1980 ve 1997 müdahaleleri Batı'nın gözetiminde yapıldı. 28 Şubat toplumun ana gövdesi durumunda olan dindar-muhafazakarları fazlasıyla acıttığı için, postmodern darbeye karşı çıkmayan merkez sağ ve merkez sol partiler adeta tasfiye edildi, AK Parti'nin önünü açtı. AK Parti siyasi, sosyal, kültürel İslam'ın ittifakı yanında liberal, kısmen milliyetçi ve kısmen demokrat solun desteğini alarak iktidar oldu. Türkiye:

- a) Yeni iktidar son nefesini vermekte olan siyasete yeni bir ruh üfledi. Yüzde 34 oy alan parti ona oy vermeyen yüzde 66'yı sorunsuz iki dönem yönetti;
- b) Ekonomide bir canlanma belirdi, Türk müteşebbisi, tüccarı, işadamı Ortadoğu'ya, Asya'ya, Rusya'ya, Avrupa'ya açıldı. Muazzam bir sermaye akışı oldu; bugüne kadar devletten beslenmeyen Anadolu'nun mazbut orta sınıfı atağa kalktı;
- c) "İşkenceye sıfır tolerans" sloganıyla hukuki alanda birçok iyileştirme yapıldı, ifade özgürlüğü genişledi.
- d) Derin yapıların darbe teşebbüsleri önlendi, bazı faili meçhuller aydınlatıldı; suikastlar, siyasi cinayetler bıçak gibi kesildi.
- e) Kürt sorununun çözümü yönünde hem toplumsal talep, hem siyasi irade belirdi;
- f) Ortadoğu Türkiye'yi bayram havası içinde karşıladı, kapılar bize açıldı;

Bütün bunlar dindar-muhafazakar-İslamcı fikriyatın başarılarıydı. Yüz senedir dışıyla tırnağıyla mücadele veren dindar kesimler kamuda görev aldı. Bir dizi yol kazasına rağmen siyaset, toplumsal yapı ve İslam alemiyle ilişkiler temel bir değişim geçirmeye başlamışken, 2013'ten itibaren her şey tersine döndü. Tersine gidiş 2011'de Suriye'ye yanlış müdahale ve içeride "biz ortak tanımıyoruz" diyen bir kliğin AK Parti'ye hakim olmasıyla başlamıştı.

Benim şahsi kanaatime göre, Türkiye, kendini ve Ortadoğu'yu ayağa kaldıracakken –ki bu hiçbir zaman Batı'nın göz yumacağı bir şey değil- 2011'de bu köşede defalarca yazdığım sebepler dolayısıyla hem kendi ayağına hem İslamcı Ortadoğu'nun ayağına kurşun sıktı, sakatladı. Rüşvet ve yolsuzluğu, havuz denen saçmalığı ilk günden bilen dış ve iç güçler, bu hatayı affetmedi, harekete geçip 10 senede elde edilen bütün kazanımları tek tek aldılar. Bir kere daha inisayati ele geçirdiler, böylece 10-15 sene arayla tekrar eden darbeler dönemine geri dönmüş olduk. Bu sefer darbecilerin ulusal-sol elemanları fonksiyonlarını bitirmiş olarak dinlenme odalarına alınırken, bürokratik vesayetçilerin eski İslamcı, muhafazakar-dindar aktörleri hareket geçirildi.

Geldiğimiz noktada rejimin sıkı markaj karakter kazanması, Ortadoğu'yla ilişkilerimizin kesilmesi, ekonominin verdiği kötü sinyaller iç karartıcı. Ama hayatımızı karartıcı olan

büyük bir çatışma potansiyelini taşıyan Kürt sorunun ortada kalması; tamamen algı operasyonu eseri "paralel yapı" bahanesiyle toplumun dindar yapısının çatlatılması; mezhep çatışmasını tahrik edici aşamaya gelmiş olmasıdır.

İç çatışmaya giden toplumların tamamında önce basiret bağlanır; ayrılmış kutupların kanaat önderleri, sözcüleri gözü hiçbir şeyi göremez olur; imhacı ve intikamcı kabile (grup, parti) asabiyetiyle nefret saçar, savaş çağrısı yapar.

Yapmayın. Başbakan Sayın Davudoğlu'nun dediği gibi hiç değilse merhum savcının katlini siyasete malzeme yapmayalım. Lütfen soğuk kanlı olalım. Bu ülkenin sosyal barışı ve birliğinden daha önemli şey yoktur. Hangi siyasi görüşe, partiye, gruba, cemaate mensup olursak olalım, kim bizi çatışmaya davet ediyorsa ona iltifat etmeyelim. Nefret diline prim vermeyelim. Her şeye rağmen dostlukları, arkadaşlıkları zedelemeyelim. Sıla-i rahimi kesmeyelim. Selamı yayalım. (Zaman, 2 Nisan 2015)

A-a GYV Üyeliği

Sn. Savcı benim Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'na (GYV) üye olmamı bir suç unsuru olarak gösteriyor.

Bugüne kadar yasa dışı veya yer altı ya da yurtdışı hiçbir örgüte üye olmadım. 67 yıllık hayatımda üye olduğum üç STK var:

1) Helsinki Yurttaşlar Derneği: Bir sene birkaç toplantısına katıldım, sonra devam edemediğim için üyelikten düştüm. HYD insan hakları ve demokrasi konularıyla ilgili ünlü ve prestijli bir kuruluştur.

2) Mazlumder: Aynı şekilde "**Mazluma kimliği sorulmaz**" ilkesinden hareket eden Mazlumdere üye oldum. Fakat toplantılara devam edemedim, öyle kaldı. "Mazluma kimliği sorulmaz" şiarıyla kurulan Mazlumder 21 ay boyunca semtime uğramadı. 21 ay sonra bana iki üç hafta arayla 8 avukat gönderdi. Gönül testisi kırıldıktan sonra eskisi gibi olmaz.

3) GYV: Yeraltında çalışan, yasadışı bir örgüt değil. Vakıflarla ilgili kanunlara ve mevzuata göre kurulan, hükümet Komiserinin toplantılarını izlediği, adresi-merkezi belli, günün mesai saatleri dahilinde açık, denetlenen bir kuruluş.

a) Ben bir gazeteci-yazarım. GYV mesleki bir kuruluş. Kuruluş prensipleri diyalog, hoşgörü, demokratik katılım ve sorunları müzakere ile çözme yöntemine dayanır.

b) Dahası BM'e akredite tek kuruluş. BM salonlarında toplantı düzenliyor.

c) Türkiye'nin en ünlü fikir adamları, yazarlar, akademisyenler, farklı siyasi ve fikri, mezhebi temsilciler, kanaat önderleri bir araya geliyor; ortak bir konuyu kavga etmeden, birbirlerine hakaret etmeden tartışıyor, analiz ediyorlar. Toplantılar kamuya açık, hükümetin denetimi altında. Sonra ortak bir metin üretiyorlar.

d) Bana gelen makul tarafı "tanıma ve anlama"ya matuf yönteminin toplumsal sözleşme olan bir anayasa yapımına temel teşkil edebilecek formasyonu öne çıkarması oldu. Çünkü ben 28 senedir Medine Sözleşmesi'ni bir yöntem olarak savunuyorum.

Bu yasal kuruluşa Türkiye'nin en ünlü fikir insanları, akademisyenler, siyasetçiler katılıyor. Cemil Çiçek'ten Numan Kurtulmuş'a, Süleyman Soylu'dan Burhan Kuzu'ya,

Bülent Arınç'tan Reşat Petek'e, Naci Bostancı'ya, Kemal Korpat'tan Hayrettin Karaman'a, Beril Dedeoğlu'ndan Bekir Karlıga'ya vs.

Abant'ın ilk başkanı iki dönem Devlet Başkanlığı yapan Prof. Mehmet Aydın'dı. Her toplantının sonuç bildirimleri dönemin Cumhurbaşkanlarına sunuluyordu. TBMM Yeni Anayasa Hazırlama Komisyonu, kurumsal olarak GYV'nin anayasa teklifini dinlemiş, yazılı ve görsel olarak dinlemiş ve kaydetmişti.

En üst görevlisi çözüm sürecinde Akil Adamlar arasında yer almıştı.

BM, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi GYV'nin toplantılarına salonlarını açıyordu. Vakıf Paris, Moskova, Kahire, Brüksel, Washington, Amman, Erbil, Adis Ababa'da toplantılar düzenliyor, toplantıların partneri bazen AB, bazen BM, bazen Afrika Birliği oluyordu.

Toplantılara fikir yelpazesinin her diliminden insan katılıyordu. Sağcı-milliyetçi, solcu-sosyalist, laik-Kemalist, liberal, İslamcı, muhafazakar, Türk-Kürt, Alevi-Sünni, Hıristiyan, Yahudi, Budist, Ateist vs. Kavga etmeden, tartışıyor, Türkiye'nin ve dünyanın en temel sorunlarını masaya yatırıyorlardı.

Din-devlet, laiklik, demokrasi, küreselleşme, ekonomi, iç savaşlar, vesayet rejimleri, çevre-ekoloji, kimlik, modernleşme politikaları, eğitim, aile, yoksulluk, mülteciler vb.

Ortak metin çıkıyor, metin bir heyet eşliğinde Cumhurbaşkanı'na sunuluyordu. Tartışmalar televizyon kanallarında gün boyu canlı yayınlanıyor, sonra kitap halinde yayınlanıyordu. Kısaca gizli-saklı değildi.

aa) Ben müzakereci siyaset teorisini savunan biriyim ki

bb) Kamu hukukunun farklı toplumsal kesimlerce tespit ve tanzimini

cc) Özel ve medeni/sivil alanda çok hukukluluğu savunurum.

dd) Ben kesintisiz diyalogtan yanayım. Bana göre dinler, medeniyetler, kültürler arasında diyalog olmalı. Aynı diyalog İslam ile Batı, zengin ile yoksul, Sünni ile Şii, Selefi ile Sufi arasında da sürmeli. Ve ben F. Gülen'den seneler önce diyalog yapıyordum. Ben farklı din ve etnik grupların iç içe yaşadığı Mardin'de gözümü açtım. St. Antuan Kilisesi; Sol-Sosyalist Birikim dergisi veya başka sol gruplarla ben diyalog kurdun.

ee) 1994-1998 arasında Tayyip Bey'e danışmanlık yaptım. Dünyanın yaşayan en önemli entelektüellerini "Doğudan Batıdan" ve "İslam Düşüncesi Konferansları"yla İstanbul'a getirttim. Tayyip Bey'e tanıştırdım. Bir iki arkadaşımın Tayyip Bey'in uluslararası sahnede tanınır hale gelmesi için çalıştım.

5) GYV "Biz de benzer şeyler yapmak istiyoruz, bize yardım eder misin?" deyince kabul ettim. Vakfın

a) Mütevelli Heyeti'nde üye gazeteci-yazar olmalı

b) Heyette Ahmet Taşgetiren, Hüseyin Gülerce vardı.

c) Bana "Mütevelli Heyet Üyelerinin kanuni sorumluluğu yok, sorumluluk Yönetim Kurulu'nda" dediler, öyle kabul ettim.

6) Fakat Cemaat-Hükümet kavgası başlayınca, 18 Eylül 2017 tarihli ilk savunmamda belirttiğim sebeplerle "arayı bulmak" düşüncesiyle kaldım. Bu arada GYV'de yöneticilerden bir kısmına

a) Kavga etmeyin, hükümete cevap vermeyin diye ikaz ettiğim halde onlar "Napalım, gelip bizi kapatsınlar mı?" dediler. Ben de "kapatmaları, baskın yapmalarından daha iyidir. Kanun dışı bir şey yapmayın yeter" dedim, sürekli bu yönde telkinlerde bulundum.

b) En son bir yetkili zat "Bu tutuklama ve operasyonlar bir şekilde durabilir. O da Ali Bulaç ve Cemal Uşşak'ı da tutuklarsa" deyince, aklım başımdan gitti. Çünkü halk "Vay bu kadar mı?" diyecekmiş idi. Yani beni ve birkaç ay sonra kanserden ölen hasta Cemal Uşşak'ı vakıf bir araç olarak kullanmak istedi.

Esef ettim ve artık bir an önce bu vakfın sokağından bile geçmemek gerektiğine hükmedip istifa ettim.(2015)

a) İstifa ettiğime dair çıkan konuşma tapeleri de ekte bulunuyor.

Devlet Neden GYV'yi kapatmadı?

Devlet yetkilileri okulları, dershaneleri sık sık denetliyordu. Öyle ki merdivenlerin basamakları kısa mı uzun mu ölçüyorlardı. Okul tabelasında kullanılan boyayı bile raporlarına geçiriyorlardı. Sonra "her şey mevzuata uygun" diye rapor veriyorlardı. Veliler şu hükme varıyordu: "Devlet okulu denetledi, tespit ettiği yasa dışı şey yok. Çocuğum bu okula okuyabilir."

a) Okula gelen yetkililer MEB, Maliye vb. bakanlık yetkilileri idi, Terörle Mücadele polisleri değildi.

b) Devlet, bu okulları "terör yuvasıdır" deyip kapatma kararı alsaydı herkes çocuğunu alırdı.

Soru şu:

Devlet neden öyle yapmadı da, çocuğunu bilmem şu tarihe kadar okula gönderenleri suçlu ilan etti?

c) Hükümetin bırakın GYV'yi kapatmasını, kapatılma taleplerine bizzat kendisi mani oldu. Dönemin Başbakan Müsteşarı ve AK Parti Milletvekili Ömer Dinçer 30 Kasım 2013'te şunları söylüyor: **"Takib ve Koordinasyon Kurulu'nda askerler Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı'nın kapatılmasına ilişkin teklifte bulundu, bunu uygulamadığım için beni cemaatçilikle suçladılar. Baskıları ben göğüsledim, yazdığım yazılar formaliteden ibaretti."** (Cumhuriyet, 9 Nisan 2018, s.9)

Demek ki hükümet bu vakfın faaliyetlerinin devamında herhangi bir sakınca bulmamış. Sakınca bulduğu zaman da faaliyetlerini sonlandırmış.

Bu şu demektir : Serbest faaliyet gösteren kuruluş yasak değil, yasaldir.

Bu kıstas okullar, gazete, televizyon, sendika vd. için de geçerlidir. Bir yandan faaliyetine izin vereceksiniz, diğer yandan orada faaliyet gösterenleri "suç işlemişler" diye yargılayacaksınız.

Bu devletin bazı yurttaşlarına tuzak kurması anlamına kalır.

d) Örgüt üyeliğinin bazı kriterleri var:

Mesela benim mahrem imamım var mı?

Bana talimat veren imam var mı?

Ben mahrem imam mıyım? Veya birilerine talimat mı verdim?

Terör örgütü gizli olur ve bazı suç örgütlerinin ikiyüz var: Legal ve illegal, GYV legal bir kuruluştur.

e) Eğer ben yasa dışı işlerden

aa) Haberdar olduğum halde orda duruyorsam

bb) Gizli toplantılara katılmışsam

cc) Darbe planlayıcıları veya azmettiriciler arasında yer almışsam

dd) Onlarla doğrudan veya dolaylı bir ilişkim olmuşsa, onlarla telefon veya internet üzerinden haberleşmişsem o zaman suçluyum.

8) Bu konuda Sn. Savcı maddi bir delil ortaya koyabiliyor mu?

Göstermelik üye idim ama tek bir toplantıya katılmadım. Diğer üyeleri tanımıyorum, onlar da birbirini tanımıyor.

Nitekim GYV hakkında soruşturma başlatan savcının iddianamesini Mahkeme "Burada imzası olanlar birbirleriyle ilgisiz" diye iki defa geri çevirmesi bunun açık göstergelerinden biridir.

a) İmzaları atıyordum.

aa) Ama imzanın üstündeki iki üç satırlık yazıdan haberim yoktu

bb) Vakfa gidip de tek bir imza atmış değilim

cc) Ya TV'de programa girmeden önce ayak üstü veya eve gelip kapıdan imzalatıyorlardı.

b) Buna rağmen ben GYC'yi bir suç kuruluşu olarak görmedim. Bilseydim günün birinde bir darbe teşebbüsüne karışacaklar bir saat durmazdım.

Sırf bu mülahaza ile Zaman'da yazdığım için pişman olduğum gibi -ki yazılarımı gönül rahatlığıyla savunurum- bütün yararlı faaliyetlerine rağmen GYV'ye kısa süreli de olsa üye olduğum için pişmanım.

Bu arada yayınlanan tapede yazdığı şahsa Erkam Tufan Aytav, benim "Her zaman hizmetin yanında olduğumu" söylediğini belirtiyor. Önce şunun altını çizmem lazım:

Ben sadece meşru işyapanların yanındayım. Hiç kimseye "Her ne yaparsanız size biat ettim" demem. Bu biat şekli Hz. Peygamber'e dahi tanınmamıştır. (61/Mümtahine, 12)

Tapede geçen cümle şu bağlamda kuruldu:

1) Başta Erkan olmak üzere orada bulunanlar istifa etmemem için çok dil döktüler. Ben ise istifa etmede kararlıydım.

2) İş öyle bir noktaya geldi ki istifamı kabul etseler dahi bürokratik bazı zorluklar çıkarabilirlerdi. Mesela mal varlığımı, banka hesaplarını isteme gibi. Bunu duymuştum.

3) Sonunda ben soruları üzerine "Hizmetin tabanı öğretmen, esnaf, sıradan insanlar konusunda iyi niyetlerinden şüphe etmediğimi" söyledim. "Bu insanlar temiz

duygularla Allah için çalışıyorlar." Erkam bunu "Ben her zaman Hizmet'in yanındayım, hiç şüpheniz olmasın" şeklinde yazıştığı şahsa aktarmış.

4) Sn. Heyetinizin dikkatine arz etmek istediğim husus Erkam Tufan'ın "Ben her ne kadar yapma etme dediysem de ikna edemedim. Ve müteveli heyetinden (Bulaç'ı) çıkardık" cümlesinden anlaşılacağı üzere, çok ısrara rağmen benim istefa etmem konusundaki kararlılığım ve Vakfın beni müteveli heyetinden ihraç etmiş olmasıdır.

5) İstifamı 27 Kasım 2015'te verdim, sonraları sormam üzerine bana işleme koyduklarını söylediler; söz konusu konuşmalar da istifa günü cereyan etmiştir.

Belge -1/A (Konuşma tapesi)

Belge-1/B (İstifa dilekçem)

A b - c. Kişilerle Görüşmeler / Yurtdışı Çıkışlar-Girişler

Sn. Savcı, iddianamesinin (b) bendinde cemaatten bilinen bazı kişilerle irtibatlı olduğumu öne sürmektedir. Bu konuda söyleyeceklerim şunlardır:

1- Ben bir fikir adamı ve gazeteciyim. Mübalağasız yurt içinde ve yurt dışında yüzlerce toplantıya, sempozyuma ve panele katıldım, tebliğler sundum. 9 sene düzenli televizyon programı yaptım, hemen hemen her kanala çıktım. New York Time'dan El Ahram'a, Der Spiegel'den Eş Şarku'l Evsat'a, Le Mond'dan El Cezire'ye, BBC'ye kadar ulusal ve uluslararası medya kuruluşu benden görüş aldı.

Bu arada yüzlerce kişiyle tanışmak, bir sempozyumda bulunmak son derece tabii. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı iken bugünkü Sn. Cumhurbaşkanımız R. Tayyip Erdoğan'a danışmanlık yaptım, işim onu bir bakıma uluslararası alanda tanınır kılmaktı. Uluslararası konferanslar gerçekleştirdim. İngiltere'den Malezya'ya, Yemen'den Rusya'ya, Amerika'dan İran'a, Mısır'dan Pakistan'a dünyanın belli başlı entelektüellerini, akademisyen ve filozoflarını İstanbul'a getirttim. Kısaca hem içerde hem dışarıda geniş bir çevrem oluştu.

2- Sn. Savcı, sanki ben sadece FETÖ ile irtibatlıymışım gibi cümleler kurmuş. Oysa ben elhamdulillah Murat Belge ile rahmetli Ahmet Kabaklı'yı bir kahvaltı sofrasında buluşturmuşum. Aziz Nesin'le, Kemal Tahier'le, Musa Anter'le, Çetin Altan'la, Nurettin Topçu ile, Necip Fazıl'la, Yaser Arafat'la, Roger Garaudy'la, John Kane'le, Muhammed Kutup'la, İmam Humeyni ile, Muhammed Hamidullah'la, Hasan Hanefi'yle, Suud Kralı Abdullah'la, A. Kerim Süruş'la, Aliya İzzetbegoviç'le, Raşid Gannuşi ile, Fehmi Huveydi'yle, Mukteda es Sadr'la, Cengiz Aytmatov'la tanışmış, konuşmuş, Cemil Meriç'e kitap okumuş bir insanım. Ve daha onlarcası ile tanışıklığım var.

Sn. Savcı'nın ismini zikrettiği şahısların

a) Bir bölümü çalıştığım gazete veya program yaptığım televizyon yöneticileriydi,

b) Bir bölümüyle toplantılarda ayaküstü konuşmuşluğum var

c) Bir bölümünü tanımıyorum. Mesela Sadettin Başer, Süleyman Uysal gibi.

d) Nevzat Ayvacı'yı şu anda görsem tanımam. Bazen bana yazılarımdan dolayı mesaj atardı, belki de Sn. Savcı ondan listeye eklemiş olabilir.

3- Diyelim ki ben bu zatlarla görüşmüş, konuşmuşum. Konunun özü bu mu? Hayır! Şu sorular önemli:

a) Ne konuşmuşuz? Darbe lafı mı geçmiş, örgütsel müzakereye mi katılmışım?

b) Bu zatlar bana talimat mı vermişler?

c) Sn. Savcı'nın elinde bu konularda bilgi, belge varsa ortaya koymalı değil mi?

d) Hatta ona bu bilgileri getiren elemanlara şunu demesi gerekmez miydi: "Tamam, görüşmüş de, ne görüşmüş? Bana suç unsuru getirin."

Yine Sn. Savcı (c) bendinde benim yurtdışına çıkış ve girişlerimde beraber olduğum ve şimdi FETÖ'cülükten yargılanan kişilerle irtibatımdan söz etmektedir.

Az önce söylediklerim bu bendteki suçlama için de geçerli. Ben sadece aynı kişilerle yurtdışına çıkmış değilim. Bu şahıslarla birlikte onlarca başka zatlar da vardı. Örnek vereceğim:

a) 2008'de Amerika'da Türk-Amerikan Derneği'nin iftarına katılmak üzere davet aldım. Sn. Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül de katılıyordu. Sn. Tayyar Altıkulaç'tan İlber Ortaylı'ya uçak dolusu milletvekili, akademisyen, yazar, gazeteci de vardı. Sn. Savcı neden sadece FETÖ'den yargılananları sayıyor ve beni iltisaklı kılmaya çalışıyor? Bu iyi niyete ve insafa sığar mı?

b) Ben Washington, Moskova, Helsinki, Berlin, Manchester, Paris, Rotterdam, Kahire, Tahran, Almaata, Erbil, Sarayova, Prizen ve daha birçok merkezden davet aldım, Medine Sözleşmesi'yle ilgili sunumlar yaptım, sempozyumlara katıldım.

c) Sn. Savcı'nın Cemal Uşşak'la yurtdışına çıkışımda başka kimlerle olduğumu yazmamış. Türkiye'den 10 kişilik bir grubu Alman İçişleri ve Eğitim Bakanlığı davet etmiş, 11 gün boyunca Türklerin toplum içindeki yerleri ve soruyla ilgili bilgilendirmişti. Heyette Mustafa Karaalioğlu'ndan Yasin Aktay'a ilahiyatçılar, akademisyenler, her görüşten yazarlar vardı.

d) Salih Yaylacı ile yurtdışı çıkışım, Kahire ve Erbil'dir. İki yerde de uluslararası sempozyum yapıldı. İki toplantıda da Türkiye'nin Büyükelçileri ve ateşeleri vardı, sempozyumların gerçekleşmesinde büyükelçilerin yardımları söz konusuydu. Bu toplantılarda Sn. İbrahim Kalın da sunum yapmış, hükümetten sol ve liberal kesimden yaklaşık 150 yazar, akademisyen ve siyasetçi katılmıştı.

e) 2015'te en son BM Viyana Merkezinde bir toplantıya katıldım bir Alman akademisyenle "Aşırı Dini Gruplar ve Terör" konulu bir müzakereye iştirak etmişim ki bana daveti yapan BM idi. 12 dakikalık sunum yaptım, soru cevap bölümünde de 26 dakika sorulara cevap verdim.

f) Sn. Savcı'ya şunları sormak gerekmez mi?

aa) Bu toplantılar illegal miydi?

bb) Bu toplantılarda kimlerle, ne konuşuldu?

Eğer Sn. Savcı'nın elinde bilgi, belge varsa ortaya koysun.

A- d. Anavatan Amerika

Sn. Savcı mütalaasının (d) bendinde "Saniğin 21 Ocak 2015 tarihinde Mehtap TV'de Amerika'dan programa katılan A. Turan Alkan'a "Son sözü sana bırakıyorum,

anavatanıdır" dememi "**terör örgütü elebaşının bu ülkede yaşıyor olmasından kaynaklandığını, bunun da örgüt liderine bağlılığın ifadesi olduğunu**" iddia ediyor.

Bilmiyorum, Sn. Mahkeme Heyeti bu suçlamayı ciddiye alır mı? Almayacağını umuyorum. Mamafih "Hukuk Dersleri" kitaplarına geçmeyi hak eden bu suçlamaya karşı şunları arz etmek isterim:

1) Her şeyden evvel bu cümle bir ironidir, ironi bilmeceelerde sorulduğu gibi gülmececiştir.

2) Amerika'nın "anavatan" addedilmesi, Amerika için övücü değil, yerici bir ifadedir. Çünkü antropolojinin anahtar terimlerinden biri olan "anavatan" sömürge merkezini ifade eder ve tarihte ilk defa bu tanım Kıta Avrupası ve İngiltere için kullanılmıştır. "Anavatan" dendiğinde Afrika, Asya, Avustralya ve Latin Amerika kıtalarındaki altın ve gümüşün, değerli madenlerin ve yüzbinlerce siyahi kölenin "Beyaz Adam'ın anavatanı Avrupa"ya getirilip sermaye birikiminin sağlanması akla gelir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Yeni sömürgeciliğin patronajı yani anavatan Amerika olmuştur. Şundan:

a) Neredeyse dünya gezegeninin 2/3'ü Amerika'dan doğrudan veya dolaylı olarak yönetilmektedir;

b) Amerika, dünya enerji kaynaklarının yüzde 50'sinden fazlasını tüketmektedir;

c) Yıllık savunma harcamaları kendisinden sonraki 20 ülkenin iki katından fazladır;

d) Amerika siyasi rejimlere müdahale etmekte, darbeler planlamakta, gerektiğinde askeri işgallere başvurmaktan çekinmemektedir; Vietnamlı, Afganistan ve Irak'ı işgal etmesi gibi; 23 Temmuz 2016'da yayınladığım 10 maddelik bildiriye 15 Temmuz darbe teşebbüsünün arkasında Amerika'nın olduğunu belirtmişim. ABD'nin Türkiye'de 12 Eylül ve 28 Şubat darbe girişimlerinde de etkin rol aldığı açıktır. (Bkz. Belge-9)

e) Kendi ticari ve ekonomik çıkarlarını kaba kuvvet veya yumuşak güçle empoze etmektedir.

Bu yüzden Amerika Yeni Sömürgeciliğin anavatanıdır. Bu yüzden Amerika "yeni sömürgecilik" in ana vatanıdır, ben de bu manada kullandım.

3) Kültürel olarak da Amerika dünyada hegemonya kurmuş bulunmaktadır, herkesin gözü ABD'ye dönüktür. Kaba, köksüz, maganda, tüketici, cesamete ve gösterişe dönük "Amerikan kültürü" dünyayı istila etmekte, diğer kültürleri yok etmektedir;

4) Türkiye'nin bazı sosyete çevreleri ve magazin dünyasından kimi kadınlar hamileliklerinin son haftalarını Amerika'da geçirip orada doğum yapmaktadırlar.

5) Hayatım boyunca Amerikan emperyalizmine, askeri, siyasi ve ekonomik tahakkümü ile kültürel hegemonyasına karşı yazdım. 2003'te Amerika'nın Türkiye'de asker buldurmasına ve Irak'ı işgal etmesine karşı mücadele edenlerin önsaflarında yer aldım. Bu konuda Sn. Savcı, "Ortadoğu'dan İttihad-ı İslam'a" aslı 2 ciltlik kitabıma bir göz atabilseydi bana bu naif suçlamayı yöneltmezdi.

6) A. Turan Alkan cevaben "Bizim anavatanımız Türkiye'dir" deyince, ben de "Eyvallah, ona ne şüphe" demişim. İroni yaparak Amerika'ya yönelttiğim bir eleştiri cümlesinin önüne suç delili olarak çıkarılması herhalde tarihin bir ironisidir.

7) Hasımlarım günlerce bunu medyada dillerine doladılar. Sn. Savcı "kes-yapıştır" usulüyle bu karalamayı mütalaasına almış bulunmaktadır.

Bu suçlamayı da hiçbir şekilde kabul etmiyorum.

A/ e BankAsya

Sn. Savcı, çalıştığım kuruluşların zorunlu hesap açtığı Bank Asya'daki cüz'i para bulundurmamı da suç fiili olarak göstermektedir.

Sn. Başkan! Öncelikle şunu belirtiyim: Ben Bank Asya'da hesap açmış değilim. Bizim piyasada çalıştığımız kurumlar telif ücretlerini çalıştıkları bankalara yatırırlar, onlar bize hesap açarlar.

Benim program yaptığım televizyon kanalı otomatik olarak bana Bank Asya'da hesap açtı.

- a) Zaman Gazetesi Yapıkredi (Sultanhamam Şb.)
- b) TOBB ve Dünya Bülteni İş Bankası'yla (Üsküdar Şb.)
- c) STV Bank Asya ile çalışıyordu (Fatih Şb.)

Benim kendi tercihimle hesap açtığım bankalar

- aa) Türkiye Finans (Fatih-Üsküdar Şb.)
- bb) Albaraka (Fatih-Üsküdar Şb.)
- cc) Ziraat katılım (Fatih Şb.) dir.

1) 2016 yılının sonuna doğru dahi Bank Asya'da 1 milyon 200 bin kişinin hesabından bahsediliyordu. 16 Aralık 2016 tarihli Yeni Şafak Gazetesi'nde yer alan habere göre "Vakıf Katılım Genel Müdürü İkrâm Göktaş, Asya Katılım Bankası aracılığıyla ödenmesine ilişkin ödemelere başlandı ve hala devam ediyor. Burada toplam kişi sayısı 1 milyon 200 bindir." diyordu.

Bu kişilere paraları geri ödenmiştir. Eğer mücerret olarak Bank Asya'da para yatırmak, para çekmek, kredi almak veya başka işlemlerde bulunmak suç olsaydı 1 milyon 200 bin kişi hakkında soruşturma açılırdı.

Nitekim Yargıtay 16. Dairesi 2017/1862, 2017/5796 K., 20.12.2017 tarihli kararında şöyle demektedir: "...bir devlet okulunda görev yapan, örgütle irtibatlı olan, örgütün kriptolu ByLock iletişim sistemini kullanmayan ancak 25.09.2014 ve 13.10.2014 tarihlerinde örgüt liderinin talimatıyla anılan örgütle irtibatlı Bank Asya'ya eşi adına para yatıran sanığın faaliyetinin silahlı terör örgütünün hiyerarşik yapısına dahil olduğunu gösterir biçimde çeşitlilik, devamlılık ve yoğunluk içermemesi karşısında örgüt üyesi olarak kabul edilmesine yasal olanak bulunmadığından, konusu suç oluşturmayan ancak örgüt liderinin talimatı doğrultusunda amaca hizmet eden faaliyetlerin yardım suçunu oluşturacağı gözetilmeden suç vasfında yanılığa düşerek yazılı şekilde hüküm kurulması kanuna aykırı sanık müdafinin temyiz itirazları bu nedenle yerinde görüldüğünden hükmün bu sebepten dolayı BOZULMASINA, 20.12.2017 tarihinde oybirliği ile karar verildi." (Cumhuriyet, 19 Şubat 2018)

Yukarıdaki karar görüldüğü gibi FETÖ/ODY örgütüyle irtibatlı Bank Asya'ya örgüt liderinin talimatı doğrultusunda para yatıran sanık hakkında dahi örgüt üyeliği suçunun oluşmayacağını amaca hizmet eden faaliyetlerin TCK 220/7 maddesinde

düzenlenen terör örgütüne yardım suçunu oluşturacağını tespitle yerel mahkemenin örgüt üyeliğinden verilen kararını bozmuştur.

TMSF'den Bank Asya Açıklaması

"BDDK'nın aldığı karara istinaden Asya Katılım Bankası A.Ş. ile ilgili tedbir alınmak zorunda kalmıştır. Zamanında gerekli tedbirler alınmadığı için 2001 krizinde bankaların sattığı, vatandaşların mağdur olduğu, bankacılık sektörünün ve Türkiye ekonomisinin büyük zarar gördüğü hatırlanacak olursa, alınan tedbirlerin önemi daha iyi anlaşılacaktır. (Milliyet.com.tr 04.02.2015)

5411 sayılı Bankacılık Kanunu, hem Türkiye'nin yaşadığı büyük bankacılık krizlerinden ders alınarak, hem de AB müktesabatına uyum programının gereği olarak 2005 yılında yürürlüğe girmişti. Asya Katılım Bankası A.Ş. ile ilgili alınan tedbirler, söz konusu kanunun 18. maddesinin 5. fıkrasına dayanmakta olup Banka yapısının şeffaf olmasını ve denetlenebilmesini açıklamaktadır." (Kararının verildiği tarih 03.02.2015)

"Batan bankalara bir yenisinin eklenmemesi için, bankanın hissedarlarının, müşterilerinin bankacılık sektörünü ve Türkiye ekonomisini korumak amacıyla, ilgili kanun maddelerinin emrettiği tedbirler alınmıştır ve Asya Katılım Bankası A.Ş.'nin Yönetim Kurulu Üyeleri ve Genel Müdürü değiştirilmiştir. Asya Katılım Bankası A.Ş. hissedarlarının, müşterilerinin ve bankacılık sektörünün hiçbir sıkıntı yaşamaması için, yeni görevlendirmeler gece yarısı yapılmıştır. Her biri alanında uzman daha tecrübeli isimlerin yönetmeye başladığı Asya Katılım Bankası A.Ş. daha güçlenmiş olarak bankacılık faaliyetine devam edecektir."

BDDK'nın 03.02.2015 ve 6187 sayılı kararı uyarınca 5411 sayılı Bankacılık Kanunu 18. maddesinin 5. Fıkrası kapsamında "İlgili karar gereğince mevcut Yönetim Kurulu'nun dün itibarıyla TMSF tarafından değiştirilerek yeni Yönetim Kurulu ve Genel Müdürü atandığı belirtilen açıklamada Banka'nın yeni yönetimi ile herhangi bir aksamaya sebebiyet vermeden bankacılık faaliyetine devam edeceği kaydedildi. "

Bütün bunlardan anlaşılan şu ki:

- 1) Bank Asya'ya el konulmasının sebebi mali sorunlardır.
- 2) Hissedar ve müşterilerinin, bankacılık sektörü ve ekonominin zarar görmesinin önüne geçmektir.
- 3) Bank Asya, uzman ellerde daha da güçlenmiş olarak yoluna devam edecek, denilmektedir.
- 4) Peki, terör, silahlı terör örgütünün finans kuruluş suçlaması veya iddiası nerede?

24 Ekim 1996 tarihinde yasalara uygun olarak kurulan ve faaliyetlerine başlayan Asya Katılım Bankası A.Ş. bu tarihten faaliyet izninin kaldırıldığı 27 Temmuz 2016 tarihine kadar yaklaşık 20 yıl kesintisiz bir şekilde fon kabulü faaliyetlerini yasal olarak yürütmüştür. Bu iki tarih arasında banka ve müşterilerinin şubelerde fiziken ya da bankamatikleri ve internet bankası aracılığıyla yaptığı bütün fon kabulü ve çekilmesi işlemleri; gerek parayı yatıran, adına hesap açılan ve gerekse banka tarafında bu işlemleri yapan memur ve onaylayan amirler açısından yasaldir. Bu iki tarih arasında yetkili olan BDDK (öncesinde Hazine Müsteşarlığı Murakıplar Dairesi'nin), Asya Katılım

Bankası A.Ş.'ye para yatırılmasını, hesap açılmasını yasaklayan, kısıtlayan bir kararı ya da duyurusu yoktur.

Bank Asya kapandığı tarihe kadar yasal bir kuruluş olmasına rağmen, ben kişisel olarak birikimlerimi

a) Türkiye Finans (Fatih ve Üsküdar şubeleri) ile Albaraka (Fatih ve Üsküdar şubeleri)nde tutmuş,

b) 2016'dan itibaren de Ziraat Katılım'a geçmiş bulunmaktayım.

1) BDDK yönetime el koymanın gerekçesi "Banka'nın batmasına ilişkin tedbirdir. Terör örgütünün finans kaynağını devlet kurtarmış mı oldu? Mudiler de buna güvenerek hesaplarını bankada tutmaya devam etmişlerdir.

2) Devletin faaliyetine izin verdiği, denetlediği ve hatta kurtarılması için yönetimine el koyduğu bir bankaya para yatırmak nasıl suç olabilir?

Diyanet İşleri Başkanlığı 2014 yılı Hac ve Umre paralarının Bank Asya'ya yatırılabilirliğini açıklıyordu.

TMSF'nin açıklamaları, DİB'in Bank Asya'yı işlemler için yasal adres göstermesi ne anlama gelir? Vatandaşlardan isteyen bu banka aracılığıyla işlemler yapılabilir. Durum bu merkezde iken, devletin bir süre sonra "suç unsuru" ilan ettiği Banka'yla işlem yapanları suçlu ilan etmesi:

a) Sonra konulmuş bir suç fiilini geri yürütmesi anlamına gelir, bunun hukuki değeri yoktur.

b) Daha önemlisi yurttaşlara tuzak kurması, böylelikle kitleysel/kolektif cezalandırmaya hukuki olmayan bir kılıf uydurmasıdır.

Tespitlere göre 1 Aralık 2013 ile 3 Haziran 2014 tarihleri arasındaki dönemde banka nezdinde 334.123 hesap açılmış ki, hesap artışına Ocak-2014'te rastlanmıştır. Bu bilgiler ışığında;

1) Ben bu tarihlerde hesap açmış değilim.

2) Başka bankalarda (Türkiye Finans-Fatih/Üsküdar, Yapıkredi Sultanhamam, Albaraka-Fatih/Üsküdar ile İşbankası-Üsküdar şubelerinde) tasarruf ve hesaplarım olduğu halde Bank Asya'ya hesaplarımı aktarmış değilim. Örgüt lideri talimatı Aralık 2013'te veriyor ben 9 ay sonra mı gidip destek veriyorum? Madem örgüt liderinin talimatıyla hareket ediyorum, neden talimatı yerine getirmek için 9 ay bekliyorum?

3) Sn. Savcı beni Bank Asya'da Ağustos-2014 ile Aralık-2015 arasında artış gözlendiğini ve bunun talimat üzerine destek anlamına geldiğini söylüyor.

a) Bu tamamen bir yakıştırmadır. Eğer talimata uysaydım 9 ay beklemezdim.

b) Aynı tarihlerde sattığım bir arsanın bedeli olan 281.582 dolarlık hesabımı Albaraka-Üsküdar şubesinde tutuyordum ve bu hesap Ziraat katılım açılıncaya kadar orada kaldı. (Belge-2 Albakara ve İşbankası hesap dekontu) size Albaraka-Üsküdar şubesindeki mezkur hesabımın dekontunu sunuyorum. Aynı tarihlerde diğer şubelerde de hesaplarım bulunuyordu. Talimatla hareket etseydim bu paramı Bank Asya'ya götürmem gerekmez miydi?

c) Bank Asya'da gözüken hesap artışı aylık ücretlerimi –ki aylık telif ücretim 2.000 lira idi- birkaç ay çekmeden orada tutmamdan kaynaklanıyor. Zira orada biriken parayı özel üniversite ve özel lisede okuyan iki kızımın eğitim parası olarak ayırmıştım, nitekim kayıt yapıldığı aylarda parayı çekmiş bulunmaktayım.

5) Özetle bankalardaki hesaplarımın incelenmesi durumunda Bank Asya'ya özellikle bir para yatırma, bankayı kurtarma gibi bir amacım olmadığı anlaşılacaktır. Yine de bütün hesaplarımın karşılaştırmalı olarak bir hesap uzamanı tarafından incelenmesini talep ediyorum. Neticede görülecektir ki ben asıl tasarruflarımı Albaraka, Türkiye Finans ve Ziraat Katılım'da bulunduruyorum.

Aşağıda Türkiye Finans, Albaraka, Yapı kredi ve Ziraat Katılım'daki hesap dökümlerini arz ediyorum:

A/ f – g- h. Dizüstü Bilgisayar ve Ipad

(Yasak Kitaplar – Vaazlar)

Sn. Savcı, mütalaasının (f, g, h) bendinde benim evden alınan dizüstü bilgisayar ve Ipad'te

a) Gülen'e ait kitaplar

b) Vaazlar

c) Tesettür konusuyla ilgili video vaazı olduğunu söylüyor, bunları da suç delili sayıyor.

Öncelikle evimden alınan elektronik malzemeyle ilgili söyleyeceklerim var: bu malzemenin alınış tarzı yasalara aykırı olmuştur. Evde kimse yok iken

a) Sabaha karşı kapım zor kullanarak açılmış, çelik kapı hasar görmüştür.

b) Mevzuata göre her türden elektronik malzemenin yerinde ve kişinin ya da mevcut kişilerin huzurunda imajlarının alınıp malzemenin evde bırakılması gerekirdi, öyle yapılmadı, hepsi bir torbaya konulup götürüldü.

c) Ben elektronik aletlerde suç unsuru bulundursaydım zaten yok ederdim. Beklediğim, görevli arkadaşlar gelecek, imajları aldıktan sonra malzemeyi yerinde bırakacaklardı.

d) Malzemenin evden kanunsuz olarak alındığı 27 Temmuz 2016 ile mütalaanın verildiği 5 Nisan 2018 arasında 20 ay geçti. Ben bu uzun süre içinde bilgisayarına veya Ipad'ime veya telefona sahte bilgi, belge ve delil yüklenmediğinden emin değilim. Aradan 22 ay geçmiş olmasına rağmen hala dört elektronik alet bana iade edilmiş değil, iade edilenler hurdaya dönmüş durumda.

e) Nitekim ilk iddianamede bana iki sahte delil isnad edilmiştir.

f) Bana hala 4 parça iade edilmiş değil, iade edilenler de adeta hurdaya dönmüş, kullanılamaz hale getirilmişlerdir.

Bu yüzden f, g ve h bendindeki suçlamaları kategorik olarak reddediyorum.

Bana ait olmayan iki paragrafın sahte delil olarak yer aldığı iddianameden örnek vereceğim.

Buna rağmen Sn. Savcı'nın suçlamalarına cevap vereceğim.

Yasak kitap ve yayın

Sn. Savcı f.g. ve h bendinde

- a) Evimde
- b) Bilgisayarımda ve Ipad'te "yasak kitap" bulundurduğumu söylüyor.
 - 1) 2018 yılında hala yazarların "yasak kitap bulundurmamak"tan yargılanmaları utanç vericidir.
 - 2) Mesleği araştırmak olan bir yazarın evinde kitap bulundurması suç olabilir mi?
 - a) Bu yayınlar ne zaman ve hangi mahkeme kararı ile yasaklandı?
 - b) Kitaplar devletin resmi ve yetkili kurumların izni ve bilgisi dahilinde basılmış.
 - 3) Bir marangozun iş aletleri marangoza ne kadar elzem ise kitap da yazar için o kadar elzemdir.
 - 4) Ben sosyolojik ve dini boyutu olan bir cemaatin kritiğini yapmak, anlamak için tabii ki o cemaatin referans kaynaklarını bulundurmalıyım, okuyup anlamalıyım.
 - 5) Ben 1984'ten beri okuyucuya vaad ettiğim bir "**Kuran Ansiklopedisi**" üzerine çalışıyorum. Allah ömür verirse 5 cilt tasarladığım ve 1 cildini tamamladığım "Kuran Dili" kavram merkezli tefsiri de bitireceğim. Evimde bulundurduğum F. Gülen'e ait "Kalbin Zümrüt Tepeleri" adlı kitap tasavvufi kavramlar sözlüğüdür, kitaplığımdaki Gülen'in tek kitabıdır.
 - 6) Bilgisayarım ve Ipad'teki Gülen'e ait kitaplar ve vaazlar, makaleler de bu amaçla bulunmaktadır.
 - 7) Bunun yanında sözlük, ansiklopedi, fıkıh, tefsir, hadis, kelam, felsefe, tasavvuf, hukuk, iktisat, sosyoloji, psikoloji, tarih, antropoloji bilim dallarıyla ilgili yaklaşık 3.000 cilt kitap vardır.
 - 8) Ayrıca konularına ve şahıslarına göre tertip edilmiş 35 yıllık zengin arşivim bulunmaktadır.
 - 9) Sn. Savcı'nın bu suçlaması haksızdır.

A-ı 1971'de kaldığım ev

Sn.Savcı 4.2.2008'de benimle konuşma yapan Aksiyon dergisinde 1971'de örgütün mensuplarıyla tanıştığımı, Yüksek İslam Enstitüsü sınavlarına hazırlanmak için Fettuhlahçılarının evinde 6 ay kaldığımı söylememi örgüt üyeliğime delil gösteriyor. (1 bendi)

Olay şundan ibarettir. Ben Mardin İmam Hatipten mezun oldum. Yüksek İslam Enstitüsünde ancak yatılı sınavlarını kazanabilmem durumunda okuyabilecektim. Rahmetli babam belediyede çalışan işçiydi, beni İstanbul'da okutabilecek maddi imkanı yoktu. Bu konuyu bilen Samsunlu bir hocam bana İstanbul'da geçici olarak sınavlara hazırlanabileceğim bir yer tavsiye edebileceğini söyledi. Bu ev Fıstıkağacında idi. Mardin'den yanılmıyorsam benzer durumda yedi kişi geldik. Evde 3-4 kişi kalıyordu. Sınavlara o evde hazırlandık. 100 kişi alınacaktı hamdolsun ben de ilk 100 arasında sınavları kazandım, yatılı okudum.

O evde kalan 3-4 kişinin sonradan Fetullah Gülen'e yakın insanlar olduğunu öğrendim. Ancak irtibatımız tamamen koptu. Ben fikri ve siyasi olarak Milli Görüş hareketi içinde yer aldım.

2016 yılına kadar o evde kalanlarla bir temasım olmadı. Zaman zaman vapurda veya pazarda 1-2'si ile karşılaşır hal hatır sorar, selamlaşırız. Ben onlara şükran borçluyum. Her zaman hayırla andım çünkü onlar bana evlerini açmasalardı ben Yükseköğrenim okuyamazdım.

2016 yılı Mart ayında Mardin'den beni oraya yönlendiren hocamın ağır hasta olduğunu ve İstanbul hastanesinde ameliyat olacağını öğrendim. Onu ziyarete gittiğimde o evde kalan bir arkadaşla karşılaştım. Aradan tam 45 sene geçmiş benim gibi artık bir pirifani olma yolunu tutmuştu. İsminin Mustafa olduğunu tahmin ediyordum ama soyadı bir türlü aklıma gelmedi. Utandığım için de sormadım. Konu bundan ibarettir. 45 yıl öncesine ait bir olayı Sn. Savcının aleyhimde bir suç delili olarak mahkemenin önüne koymasını gerçekten yadırgadım. Mesela benim bu evde kalanlarla;

- 1) Sıkça görüştüğüm
- 2) Toplantılar düzenlediğim
- 3) Yasa dışı faaliyetlerde bulunduğum
- 4) Onlardan birinden direktif aldığım, verdikleri bir görevi üstlenip yerine getirdiğim
- 5) Onların gösterdiği yere para yardımıyla bulunduğum yönünde elinde bir bilgi belge varsa Sn. Savcının ortaya koyması lazım.

Ayrıca Sn. Savcı o evde kalan 3-4 kişinin suç işlediği, yargılanıp yargılanmadığı konusunda da bizi bilgilendirebilir mi? Bu şahısların ismi, soyadı, mesleği, şu anki hukuki durumları, yargılanıp yargılanıp yargılanmadıklarının ortaya çıkarılmasını talep ediyorum.

- 6) 1971'den beri bu şahıslarla;
 - a) Kaç defa
 - b) Nerede buluştuk
 - c) Ne konuştuk

Hangi örgütsel faaliyette bulunduk?

A-1 Küreselleşmeye cevap: Türk Okulları

Yine bundan tam on sene önce aynı tarihli Aksiyon Dergisine verdiğim röportajda dünyanın çeşitli ülkelerinde açılan Türk okullarının Türkiye'nin küreselleşmenin güçlü olmasına verdiği cevap olduğunu söylemişim.

Sn. Savcı bunu da suç delili olarak göstermektedir.

2013 yılına kadar Sn. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Türkçe olimpiyatlarına katıldığı, THY'nin yabancı öğrenci transferine sponsor olduğu, bakanlıklardan valiliklere kadar devletin mülki ve bürokratik birimlerinin bu okulları cömertçe desteklediği herkesin malumudur. Kenyalı, Arjantinli veya Gürcistanlı öğrenciler İstiklal Marşımızı okur, Anadolu'nun çeşitli göre folklor oyunlarını oynar, ezgiler söylerken herkes sonsuz gurur duyuyordu. Bense bu gösterilerin gerisinde katı bir milliyetçilik görüyor ve bunu

eleştiriyordum. Nitekim Moğolistan'dan Bosna'ya Belarus'tan Yemen'e bu okullara çocuklarını gönderenlerin beklentisi Türkiye'nin folklor ve oyun havalarını öğrenmek değil, çocuklarının iyi insan olarak yetişmeleri.

Bugün dünyada eğitim kurumları zeki, mesleki formasyonu yüksek öğrenci yetiştiriyor ama iyi insan yetiştirmiyor. Türk okulları açıldıkları her ülkede öğrenci toplarken ailelere "biz kaliteli eğitim yanında iyi insan, ailesine saygılı, ahlaklı öğrenci yetiştiriyoruz" diyor. Bu sloganla dünyanın her yanına yayılıyorlardı.

Benim "**küreselleşmeye cevap**" dediğim tam da budur. Acımasızlığın, yarışmacı ve tüketici kültürün, bencilliğin ve duyarsızlığın hakim olduğu bir dünyada eğer bizler dünyaya iyi insan profilini sunabilirsek bu bizim merhametsiz, ruhsuz küreselleşmeye vereceğimiz cevap olur.

Bunun neresi suç?

A-i Sevad-ı azam

Sn. Savcı benim 22 Ekim 2009'da yani 9 sene önce Kahire'de bir toplantıda Fetullah Gülen için "Genel yaklaşımından Sevd-i azam ile beraber yol aldığını" şeklinde kullandığım bir cümlemi suç delili göstermektedir.

2009 Ekim ayında Türk ve Mısır entelektüelleri "Birlikte Yaşama" ana başlıklı bir sempozyum düzenlemişti. Sempozyuma Kahire Stratejik Araştırmalar Enstitüsü ve Ahram gazetesi sponsor olarak destek vermişlerdi. Toplantıda sağdan, soldan, liberal ve İslamcı kesimden yazarlar katılmıştı. Tebliğ sunanlar arasında bugün Sn. Cumhurbaşkanımızın özel kalemi görevini yürüten İbrahim Kalın, Siirt Milletvekili Yasin Aktay da vardı. Toplantının açılış konuşmasını Türkiye'nin Kahire Büyükelçisi yapmıştı.

Mezkur toplantıda ben de "Modern Dünyaya İslam'ın Cevabı Nedir?" konulu İslam ve moderniteyi mukayese eden bir tebliğ sunmuştum. Müzakere sırasında Mısırlı bir akademisyen F. Gülen hareketinin heretik mi Sünni mi olduğu yönünde bir soru sordu. Soruda "Gülen'i sevad-ı azam içinde değerlendirebilir miyiz" diye ekliyordu.

Sevad'-ı azam ana kütle demektir. Diğer manası Ehli Sünnet'i ima eder. Mısırlılar Gülen'in Şiiliğinden şüphe ediyor. Şii değilse İsmaili ya da Gulat'tan mı diye merak ediyorlardı. Ben de Gülen'in Şii olmadığını İran'a katiyen sempati beslemediğini bildiğimden ona ana kütle içinde ele alınması gerektiğini söyledim.

Ki bana göre sadece Sünniler değil Oniki İmam Şiası, Zeydiler, İbâdiler ve Zahiriler de Sevad-ı azam içinde mütaala edilmelidir. Dediğim, demek istediğim, maksadım buydu. Bu cümleyi Sn. Savcı neden suç delili olarak önümüze çıkarmış bulunuyor, anlayamadım.

Suç unsuru gösterilen yazılar

Sn. Savcı 2010'dan sonra Zaman Gazetesinin amacını gerçekleştirmek için yayın politikasını değiştirdiğini söylüyor ve

1. Tahşiyeciler operasyonu
2. 2012'de MİT müsteşarının ifadeye çağırılması
3. Selam Tevhid haberlerinin iyice yoğunluk kazandığını

4. 17/25 Aralık soruşturmaları ile örgütün Türkiye Cumhuriyeti seçilmiş Hükümetini devirmeye yöneldiğini iddia ediyor.

Burada iki noktaya dikkat çekmek istiyorum:

a) Atıfta bulunduğu 4 konu gazete yazı ve haberlerinden ibaret; yani silah cebir ve şiddet unsuru ihtiva etmiyorlar

b) Ben Tahşiye operasyonu, MİT Müsteşarı olayı, MİT tırları ve Selam Tevhid konularında tek bir satır yazmış değilim.

c) Sn. Savcı "saniğin eylemleri" arasında benim 11 yazıma atıfta bulunmakta, her yazıdan –ki yaklaşık 4000 karakter- sadece bir cümlemin altını çizmekte veya yorumla kendisi yazıya bir tema yüklemektedir.

d) Yazının eylem kategorisine konulması fikir ve edebiyat tarihi açısından kayda değerdir. Tarihe not düşülmesi gerekir. İlk insandan beri ilim ve amel, fikir ve eylem, teori ve pratik birbirinden ayrılmıştır. Yazı ilim, fikir ve teori grubuna girer. Kimse yazıya eylem-fiil muamelesi yapmamıştır.

e) Bu kısa açıklama yaptıktan sonra sayın savcının atıfta bulunduğu yazılarla neyi kast ettiğimi anlatmaya çalışacağım.

Dikkatle okunduğunda söz konusu yazılarda:

1. Cebir ve şiddet
2. Darbe çağrısı
3. Tehdit
4. Hakaret
5. Alay-istihza unsuruna dahi rastlanamaz.

Yazılar bir bütün olarak ele alınmalı

a) Cımbızla seçilen yazının bütünlüğü göz önüne alınmalı

b) Yazarın kendine özgü fikir hayatı içinde mütalaa edilmelidir.

Nitekim ilk iddianameyi hazırlayan Sayın İsmet Bozkurt 6 adet yazıma atıfta bulunmuş, yazının başlıklarını zikretmiş, fakat yazının hangi cümlesinin suç teşkil ettiğini belirtmemiştir.

Mütalaa veren duruşma savcısı Sayın Cem Üstündağ da bunlara 6 yazı daha eklemiş bulunuyor. Yani sadece tarih ve başlık var. Yine cümleler cımbızla seçilmiş. 5 Mayıs 2016'da bana verilen CD'de bunlara 24 yazı daha eklenmiş, yazıların bütünü verilmemiş. Dolayısıyla yazıda ana fikir, maksat gözden kaçırılmış.

Yazıların içeriği ile ilgili savunmaya başlamadan önce özellikle 2 hususun altını çizmek istiyorum.

1) Hala yürürlükte olan Basın Yasasınının 26. maddesine göre bir yazı hakkında yayımlandığı tarihten itibaren 4 ay içinde soruşturma açılabilir. 4 ayı geçen süre zamanışımı kapsamına girer.

Nitekim Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi 101 kişinin öldüğü 10 Ekim Gar katliamı ile ilgili Cumhuriyet gazetesinin muhabiri Kemal Göktaş, yayın yönetmeni Can Dünder ve

Evrensel gazetesi yayın yönetmeni Fatih Polat'ın da aralarında bulunduğu 5 gazetecinin davasında Basın Yasası uyarınca 4 aylık dava açma süresi aşıldı gerekçesiyle düşürdü. (Cumhuriyet, 16 Ocak 2018)

Benim suç unsuru gösterilen yazılarımın üzerinden 4 sene geçmiş bulunmaktadır. Zamanaşımı süresi olan 4 ay tam 9 kez aşılmıştır.

3) Sn. Savcı iddianamenin son bölümünde iki kez yazılarda "her ne kadar suç unsuruna rastlanmamışsa da" demektedir (sayfa 64) yazılarda suç teşkil eden fikir ve ifade bulunmadığını açıkça beyan etmektedir. Buna rağmen yazılar, savcılar tarafından yorumlanarak, niyet okunarak, maksat ve bağlamlarından kopararak karşıma suç delili olarak çıkarılmaktadır.

A-j Kılıç Metaforu

6 Şubat 2016 günü Zaman'da yayınlanan "**Kıyam mı, temkin mi?**" başlıklı yazım polis sorgusunda ve duruşmalarda hep karşıma çıktı. Polis ve Sn. Savcının yorumuna göre -ki bu yorumu medyadaki hasımlarımdan aynen iktibas etmişlerdir- benim Harici ve Zeydi fırkaların "**Zalimler kılıç kullanır da mazlumların kullanma hakkı yok mu?**" yönündeki görüşlerini aktarmakla yazıdan iki gün önce F. Gülen'in "**Cennet kılıçların gölgesi altındadır**" hadisinin geçtiği konuşma ile irtibatlıdır, "kılıç sözcüğünü kullanmak darbeye çağrışım da bulunmaktadır, diye yorumla ilişkilendirilmektedir.

Sn. Savcı sadece bu yazıyı Gülen'den talimat olarak yazdığımı iddia ediyorsa, elbette bunu ispatla yükümlüdür. Ben bu talimatı

- Telefonla mı aldım
- E- mail üzerinden mi bana geldi
- Kurye mi aracı kullanıldı?

Benim elektronik malzemem tetkik edildi, böyle bir bilgiye rastlandı mı? Hatta benim o tarihlerde Gülen'in yazı ve konuşmalarının yayınlandığı Web sitesine girip bakmış mıyım? Hayır.

Ben Gülen'in konuşmasından habersiz aylar önce mezhep çatışmaları konusunu ele alan yazı dizisi çerçevesinde Harici ve Zeydi Mezheplerin görüşlerini aktaran, bu arada yazıda "kılıç kullanma"nın yani silahlı ayaklanma da bulunmamın barış getirmediğini biz Sünnilerin tarihte silahı değil "**temkin ve sabır**" yolunu seçtiğini anlatıyorum. Mezhep çatışmaları yazı dizisine "Zeyd bin Ali'nin başı ve gövdesi" adlı 9 Mart 2015 tarihli yazıyla başladım, "Ehl-i Beyt'in velayeti" yazısıyla 25 Şubat 2016 tarihine kadar devam ettim. "**Temkin mi, kıyam mı?**" yazısı da bu çerçevede kaleme alınmıştır.

Odatv bu haberi kasıtlı yapmıştı. (Bkz. Belge-3) Bu grubun geçmişten gelen husumetlerini ilk savunmamda uzun uzun anlatmıştım.

15 Temmuz'dan 3 gün sonra yani 18 Temmuz günü Cumhuriyet Gazetesi'nde Orhan Bursalı da bu haberi aynen köşesine taşıdı. Ona bir yalanlama ve bir açıklama gönderdim, köşesinde yayınlamadı.

Benim söz konusu yazımdan kastım hiç eksilmeyen ve bugün bizi acıtan mezhep çatışmalarının tarihi ve kelami kaynaklarına inmekti. Yazının sonunda da açıkça bu yolun yanlış olduğunu belirtiyorum. Size yazıyı arz etmiş bulunuyorum.

Gülen'in konuşması 4 Şubat'ta yayınlanmışsa ben tam 9 ay öncesinden yazı dizisine başlamıştım

a) Bu yazı ile Gülen'in konuşması nasıl irtibatlandırılabilir? Belki o günlerde Türkiye'de yüzlerce vaiz ve hatip bu sözcüğü kullanmış. Kılıçtan darbeye gitmek aşırı yorum, kasıtlı tevil, vehim değil mi? Bu cümle benim fikrim değil. Harici ve Zeydilerin görüşüdür, ona aktarıyorum.

b) Bu uygunsuz analogi illet benzerliğinden yoksun olduğundan kıyas usulünce ve mantık kurallarınca batıldır.

c) Ben Harici ve Zeydilerin kılıç kullanmalarını eleştirirken zorunlu olarak darbelere karşı çıkmış olmuyorum mu?

d) Ayrıca ben "Cennet kılıçların gölgesindedir" hadisinden şüpheliyim, yani Hz. Peygamber'in böyle bir söz söyleyip söylemediğinden emin değilim, tam olarak sıhhati tartışmalıdır. Beni tanıyanlar kitaplarımda hakkında şüphe olan hiçbir hadisi delil olarak kullanmadığımı, Ebu Hanife'nin usulünü takip ederek eğer hadisin ilk ravisi fakih/hukukçu sahabe değilse ondan uzak durduğumu bilirler.

a) Size arz ettiğim

aa) 4 Temmuz 2015 tarihli "Tarihi ve modern miras" adlı yazım

bb) 7 Mayıs 2016 tarihli "Herkes devlete tehdit" adlı yazım

cc) 11 Nisan 2016 tarihli "Darbe mi dediniz?" adlı yazılarımda darbelere kesin ve açık bir dille karşı çıkıyorum.

Şimdi soruyorum: Bir yandan ima yoluyla darbe çağrışımı yapacağım, öte yandan apaçık bir dille darbelere karşı çıkacağım -darbeden aylar önce- böyle bir şey olabilir mi? Bu iddia, bu suçlama akla, mantığa sığar mı?

Bu suçlamayı reddediyor, fikri hayatıma ve kişiliğime ağır hakaret sayıyorum.

Sn. Savcı, amansız hasmım ODATV'nin provakatif haberini kes-yapıştır usulüyle mütaalasına dercetmesi yetmiyormuş gibi Yurt Atagün isimli bir polisin bir paylaşımında bulunduğunu, paylaşımında Atagün'ün "sizin büyük hatanız hocaefendiyi sıradan bir hoca sanmanız, geçmiş olsun" dediğini söylüyor ve benim "kılıç" yazımla ilişkilendirip 5 ay öncesinden darbeyi meşru gösterme arayışına giriştiğime getirmeye çalışıyor. Yukarıda Allah var. Allah ve ahiret var.

1) Bu nasıl bir bağlantı?

2) Darbe teşebbüsünden

a) 1 sene 11 gün önce "Tarihi ve modern miras" Zaman, 4 Temmuz 2015 belge-5

b) Darbe teşebbüsünde 3 ay 5 gün önce "Darbe mi dediniz?" (Yeni Bakış 11 Nisan 2016.) Belge-6

İki yazıyla darbecilere karşı çıkıyorum. Bunun neresi darbeyi meşru göstermek?

Belge-4

Kıyam mı, temkin mi?

Hz. Ali'nin taraftarlarını ikiye ayıran sebep, ortak siyasi rakip karşısında alınacak tutumda ortaya çıkan görüş ayrılığıdır. Görüş ayrılığı gayet tabii kelam-akaid diliyle ifade edilecek, fakat farklı iki karşı tutum olarak şekillenecektir.

Bildik usullerle iktidarı ele geçiren Muaviye Şam'da okuduğu hutbede şöyle diyordu: "Biz melikliği kılıçlarımız sayesinde aldık." Eğer saltanat (meliklik) kılıçla alındıysa, İncil'de yer aldığı gibi "Kılıç kullanan kılıçla karşılık görür." Beni Ümeyye'nin güçle elde edilen ve güçle ayakta tutulan saltanatına karşı mukabil güç kullanılacaktı. Yönetimin "kılıç hakkı"na indirgenmesi, zamanla siyaseti katl'edönüşterecektir .

Peki, kılıç her zaman gayrimeşru bir siyaset aracı mıdır? Zorbalar kılıç kullanır da, mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?

Saltanata karşı kılıç kullanma konusunda ilk Şii nesil ile Abbasilerin orta zamanlarına kadar süren Hariciler arasında görüş ayrılığı yok. Her iki fırka da kılıç hakkını savunmuş ve kullanmışlardır. Bundan Hz. Hasan'ı istisna edebiliriz. Ehl-i Beyt'in bu seçkin zatı Maviye'nin anlaşmasına sadık kaldı, çünkü hakikat-i halde kılıç siyasette ve idarede "asli" değil "arızı unsur"dur. Ancak Muaviye, tahkimde danışmanı Amr bin As'ın önerdiği hile ve desise ile melik oldu, Hz. Hasan'la yaptığı anlaşmaya da sadık kalmayarak erzelürrüzela olan oğlu Yezid'i yerine geçirdi. Yani anlaşma olmasaydı belki Hz. Hasan da kıyam edecekti, nitekim anlaşmaya aykırı olarak Yezid başa geçince, Hz. Hüseyin kıyam etti.

Hz. Hüseyin'in Kerbala'da ailesi ve taraftarlarıyla şehid edilmesine kadarki süreyi "erken dönem Şia" vasıflandırmak mümkün. Bu dönemin bariz özelliği Hz. Ali ve Ehl-i Beyt taraftarlığıdır, doktriner mahiyeti yoktur. Kerbela'dan sonraki kıyam fikri Zeydilik'te devam edecektir. Zeyd bin Ali Irak'ta, oğlu Yahya bin Zeyd Horasan'da, İbrahim bin Abdullah Basra'da, Muhammed en Nefsü'zzekiyye Medine'de kıyam etmiş ve hepsi öldürülmüştür. Zeydilerin isyanı sonraları Ehl-i Sünnet'in kurucuları arasında yer alacak büyük müçtehitlerce destek görmüş, silahlı ayaklanmaya mali ve fıkhi destek veren Ebu Hanife, Zeyd bin Ali'nin kıyamını için "Hz. Peygamber'in komuta ettiği Bedir savaşı gibidir" demiştir.

Ama İmam Muhammed Bakır ve İmam Ca'fer es Sadık kıyamın bir fayda vermeyeceğini söyleyip kendilerini iktidarın zulmüne karşı korumaya, Müslümanların iç dünyalarını zenginleştirmeye ve mümkün olduğunca İslami hayatı sivil alanlarda yaşanır kılmaya adayacaklardır. Bana kalırsa İki büyük Şii imamı kıyama destek vermekten alıkoyan şey, siyasi iktidarları meşru, zalim ve hak gasıbı yöneticilere kıyamı gayrimeşru görmeleri değil, neticenin alınmayacağını ve kıyamın bedelinin hayli ağır olacağını görmeleridir. Sünni müçtehitler de bu fikri savunmuşlardır. Kufelilerin Hz. Ali ve Hz. Hüseyin'e yaptıkları ile diğer merkezi beldelerin suskunluğu öğretici olmuştur. Yahya bin Zeyd'in ayaklandığı haberi geldiğinde İmam Cafer es Sadık "O da babası gibi öldürülecek" demiştir. Bu, bizi Miladi 869'da gaybubete karışan 12. İmam'dan önceki Ehl-i Beyt imamlarının siyasi rejimler karşısındaki tutumlarının Sünni imamlarla temelde benzerlik arzettiğini göstermektedir. Buna göre çok kan dökülecekse kıyam etmemeli, "temkin yolu" takip edilmelidir.

Esasında bunun ilk işaretini Hz. Hüseyin'in oğlu Ali'nin verdiğini söylemek abartı olmaz. Babasının Kerbela'da şehadetinden sonra Ali bin Hüseyin Medine'ye yerleşti, kendini tamamiyle ilme ve ibadete verdi, ilim ve ibadette öylesine dereceler kat etti ki ona Zeyne'l Abidin (Allah'a ibadet edenlerin zineti, süsü) ünvanı verildi. Hayatında sadece bir kere, o da Tevvabin hareketinin lideri Muhtar es Sakafi, Hz. Hüseyin'i şehid eden Ubeydullah bin Ziyad'ın kellesini kendisine gönderince ona şöylece bakıp tebessüm ettiği rivayet edilir. Kısaca Ehl-i Beyt zincirinin Zeydiye kolu kılıçla kıyama

devam edip Haricilerle paralellik arzederken –ki Zeyd bin Ali (698-740) Hz. Hüseyin'in torunu, yani Ali bin Hüseyin'in oğlu ve Muhammed Bakır'ın kardeşidir-, Kerbela'dan sonra Ehl-i Beyt'in İmamiye kolu Sünni müçtehitler gibi dinin irfan, ilim ve fıkıh mirasını canlı tutup devam ettirme yolunu seçmiştir.

Kıssadan hisse: Eğer İran Ehl-i Beyt imamlarının ve Türkiye Sünni büyük müçtehitlerin temkin yolunu seçip Suriye'de toplumsal değişim üzerinden siyasi rejimin dönüşümünü destekleselerdi milyonlarca Müslüman bu acıyı yaşamayacaktı. (Zaman, 6 Şubat 2016.)

A) 15 Temmuz 2016'dan önce darbelere karşı yazdığım yazılar:

Belge-5

Tarihi ve modern miras

Geçen yazıda İslamcı siyasi düşüncenin devlet algısını derinden etkileyen beş kod üzerinde durmuştuk. Bugün bunlara başka kodları ekleyeceğiz. Genelde Müslüman, özelde İslamcı zihnin felsefi varsayımlarını ve bunun inşa ettiği iktidar yapısını sorgulamadan modern ulus devleti niçin kolayca sahiplendiğini anlamadan ne İslamcı düşünce maksadını tahakkuk ettirir ne Türkiye ve İslam dünyası hukuk devleti fikrine ulaşabilir. Müslüman zihin büyük ölçüde İslam/Osmanlı tarihi mirası ile modern Batı siyaset düşüncesinin etkisinde teşekkül etmektedir. Modelini modern Batı'dan alır, refleksini ve motivasyonunu iktidar arzusundan, meşruiyet çerçevesini tarihi mirasından tedarik eder. Müslüman zihin devletin "modern" karakterini sahiplenmeseydi vahşi kapitalist piyasaya; çoğunluğa indirgediği milli iradeye refere ettiği yasamanın mutlaklığına bu kadar kolay teslim olmazdı. Müslüman siyasetçi, "milli irade ve çoğunluk bende" diye, dinin temel hükümlerine aykırı yasaları tereddütsüz yapabiliyor. "Ulus" karakterini sahiplenmeseydi, yeni İttihatçılık tuzağına düşmeden içerde Kürt sorununu çözer, Ortadoğu'da yeni bir bölgesel entegrasyonun zeminini inşa edebilirdi.

Sadece İslamcılar değil, bütün cemaat, tarikat ve dini grupların zihinlerinin gerisinde şu kabul yatmaktadır: "Bu devlet aslında bizimdir; batıcı laikler 600 yıl yönettiğimiz devleti gasbetseler, günün birinde bir şekilde malımıza sahip çıkacağız."

Anadolu'yu karış karış gezip vakıf-dernek toplantılarında konuşan bir hocaya sormuştum: "Elimize Ziyaulhak gibi askeri darbeye devleti ele geçirme fırsatı doğsa, darbe yapar mıyız?" Hoca biraz düşündü ve "Evet" dedi. Ona "Yanlış yaparız" dedim. "Çünkü inanmayanların toplumunda şeriat baskı rejimine dönüşür, bol miktarda münafık yetiştirir. İslam'ın siyaset ve devletle ilgili vaat ettiği özgürlük, ahlak ve adaleti tesis etmenin başka yöntemi olmalı ve vardır." Hoca, zihninde "kılıç hakkı"nı günün askeri darbelerine tercüme etmişti. Fakat "kılıç kullanan kılıçla karşılık görür" ve bu şimdiki olduğu gibi Müslümanların ve başkalarının kanlarının dökülmesine yol açar.

"Bizim" denen devlet, 600 yıllık Osmanlı devleti değildir. Osmanlı, muasırı Batılı monarşilere göre daha iyiydi ama pür adalet ve hakkaniyet de değildi. Müslümanı gıdıklayıp "gel bana sahip çık" diyen devlet, Tanzimat-Cumhuriyet arası dönemde Osmanlı-modern siyaset telakkisinin izdivacından türemiş bir ucube, kendine tapan, narsist, merhametsiz ve yok edici bir canavardır. Bunu eline geçiren kendisi de narsistleşip adaletsizlik üretir.

Müslümanların neredeyse iki yüz senedir Batı karşısında yenik düşmelerinin gerisinde Batı'nın muazzam silah teknolojisi, ekonomik zenginliği ve bilimsel birikimi yatmaktadır. Rakip sınıfları yok edip yükselen burjuvaziye, bu muazzam zenginliği temin eden, toprağın sekülerleşmesi demek olan vatan üzerinde kurulan milli hakimiyet, hakimiyetin sembolü yasama meclisleri ve nizami ordular ile kolluk kuvvetleridir. İslamcılar 19. yüzyılın ikinci yarısından başlayarak, Müslüman dünyanın yine eski günlerindeki gibi maddi, ekonomik ve askeri güce sahip olmasının ancak böylesine güçlü merkezi bir devletten geçtiğini düşünmüşlerdir. Muhammed Abduh, kalkınmayı sağlayacaksa sermaye birikimi için faize cevaz verdi, Abduh'un gerekçesi şuydu: İslam alemi başka yolla güç kazanamıyor, ferdi/şahsi menfaat olmayacaksa ammenin genel çıkarı için faize cevaz verilir. Abduh'un ihmal ettiği nokta şuydu ki, iç ve dış talan ve sömürünün mekanizmasının son yapı taşı "birey"dir ve kaçınılmaz olarak sonsuz sermaye biriktirme rejimi olan kapitalizm bireyciliği geliştirecekti.

Müslümanın zihninde modern devlet sadece iktisadi kalkınma ve bununla ilintili ekonomik ve askeri güç sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda politik baskı, zoraki toplumsal değişim ve laikleştirmenin de emredici aracı rolünü oynuyor. Bundan ise otoriter rejim türer. Bugün de ellerine fırsat geçse tekparti yönetimini hortlatacak modernleştiriciler var. Hiç rahat yüzü görmeyen Müslümanların baskıdan kurtulup kendi İslami düzenlerini kurmaları elbette böylesine güçlü ve merkezi devletle olacaktı. İkinci nesil İslamcılar "devlet kurma"ya iten ana motivasyonlardan biri budur. Hala CHP gelirse başörtümüzü açacak, dini hayatımız üzerinde baskı kuracak diye korkan geniş bir kitle var. (Zaman, 4 Temmuz 2015.)

Dikkat buyurun, bu yazıda darbelere ve bir metafor olarak "**kılıç kullanımı**"na karşı çıkıyorum.

Belge-6

Darbe mi dediniz?

Dinin en yüksek hedefi olan ahlaki değerlerin ve hukuk kurallarının işlemediği bir dönemden geçiyoruz. Eldeki medya gücü ve resmi imkanlarla ak kara, iyilik kötülük gösterilebiliyor. Şeylerin mihverlerinden kaydığı böyle kirli ve acımasız bir ortamda her türlü cürüm, iftira ve karalama mübah sayılıyor. Fikri hayatımı emperyalizme karşı müslüman dünyanın bağımsızlık mücadelesine ve İttihad-ı İslam'a adanmışken benim NATO'yu ülkeye madahahele davet etmekle ilişkilendirilmem aklımın ucundan geçmezdi. Bu yetmezmiş gibi, şimdi de "darbeye davetiye çıkarmak"la itham olundum.

Bu süreci yönlendiren bir "Merkez" var. "Merkez"ın sahnede rol dağılımı yaptırdığı aktörler geniş bir yelpazede iş görüyorlar. Bu Merkez, asıl iktidarı elinde bulunduran ve her defasında değişik kılıflara bürünebilen "derin yapı"nın ta kendisi. Bugüne kadar "radikal laik ve Atatürk milliyetçisi, Batıcı" yüzüyle ortalıklardaydı. Ancak inisiyatifin tamamen laik-batıcıların elinde olduğu zamanlarda bile dini çevrelerde, cemaat ve tarikatlarda kontrol noktalarına yerleşen elemanları vardı. Son süreçte bunların bir bölümü kendilerini gizleyemez oldu. Bugüne kadar klasik, modern ve postmodern darbelerin mutfağında iş pişiren "laik-Atatürkçü, ulusalcı-sol birimler", bugün "dindar-millîci, muhafazakar, hatta İslamcı kılığına girmiş" birimlerle tam eşgüdüm halinde çalışıyorlar, ittifak halinde olduklarını gizlemiyorlar. Benim uğradığım karalama kampanyası da bu iki mutfak arası iş alışverişinin ürünü.

1-25 Şubat 2016 tarihleri arasında Zaman Gazetesi'nde "Mezhepler savaşı" genel başlığı altında yazılar yazdım. Amacım bugünkü mezhep çatışmalarının tarihsel köklerine inmek, kelami ve fıkhî meşruiyet çerçevelerini irdelemektir. Tabii ki birbirlerine karşı kılıç çekenler kendilerini bir şekilde savunurlar. 6 Şubat tarihli yazıda "huruç ala's sultan doktrini"ni savunanların, Muaviye ve Emevilere karşı ayaklanırken öne sürdükleri bir argümanlarını naklediyordum: **"Peki, kılıç her zaman gayrimeşru bir siyaset aracı mıdır? Zorbalar kılıç kullanır da, mazlumların kılıç kullanma hakları yok mu?"** Muhammed Bakır; İmam Ca'fer es Sadık ve onları takip eden Şii otoriteler, sultana karşı ayaklanmanın, yani kılıç kullanmanın faydasız olduğunu savunup kendilerini ilme ve ahlaki eğitime veriyorlardı. Bu da sonuçta Ehl-i Sünnet'in "temkin" doktriniyle örtüşen bir bakıştı. Ama Zeydiler aynı kanaatte değildi. İşte benim anlatmaya çalıştığım buydu.

İsmi "ulusalcı sol"la anılan bir internet sitesi bu cümleyi aynı gün cımbızlayarak benim darbe çağrılarına dolaylı destek verdiğim imasında bulunan bir haber yaptı. Onun dindar-muhafazakar versiyonu mutfağın elemanları hemen harekete geçti; Akşam, Star ve Yeni Asır gazetelerinde malum yazarlar bu çirkin yakıştırmayı köşelerine taşıdılar, aynı paraleldeki internet siteleri bu algıyı haberleştirdiler. Derken bir anda ben 1400 sene önceki bir tartışmadan dolayı "darbe davetçisi" oldum.

27 Mayıs'ı hatırlıyorum, 12 Mart'ta üniversitedeydim, 12 Eylül'de hücrede yattım, 28 Şubat satır satır ezberimde. Hiçbir darbenin bu memlekete zerre miktarı fayda sağlamadığını yaşayarak, yani deneysel olarak anlamış bulunuyorum. Darbeleri de hukuk ve demokrasiden yana olan askerler değil, ABD ve NATO bilgisi dahilinde çalışan "derin yapılar" yapar. Yüce Allah bu ülkeyi bir darbe faciasından daha korusun!

Darbeye davetiye çıkarmak alçaklık olduğu gibi, masum insanları darbecilikle ilişkilendirmek de alçaklıktır. Çünkü şiddet ve terör suç olduğu gibi darbe de suçtur. Siyasi rejimin tek bir ilkesi var ki hepimizin üzerinde ittifak etmesi zaruridir: İktidar periyodik olarak, şiddet kullanılmadan ve seçimle el değiştirmelidir. Seçimle gelen ancak seçimle gider. Benim inancım ve hayatım boyunca savunduğum budur.

Elbette hakkımı mahkemelerde arayacağım, bu dünyada sonuç alamazsam, ahirette Büyük Mahkeme'de alacağım. Bu yazıyı da rahmetli Nurettin Topçu'nun öğüdüne uyarak tarihin kayıtlarına geçsin diye kaleme alıyorum. (Yeni Bakış- 11 Nisan 2016)

B) 15 Temmuz menfur darbe teşebbüsünden sonra yazdığım yazılar ve yaptığım açıklama:

Belge-7

Bu son darbe teşebbüsüydü

15 Temmuz 2016 Cuma günü bir daha olmaz diye zannettiğimiz bir darbe teşebbüsüne şahit olduk. Herkesin yüreği ağzına geldi.

Hemen şunun altını çizelim:

"Amasız, ancaksız, fakatsız" kim yaparsa yapsın, kim teşebbüse kalkışırsa kalkışsın, askeri müdahale, darbe gayrimeşrudur, iyi değildir, yararlı değildir. Yarım asırdır benim siyasette iki kırmızı çizgim söz konusudur: Biri siyasi amaçlı terör ve şiddete başvurmak, diğeri sivil siyasete askeri müdahalede bulunmak veya darbe yapmak! Bu iki yola başvuranlar benim anladığım dine, Kur'an'dan istihraç ettiğim siyasi zihniyete,

kısaca es Siyasetü'ş Şer'iyeye aykırı bir işe kalkışmış olurlar. Bana göre İslam tarihinin ilk darbecileri Muaviye ve oğlu Yezid'tir.

Başımızdaki yöneticileri beğenmeyebiliriz, bize göre tatbikatları hak ve hukuk ihlali olabilir. Bir yönetimi değiştirmenin yegane yolu kanuni siyaseti takip etmektir. Silahlı ayaklanma, terör veya askeri darbe siyaseti öldürür, toplumu altüst eder. Sabırla, ikna yolunu anlatarak, haksızlıkları güzellikle ifade ederek ve insanların sağduyularına, vicdanlarına ve adalet duygularına hitap ederek netice almak mümkündür.

Seçimle iş başına gelmiş birinden kurtulmanın yolu yine seçimdir, yani ona verilen halk desteğini azaltmaktır. Seçimle gelen seçimle gitmelidir. Seçim hileleri olabilir, kandırmacalar, algı operasyonları sandığa etkili olabilir. Bunlar için dahi gayrimeşru olan darbe teşebbüslerine girişilmez.

Bu genel çerçeveden baktığımızda 15 Temmuz kalkışmasını mazur gösterecek bir argüman yoktur. Ben 27 Mayıs'ı da, 12 Eylül'ü de iyi bilirim. Darbecilerin tanklarını halkın üstüne sürdükleri, Meclis'i bombaladıkları, ses hızını aşan uçakları şehirler üzerinde uçurduklarını görmedim, duymadım.

Sevindirici taraf şu ki, siyasi partiler ortaklaşa darbe teşebbüsüne karşı çıktılar. Zaten seçilmiş biri darbeye göz kırpacak olsa, kendi varlığını, asli misyonunu inkâr etmiş olur.

Ama daha sevindirici ve etkileyici olan yüzbinlerin neredeyse refleksif olarak sokaklara inmesi, meydanlara çıkması ve kalkışmayı protesto etmesi oldu. Kanlı darbelerden ve askeri müdahalelerden çok çekmiş Türkiye'de kitlelerin bu kalkışmaya karşı gösterdikleri tepkinin siyaset sosyolojisi açısından iyi okunması lazım. Bu tepki bana yazının başlığını attırdı:

Neden?

27 Mayıs'ta rahmetli Menderes ve arkadaşları asıldı, halk 15 Temmuz tepkisini göstermedi. Çünkü ilk darbeydi, uzak mesafeden Milli Şef İnönü ve CHP destekçi görünümü veriyordu ve en önemlisi şehirli nüfus bugünkü kadar yoğun değildi, bu düzeyde politize olmuş da değildi. Bugün 27 Mayıs türü bir darbe teşebbüsü olsa, 15 Temmuz benzeri bir tepki olur. 12 Eylül de kanlıydı ama kabul görmesinin iki sebebinden biri özellikle son zamanlarda hergün sağdan ve soldan 10-15 kişinin hayatını kaybetmesi ile darbenin ağırlıklı söylem bazında komünistlere ve sola karşı yapıldığı gerekçesini öne sürmesiydi. Kısaca darbeye maruz kalanların toplumsal desteği yoktu.

Darbeleri önleyebilecek toplumsal güç dindar-muhafazakar anagövdedir. Bu gövde 28 Şubat'ta postmodern de olsa müdahale ve darbeler konusunda çok hassaslaştı. AK Parti, bir yönüyle 28 Şubat mağduriyetinin ürünüdür. Ama bana sorarsanız 15 Temmuz'da kitleleri meydanlara döken en önemli amil Mısır'da seçilmiş cumhurbaşkanı Mursi'ye ve Müslüman Kardeşler'e karşı yapılan kanlı darbedir. Binlerce insan sokaklarda öldürüldü, binlercesi hapiste. Dindar muhafazakar kitleler Türkiye'nin de Mısır benzeri kanlı bir darbeye maruz kalmasından korktular, bu yersiz bir korku da değildir.

Sonuç itibariyle kim ve hangi gaye ile bu kalkışmayı yaptıysa kör hesap yaparak intihara kalkışmıştır. Nasıl 7 Haziran seçimlerinden sonra HDP yüzde 13,1 oy aldığı, 80 sandalye kazandığı halde PKK kör bir teröre başvurarak intihar ettiyse, 15 Temmuz

darbecileri de benzer bir intihara kalkışmışlardır. Sahiden bir "üst akıl" varsa, bu bayağı boş bir kafanın akılsızlığıdır.

Evet! Bu son darbe teşebbüsüydü. Bundan sonra halk darbelere karşı daha duyarlı ve antremanlı olacak. Şimdi bir yandan hukuk içinde kalıp darbeye kalkışanlardan hesap sorarken, öte yandan daha büyük musibetlere karşı siyasi birliği ve toplumsal barışı tesis etmeye hız vermek lazım.

Hepimize geçmiş olsun!

TAZİYE: 15 Temmuz günü vefat eden değerli insan Nevzat Yalçıntaş Bey'e Allah'tan rahmet, ailesine ve sevenlerine başsağlığı dilerim. (Yarına Bakış, 17 Temmuz 2016.)

Belge-8/a

Fitne zamanı ne yapmalı?

15 Temmuz 2016 darbe teşebbüsü İslami literatürdeki tarife göre "fitne ateşinin tutuşturulması"dır. Haricilerin ve Zeydilerin her ne olursa olsun zalim addettikleri yönetime karşı silahlı ayaklanmayı öngören görüşlerine karşılık Sünni müçtehitler, silahlı ayaklanmanın toplumu derin bir iç kargaşaya düşürecek, kanların akmasına sebebiyet verecek bir "fitne" olduğunu söylemiş, sabırla toplumsal değişimi, doğru siyasi bilinçlenmeyi, kısaca sabrı ve temkini öngörmüşlerdir. Sünni öğretinin ne kadar makul ve doğru olduğunu 15 Temmuz kalkışmasından anlıyoruz. 2011 Suriye'de başlayan silahlı ayaklanmaya karşı çıktığım gerekçem ne idiyse, bugün de 15 darbe teşebbüsüne karşı çıktığım gerekçe aynıdır.

İnşallah suçlular cezalandırılır, ülkede sükun sağlanır, hukuk tesis edilir; siyasi birliğimiz ve sosyal barışımız zarar görmez. Ne kadar gayrimemnun olursak olalım, bugün sivil siyasetin, seçilmiş hükümetin yanında yer almaktan başka yol yoktur.

15 Temmuz olayı birçok şeyi gözden geçirmemiz gerektiğini bize bir kere daha gösteriyor. Birincisi tarihten gerekli dersleri yeterince çıkarmadığımız anlaşılıyor. Doğu-İslam tarihinin bu açıdan yeni bir kritiğe tabi tutulması lazım. Bunu biz Türkiyeli müslümanlar hiç yapmadık. Araplarda az da olsa tarihi kritik eden entelektüeller var, biz de neredeyse yok. Ya tarihi yerin dibine geçiriyoruz ya da bir Asr-ı Saadet tablosu içine yerleştirip yüceltiyoruz. İkincisi Batı'nın siyasi ve sosyal tarihinde yaşanan tecrübe önemlidir, Batı 850 yıllık bir mücadeleden, takdire şayan fikri bir gayretten sonra bu noktaya gelmiş bulunuyor. Fikir adamları ve ahlakçıların bunda önemli payı var. Batı siyaseti "din"le yüzleşerek, kilise ile kavga ederek yol aldı. Bizde aktüel siyaseti belirleyen önemli faktörlerden biri "din" iken, aydınlarımız dine bir kıymet-i harbiye biçmiyorlar. Dine sırtını dayayanlar da Kur'an merkezli bir akılla ne tarihsel tecrübemizi kritik ediyorlar, ne de bugüne sadra şifa olacak bir şey söyleyebiliyorlar.

Şu hakikati teslim edelim: Bugün biz müslümanlar, elimizdeki mevcut siyasi malzeme, telakki ve takip ettiğimiz yöntemlerle içine düştüğümüz bu utanç verici durumdan çıkabilecek, dünyaya güzel şeyler söylebilecek durumda değiliz. Herkesin fazlasıyla politize olduğu ortamda ne yazarsan yaz, ya birinin lehine ya birinin aleyhine bir argüman olarak kullanılıyor. Özellikle nerede isen, senin hakkında verilen hükmü yerin tayin eder. Kimse ne söylendiğine bakmıyor, hangi takımda veya taraftasın ona bakıyor.

Çıkış için iki yol ve iki tür cehd ve mücahede türü şart görünüyor: Biri "sahih Sünnet"i ihmal etmeden Kur'an merkezli yeni bir siyaset ve toplum tasavvurunun inşası; diğeri kendini bu işe vakfetmiş fikir adamlarının günün siyasetinin biraz üstüne çıkıp olayları anlamak üzere daha derin okumalar yapması. Yetkin alimler ve fikir adamları doğru yol gösterip halkın meşru iradesi siyaseti belirlediğinde fitneye düşmeden doğru siyaset yapmış olacağız. Kurtarıcı siyaset Allah'ın muradına ve halkın iradesine dayalı olmalıdır.

Karar vereceğiz: Ya bu Kitap bize uymamız gereken bir anlam ve yol haritası olarak indirilip Son Peygamber tarafından bize tebliğ edilmiştir veya nefsimizin zebunu olmuş kimseler olarak istek ve tutkularımız doğrultusunda çatışacağız, birbirimizi yemeye devam edeceğiz.

Efendimiz (s.a.) fitne zamanında ne yapmamız gerektiğini söylüyor. Mesela elinde kılıç olan kılıcını kınına soksun, mesela yürüyen otursun! Hiç hayatımda elime kılıç almadım, siyasi iktidar hırsıyla eline kılıç alanlardan da uzak durmaya çalıştım. Ama İslam'den öğrendiklerim doğrultusunda yürüyordum. Belki şimdi oturmak gerekir. Oturup Kur'an merkezli düşünmek, olup bitenlerin muhasebesini yapmak, mücrimleri ve masumları yutan bu akıntıya karşı ne yapmalı diye daha derinlikli, uzun vadeli, ihatalı tahliller yapmak, fikir yürütmek gerekir.

"Li külli makal makam: Her sözün bir makamı vardır" denmiştir. İslam dünyasının birbirini yediği bu zaman diliminde ve 15 Temmuz'un dehşet verici atmosferinde "sözün makamı" aşınıyor. Her türlü grup, parti, mezhep, etnik kimlik ve cemaat asabiyeti dışına çıkıp yeniden söze itibarını kazandırmaktan, barış ve adalet içinde yaşayabileceğimiz bir zemini inşa etmekten başka yol yoktur. (Yarına Bakış, 18 Temmuz 2016.)

Belge-8/b

Devlet, darbe ve hukuk

Türkiye'nin de içinde yer aldığı Ortadoğu havzasında neden darbe hevesleri ve teşebbüsleri bir türlü sona ermiyor? Bu dikkatlice araştırılmaya değer bir konudur. "Da-ra-ba" fiilinden darbe, vurmak yani bir şeyi harekete geçirmek üzere itmek, daha anlaşılır ifadeyle güç kullanmaktır. Devletler meşruiyet zemininde güç kullanır ama devletlerin meşruiyet çerçevesini çizen hukuktur. Şu halde bir darbe söz konusuysa verili ve geçerli hukuku iptal etmeye matuf bir hareket var ki, bunu ortaya çıkaran şey güçtür. Bu güç hukuk dışıdır. Çünkü insanlara icab ve kabulleri, rızaları olmadan bir şey kabul ettirmek onlara boyun eğdirmektir. Hukuk dışı güç kullanımı (darbe) başarıya ulaşırsa kendi kanunlarını vaz'eder, emir ve direktiflerini "hukuk" olarak takdim eder.

1961 ve 1982 anayasa metinlerini ortaya çıkaran süreç böyle işlemiştir. İşte burada göz önüne almamız gereken bir nokta var: Güç kullanan bir zümrenin emir ve direktiflerini kanun formuna sokması, o ülkede "hukuk"un tesis edildiği, emir ve yasakların vicdanlar tarafından benimsendiği anlamına gelmez. Herkesin zihninin çok gerilerinde yatan kabul şudur: Bu yasalar aslında hukuk dışıdır, darbeciler tarafından topluma dikte ettirilmişlerdir. Darbe yaparak kanun yapmak mümkünse, başka kanunlar için başka darbeler yapmak da mümkün, diye düşünülür. Hal bu ise, yasaları ihlal etmek vicdanları rahatsız etmez; uygun bir fırsat ortaya çıktığında mukabil bir darbe ile yeni emir ve direktifler "kanun" adı altında hayata geçirilir. Darbe

teşebbüslerini büyük ölçüde ve bilinç altında "başvurulabilir" bir yol ve yöntem olarak diri tutan fikir burdan kaynaklanır.

Bizim tarihimizde İbn Cem'a'nın formüle ettiği "kılıç hakkı" ve Osmanlı'nın tavizsiz uyguladığı Örfi Hukuk yönetimi güç kullanımına bağlamış berbat bir gelenektir. Tarihimizden tevarüs edip üzerinde yeterince kritik edemediğimiz söz konusu gelenek bugünkü darbe teşebbüslerini beslemeye devam etmektedir.

Fakat Ortadoğu'da darbeleri cazip kılan başka faktörler de var ki, bunların neredeyse tamamı modern ulus devletten neş'et eder. Birinci faktör devletin tabii ve kabul edilebilir otorite yapısının modern kurumsal yapıda aşırılaştırılmış karaktere büründürülmesidir. Karşımızda öylesine kaba veya rafine merkezi/otoriter bir aygıt var ki, güç ve iktidar heveslileri bunun cazibesine kapılmaktan kendilerini alamıyorlar. Yüksek düzeyde takva ve hukuk bilinci sahibi değilse, müslüman da bu kışkırtıcı aygıtı sahiplenmek ister, böylelikle siyaseti bunun temellükü mücadelesine indirger. Rafine merkezi ve otoriter bir aygıtı ele geçirdiğinizde kendi kimliğinizi toplumun genelinin kimliği, düşünce ve inancınızı toplumun genel düşüncesi ve inancı haline getirme imkanlarını ele geçirirmiş olursunuz; dahası toplumu ve bireyi kontrol etme mekanizmalarını yetkiniz dahilinde işletirsiniz. Mutlak iktidarın sadece Allah ait olduğunu, yüce Allah'ın bir hikmet üzere insanları farklı yarattığının, her topluluğa farklı bir şeriat, yaşama biçimi kıldığının, dileseydi hepsini yekpâre kılabilecekten bunu murad etmediğinin hikmetini ve iradesini bilmiyorsanız, içindeki otoriter ve totaliter canavar sizi toplumun tamamını temellük etmek üzere kışkırtır, kontrol ettiğiniz devlet gücüyle insanları kendi iradenize râm etmiş olursunuz. Takvanız yoksa bu size inanılmaz bir haz verir. Hükmetme duygusu ve iktidar şehvetten daha etkili bir itme gücüne sahiptir. Devlet üzerinden toplumun mali ve ekonomik kaynaklarını kontrol ettiğinizde istediğiniz kimseleri ve zümreleri âbâd eder, istemediğiniz kimseleri yoksul bırakırsınız. Bürokrasiyle rant dağıtır, boyun eğdirir, toplumu kendi arzularınıza râm edersiniz. Yine yeterince takva sahibi değilseniz farkında olmaksızın kendinizi "rezzak" konumuna çıkarırsınız ki, idarecilerin muhaliflerinin işine son vermeleri, onları işsizlikle ve açlıkla terbiyeye kalkışmalarının motivasyonu budur. Sizin lütuflarınızla bir anda zengin olanlar artık size "kul"durlar, hayatları boyunca size minnet ve sadakat içinde yaşarlar. Bütün bu gayrimeşru ve ahlak dışı fiilleri hukuk ve ahlak ilkelerine bağlı kalarak işleyemezsiniz; güç kullanır, darbe yaparsınız.

En azından bizdeki pratiği bu olmakla beraber "devletsiz" yaşanmadığı da bir gerçek. Çünkü merkezi bir kamu otoritesi (emir) olmadığında insan kolayca ormanda yaşayan hayvanlar gibi kendi güdülerini kanun yerine koyar ve gücünün yettiği her canlıyı kendi tahakkümü altına almaya kalkışır. Burada mesele gelip hukuka dayanmaktadır. İşin başı ve sonu Hukuk, hukuk devletin tesis edilmesidir. (19 Temmuz 2016.)

Belge-10

Açıklama (Milli Gazete. 23 Temmuz 2016)

Ali Bulaç: Darbeye karşıyım, cemaat darbe girişiminde yer almışsa hakkım haram olsun

Gazeteci yazar Ali Bulaç darbe girişimi sonrası milligazete.com.tr'ye çarpıcı bir yazılı açıklamada bulundu.

Gülen Cemaati'ne yakınlığıyla bilinen gazeteci yazar Ali Bulaç, milligazete.com.tr'nin de aralarında olduğu bazı medya organlarına yazılı açıklamada bulundu.

"15 Temmuz 2016 günü ülkemizi büyük badirelere sürüklemeyi hedefleyen bir darbe teşebbüsünde bulunulmuş, fakat hamdolsun teşebbüs başarılardan akamete uğratılmıştır. Söz konusu menfur darbe teşebbüsüyle ilgili görüş ve düşüncelerimi maddeler halinde sıralama lüzumunu hissediyorum. Şu anda herhangi bir yerde yazmadığım için bu açıklamanın kamuoyuna duyurulmasında yardımcı olursanız çok sevinirim" diye başlayan açıklamada "ister bilerek ister oyuna getirilerek Gülen hareketinin bu işe dahil edilmesi ve darbe teşebbüsünün onlara fatura edilmesi Hareket'in önemli zaafıyla malul olduğunu göstermektedir" denildi.

Son olarak Yarına Bakış gazetesinde yazan Bulaç, Gülen cemaatine yönelik cuntanın planlayıcısı suçlamasıyla ilgili "İster bilerek ister oyuna getirilerek Gülen hareketinin bu işe dahil edilmesi ve darbe teşebbüsünün onlara fatura edilmesi Hareket'in önemli zaafıyla malul olduğunu göstermektedir. Eğer bilerek bu işin içinde yer almışlarsa onların lehine söylediğim her söz için kişisel olarak hakkımı helal etmiyorum" dedi.

"Darbenin birinci derecedeki hedefi Sayın Cumhurbaşkanımız R. Tayyip Erdoğan'dır" diyen Bulaç, "Erdoğan nefreti kendilerinde sabit fikir haline gelmiş farklı hasımları bir araya getirmiş, ancak 'öfkeyle kalkan' bu hasımlar 'zararla oturmuşlar'dır" ifadesini kullandı.

İşte Ali Bulaç'ın milligazete.com.tr'ye gönderdiği o açıklamanın tamamı şöyle:

1) 50 senedir yazı ve fikir hayatımda benim için a) Şu veya bu dava için şiddet ve törer, b) Askeri darbe ya da ihtilal meşru değildir. "Dinde zorlama yoksa", yönetim ve siyasette de zorlama olmaz; kim şiddet ve törere veya darbelere başvuruyorsa gayrimeşru bir işe kalkışmış, suç ve günah işlemiş demektir.

2) 15 Temmuz darbe teşebbüsü bu kabil bir fiildir. Gayrimeşrudur, suç ve günah bir fiildir, nitekim masum insanların hayatını kaybetmesine ve yaralanmasına sebebiyet vermiştir.

3) Bu teşebbüsün bir ittifak veya bir koalisyon olduğu yolunda emareler var, ancak şu anda bu cürüm Fethullah Gülen grubuna fatura edilmektedir. Ben mü'min insanların darbeye, teröre teşebbüs etmeyeceklerine inanıyorum. Ancak bu yönde somut emareler de yok değil. Şu veya bu grup olsun, kim bu darbeye a) Azmettirmişse; b) Teşebbüs edip içinde yer almışsa; c) Ve meşru bir teşebbüs olarak görüyorsa suç ve günah işlemiştir.

4) İster bilerek ister oyuna getirilerek Gülen hareketinin bu işe dahil edilmesi ve darbe teşebbüsünün onlara fatura edilmesi Hareket'in önemli zaafıyla malul olduğunu göstermektedir. Tepedekilerin veya içlerine sızmış olanların Hareket'i söz konusu cinnet fiiliyle ilişkili hale getirmeleri, hem 40 yıllık görünen misyona ve iddialara aykırı düşmüş, hem sadece Allah rızasını gözeterek kendini hizmete adanmış onbinlerce masum insanı derin travmalara itmiş, tafisi çok zararlara uğratmıştır. Buna kimsenin hakkı yoktur. Eğer bilerek bu işin içinde yer almışlarsa onların lehine söylediğim her söz için kişisel olarak hakkımı helal etmiyorum.

5) Azmettirenlerin, teşebbüs edip destekleyenlerin yargı önünde hesap vermeleri ve müstahak oldukları cezaları almaları en büyük dileğim ve beklentimdir. İslam

nokta-i nazarında "Suçlular korunmaz", suçlunun dinine, mezhebine, cemaatine, kavmine bakılmaz.

6) Bu darbe teşebbüsünün Amerikan destekli olduğu anlaşılıyor. Allah muhafaza, başarılsaydı Mısır türü bir darbe olur, bugünkünden çok daha fazla oluk oluk kan akardı.

7) Darbenin birinci derecedeki hedefi Sayın Cumhurbaşkanımız R. Tayyip Erdoğan'dır. "Erdoğan nefreti" kendilerinde sabit fikir haline gelmiş farklı hasımları bir araya getirmiş, ancak "öfkeyle kalkan" bu hasımlar "zararla oturmuşlar"dır.

8) Darbeyi asıl önleyen birinci faktör toplumun, ama özellikle İslami/İslamcı ve muhafazakar kitlelerin gözünü kırpmadan meydanlara inmesi, kendilerini tankların önüne atmasıdır. Sayın Erdoğan'ın da kararlı, cesur duruşu ve çağrıları darbe teşebbüsünün akamete uğramasında belirleyici rol oynamıştır. Eğer 27 Mayıs 1960'ta bugünkü gibi halk meydanlara inseydi ihtilal başarılmayacak, Menderes ve arkadaşları idam edilmeyecekti. 15 Temmuz darbe teşebbüsü son teşebbüstü, darbelere karşı böylesine duyarlı ve kararlı duran halk oldukça, hiçbir darbe başarılmayacaktır.

9) Darbe tehlikesinin büsbütün geçmediği anlaşılıyor, OHAL'in ilan edilmiş olması yerinde olmuştur. Bundan sonrası bir yandan yeni hamlelere karşı uyanık davranırken, diğer yandan sosyal barışı zedeleyecek fevri, aşırı, hukuk dışı hareketlere ve cezalandırmalara, toplumsal yaralar açacak tasfiyelere ve mağduriyetlere karşı da dikkatli olmakta zaruret var. Bu çerçevede herkesin seçilmiş hükümetin yanında yer alıp her türden darbe teşebbüsüne karşı tavır alması sosyal barışımız ve bekamız açısından şarttır.

10) Ben hayatım boyunca İslam davasının neferi olmaya çalıştım. Benim için İslam'ın izzeti her cemaat ve partinin üstündedir. Benim savunduğum İslam; teröre, darbelere iltifat etmez; özgürlük, ahlaki dürüstlük, adalet ve barış içinde sözleşerek bir arada yaşamayı vaadeder.

Benim başka bir düşüncem, iddiam, duruşum, tavır alışım ve devam olamaz."
(Kaynak: www.milligazete.com.tr)

A-k Hırsızlık ve Yolsuzluk (Zaman, 27 Aralık 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı bu yazıma da suç unsurları arasında saymış bulunuyor:

Bu yazıda ünlü Malezyalı Sosyolog Seyid Hüseyin El Attas'ın

1) Hindistan, Malezya, Endonezya ve Pakistan'daki yolsuzluklar üzerine yaptığı araştırmayı ele alıyor.

a) Yolsuzluğun tarihinin her döneminde vuku bulduğunu

b) Hırsızlık ve yolsuzlukların 9 karakteristik özelliklere sahip olduğunu

c) Yolsuzluklara yol açan yeni faktörün geleneksel toplumdan modern topluma geçişte belirginleştiğini anlattıktan sonra

2) Attas'ın araştırdığı ülkeler dahil bütün İslam dünyasında **"bizim gibi gırtlığına kadar yolsuzluklara batmış toplumlarda dindarlar nasıl kolaylıkla yolsuzluğa karışır?"** sorusunun araştırılması gerektiğini vurguluyorum.

3) Ancak

a) Herhangi bir şahsı

- b) Bir kuruluş, örgüt veya parti ismi zikretmiyorum.
- c) Kimseyi teşhis ederek yolsuzluk yapmakla suçlamıyorum.
- 4) Bu yazının neresi suç?

Belge-10

Hırsızlık ve yolsuzluk!

Hindistan, Malezya, Endonezya ve Pakistan'daki "rüşvet ve yolsuzluk" çarkını ele alan Seyyid Hüseyin el Attas, bize bu konuda ufuk açıcı bilgiler veriyor. (Attas, Toplumların Çöküşünde Rüşvet, çev. Cevdet Cerit, 1988-İst.) Attas'ın titiz incelemesi bize, Türkiye'deki yolsuzluk olaylarının benzer sebep ve faktörlere bağlı olarak geliştiğini gösteriyor. Çünkü Attas, geleneksel toplumlardan modern toplumlara geçiş esnasında çıkan yolsuzlukları araştırıyor. Tabii ki bu, ekonomik zenginlikte birinci ligte yer ülkelerde yolsuzluk olmadığı anlamına gelmez. Şu var ki bu ülkelerde yolsuzlukların farklı dinamikleri var, sosyal ve yasal müeyyideler de farklı işlemektedir.

Yolsuzluk tarihin her döneminde görülür. Bu konu üzerinde düşünenler rüşvet ve yolsuzluğa yol açan sebepler üzerinde durmuşlardır. Çinli reformcu Wang An Shih (öl. 1086), yolsuzluğa yol açan iki dinamiğin "kötü insan ve kötü kanun" olduğunu söyler. Tehlikeli olan ahlaki değerleri vasat olanların hükümetin kontrolünü ele geçirmeleridir. Bunların faaliyetlerine bağlı olarak hiyerarşinin tüm kademelerinde yolsuzluk olayları birbirini takip eder. Yönetimin ahlak dışı olarak iyi yasaları çiğnemesi, yasaları yanlış yorumlaması veya düşük ahlaka kolaylık sağlayacak yasalar çıkarması toplumu çürütür. İbn Haldun ise, yolsuzluğa yol açan önemli sebebin yöneticilerin lüks ve gösterişe düşkün kimselerden seçilmesine bağlar. Diğerlerine göre daha rahat ve konfor hayat yaşamak isteyen memurlar ve yöneticiler bunun finansmanını yolsuzluk yaparak temin ederler ama bu ekonomik güçlüklerin doğmasına ve bunun da yeni ve zincirleme yolsuzlukların yaygınlaşmalarına yol açar.

Yolsuzluk kanser gibi bir kere bünyeye yerleşti mi, diğer organları istila eder. Attas, üç terim üzerinde durur: Rüşvet, zorbalık (zorla alma) ve nepotizm. Hırsızlık ve yolsuzluk karakteristiğini şöyle sıralamak mümkün:

- a) Hırsızlık ve zimmete para geçirmeden farklı olarak, yolsuzluk olayına birden fazla kişi karışır.
- b) Hırsızlıkta olduğu gibi yolsuzlukta da gizlilik esastır ancak yolsuzluğa karışanların güçlü destekçileri varsa artık gizliliğe ihtiyaç kalmaz.
- c) Yolsuzlukta karşılıklı çıkar ve işbirliği vardır, hırsızlıkta buna gerek yoktur.
- d) Yolsuzluk yapanlar, girişimlerini yasal bir kılıfa uydururlar, hırsızın böyle bir kaygısı yoktur.
- e) Yolsuzluk yapanlar, hedeflerine ulaşmak için belli bir güce sahiptirler, bu da çoğunlukla bürokratik güç ve avantajdır. Hırsızın bürokratik, siyasi güce ihtiyacı yoktur.
- f) Herhangi bir yolsuzluk toplumun aldatılmasını, ona karşı hile yapılmasını gerektirir. Attas'a göre siyasetçinin seçmene çıkar sağlaması –mesela seçim öncesi veya seçim amaçlı para, gıda, emtia dağıtması- bir tür yolsuzluktur.
- g) Yolsuzluk ve rüşvette taraflar birbirine zıt roller oynarlar. Rüşvet alan memurun görevi işini yapması, işi peşinde olanın görevi ise memura rüşvet vermemesidir.

h) Yolsuzluk şahsi veya grup çıkarını toplumun çıkarı üstünde tutar, böylelikle bürokratik sistem şahıs ve belli grupların lehine dönen bir çark niteliğini kazanmış olur.

ı) Hırsızlık kişileri ve hırsızlığa maruz kalan yerleri (ev-işyeri) zarara uğratar, yolsuzluk toplumun geneline zarar verir.

Bu çerçeveden bakıldığında "yolsuzluk" teknik olarak "hırsızlık" değildir. Hırsız bir başkasına ait malı, değerli eşyayı ondan habersiz alır. Fakat bu yolsuzluğun başkasına –en vahimi kamuya- ait malı veya kaynağı kendi hesabına geçirmediği anlamına gelmez. Bence başkasına ait olan şeyi uhdesine geçirmesi ve ahlak ile hukuk dışı olması hasebiyle yolsuzluk "nitelikli hırsızlık"tır, kaba hırsızlıktan çok daha tehlikeli ve zarar vericidir.

Tabiatıyla rüşvet ve yolsuzlukta rol oynayan ana faktör "kolaylaştırıcı işlem" olunca, büyük firmalar gerçek performansları ve kamuya sağladıkları yararın ötesinde, yolsuzlukla hak ettiklerinden çok daha fazlasına sahip olurlar. Bunun maliyeti toplumun tamamıdır. Bu ya geleneksel sınıfların gücünü arttırmaya devam eder veya demokratik yollarla ya da darbe ile yönetimi ele geçiren yeni zümrelerin diğerlerine göre hızla zenginleşmelerine ve yeni tahakkümcü sınıf olmalarına yol açar.

Sorumuz şu: Bizim gibi gırtlığına kadar yolsuzluğa batmış toplumlarda dindarlar nasıl kolaylıkla yolsuzluğa karışır? (Zaman, 27 Aralık 2014.)

A-1 Olup biteni nasıl anlamalı? (Zaman-20. 12. 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı bu yazıda "**Ergenekoncuların ve KCK'nın cemaate karşı ittifak kurduklarını ve AK Parti'yi rehin aldıklarını**" dediğimi öne sürerek bu yazıdan suç üretiyor.

1) Yazının başında Sn. R. Tayyip Erdoğan'ın iki iddiasını zikrediyorum:

a) Hizmetin elemanları, "Yurtdışı güçler adına –ki bunlar ABD ve İsrail'dir- hükümeti devirmek üzere bir kumpas kurmuşlar."

b) Yatak odalarına kadar girip dinlemişler.

Şöyle diyorum: "bu satırların yazarı bu köşede ve tv ekranlarında ilk günden açıkladı: Eğer bu iki suçlama kanıtlanacak olursa 1 saat durmam giderim." Nitekim mahrem alana girip dinleme yapmanın neden İslam bakış açısından suç olduğuna dair "Tecessüs" başlıklı yazdım. (Zaman, 3 Mart 2014, Bkz. 18 Eylül 2017 tarihli ilk savunmam. Ek-3'teki yazı)

2) Bu iddia muhalefet partilerince reddedildi.

3) Avrupa parlamentosu Hıristiyan Demokratlar "Türkiye'de darbe iddiası saçma" dedi.

4) Yine de AK Parti'ye karşı 2002'den başlamak üzere kumpaslar kurulduğunu, bunların da yurtdışı kaynaklı olduğunu, Hizmet'in bir mastara olarak kullanıldığını yazıyordum.

Benim o günkü değerlendirmeme göre amaç her ikisini bitirmektir. Balyoz Darbe Planı'nın başlığı şuydu: "AK Parti'yi ve Fetullah Gülen'i bitirmek"

5) Bu muhafazakar-dindar kesimlere karşı bir kumpastır. Hedefinde önce Ergenekoncular-AK Parti'yi bir araya getirmek, sonra diğerlerini ve AK Parti'yi bitirmek

Bu görüşler hemen hemen her gün dillendiriliyordu. Ben de bu dillendirilenleri bir kaygı saikiyle dile getirdim.

Peki AK Parti Hükümetinin görüşü nedir?

4 örnek vereceğim 4'ü de 15 Temmuz 2016'dan sonrasına ait.

a) Sn. Başbakan Binali Yıldırım 23 Ekim 2016'da Afyon Karahisar'dan katıldığı ortak tv yayınında şöyle diyordu: "**Ergenekon ve Balyoz davalarındaki belgelerin hepsi gerçektir.**"

b) Aralık 2016'da yine Sn. Başbakan Yıldırım Yeniçağ Gazetesinde manşet olan demeci şöyleydi: "**Ergenekon sapına kadar doğrudur.**"

c) Yine Sn. Başbakan Mart 2017'de Burdur mitinginde "**Ergenekon, Balyoz, Cumhuriyet mitingleri, Cumhuriyet Çalışma Grubu hepsi milli iradeye darbe vurma, kesintiye uğratma girişimleriydi**" dedi.

d) Adalet Bakanı iken Sn. Bekir Bozdağ, Habertürk TV'de "**Ergenekon belgeleri davaları gerçektir**" dedi.

Bu sözleri sıradan insanlar söylemiyor. Başbakan ve Adalet Bakanı söylüyor. Anayasa (109, 111 ve 112) her ikisinin görevini tanımlıyor, yani bu sözler devletin resmi görüşüdür.

Ben, Gülen Grubunun hükümeti devirme niyeti olduğunu sezseydim 1 saat durmazdım, sezemedim, benim gibi yüzlerce, binlerce sezemedi.

O günün aktüel ikliminde yaptığım bir değerlendirmeden başka bir maksadı, artniyeti olmayan bu yazı sadece bir köşe yazısından ibarettir. Örgüt üyesi biri "hükümeti devirme niyetini sezsem 1 saat bu gazetede durmam" demez. Bu, örgüt mantığına ve sadakatine aykırıdır.

Fakat bu yazı ile Ergenekon-Balyoz davalarıyla ilişkilendirilmemin özel bir amacı vardır. Bu başta sözünü ettiğim aleyhimde sahte delil ile yakından ilgilidir.

Belge-11

Olup biteni nasıl anlamalı?

"17/25 Aralık rüşvet ve yolsuzluk" operasyonlarından sonra başını Sayın Cumhurbaşkanı R. Tayip Erdoğan'ın başını çektiği kanat, Hizmet hareketine yönelik olarak iki ana suçlama yöneltmektedir: a)Hizmet'in "yurtdışı güçler adına –ki bunlar ABD ve İsrail'dir- hükümeti devirmek üzere bir kumpasın içine girmesi; b) "Yatak odalarına kadar girip dinlemeleri".

Bu satırların yazarı bu köşede ve tv ekranlarında ilk günden açıkladı: Eğer bu iki suçlama kanıtlanacak olursa "1 saat durmam", giderim. Aradan bir sene geçti, ben hala Hizmet'in yurtdışı güç adına hükümeti devirmek üzere harekete geçtiğine veya insanların mahrem dünyalarını dinleyip kayda aldığına ikna olmuş değilim. "İkna olmuş" değilim çünkü bunca gürültüye rağmen hükümet tarafı bu konuda bizi ikna edecek ciddi bir kanıt, belge, bilgi koyamadı.

Tabii ki sadece ben değil kimse ikna olmadı. Ne içeride, ne dışarıda! Mesela Avrupa Parlamentosundaki Hıristiyan Demokratlar gölge Türkiye Raportörü Renata Sommer Türkiye'de hükümete karşı "darbe iddiası"ını saçma bulduğunu söylüyor. Sommer'e göre iddiaları kanıtlayacak belge yok! Tutuklu olan polisler şimdiki kadar casuslukla ilgili tek soru sorulmuş değil. "Yasa dışı dinlemeler"le ilgili ise şüpheliler iki argümanın

altını çiziyorlar: "Dinlemelerin tamamı yasal, dinlemelerden amirlerimizin ve üst makamların haberi var!"

AK Partililerin kahir ekseriyeti de bu iddialara inanmıyor, ancak konjunktürün çizdiği yol haritasına bakarak seslerini çıkarmıyorlar, freni patlamış kamyonun nerede ve neye çarparak duracağı zamanı bekliyorlar.

40 yıllık çalışması olan Hizmet hareketinin kamuda tabii ki sempatzanı var. 2002'de AK Parti iktidar olunca hem personel açığını kapatmak, hem beklenen darbe teşebbüslerini savmak üzere Hizmet'in elemanlarından istifade etti. Birkaç darbe teşebbüsü ortaya çıkarıldı. Arada usulle ilgili hukuk ihlalleri olduysa da –ki elbette bunlar küçümsenemez- esasta darbe teşebbüsleri olmadığını söylemek, bu ülkede hiç askeri darbe olmadığını, binlerce faili meçhul işlenmediğini, suikastlarla ülkenin sarsılmadığını, TSK içinde yuvalanmış juntacıların olmadığını, üstelik iktidar olan AK Parti'yi bu kesimlerin büyük bir sevinç ve bayram havasıyla karşıladıklarını söylemek demektir ki, buna çocuklar güler. Hayır bu ülkede darbeler yapıldı, meclis dağıtıldı, anayasa rafa kaldırıldı ve yüzbinlerce insan acı çekti. AK Parti'ye karşı bir kere daha darbe yapılacaktı. Hiç kimse "milli orduya kumpas kurmadı", sadece sivil siyaset üzerinde vesayet kuran, darbe planlayan odaklara karşı tedbirler alındı. Eğer süreç sonuçlanabilseydi Türkiye, bir hukuk devleti olabilir, Kürtler ve Aleviler başta olmak üzere her toplumsal kesim rahatlayabilirdi.

Süreci akamete uğratan iki önemli gelişme yaşandı: Biri 2011'de "Yeni Osmanlılık ideolojisi"yle Suriye'de rejimi devirip Ortadoğu üzerinde hakimiyet kurmaya kalkışmak –ki bu İslamcılıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan İttihatçı bir zihniyetin dış politikaya hakim olmasıydı, bir maceraydı ve maliyeti çok pahalıydı-; diğeri bir türlü yanlılığı kabul edilmeyen havuz sisteminin patlak vermesi ile artık ayyuka çıkmış rüşvet ve yolsuzlukların operasyonlara konu olması.

Ben başından beri söz konusu operasyonların NATO merkezli olduğunu düşünüyorum. Hükümette bunu yakinen bilenler var, Hizmet bir mastara olarak kullanılıyor. Bir yandan operasyonları yapanlara şu mesaj veriliyor: "Eğer bize zarar verecek olursanız yeri göğü birbirine katarız, şehri yakar öyle teslim oluruz, bakın yapıyoruz da!" Diğer yandan yalnız kalan AK Parti, kurtuluşu Ergenekoncularla işbirliğinde ve Öcalan'la KCK'ya sırtını vermekte buluyor. Bu iki kesim de desteği "Hizmet'i Erdoğan'ın bitirmesi" karşılığında veriyorlar. Böylelikle maalesef AK Parti ile Ergenekoncular ve KCK arasında ittifak kurulmuş vaziyette, asıl Hizmet'ten intikam almaya kalkışan Ergenekoncular ve KCK'dır. AK Parti rehin alınmış durumda. Cemaate darbe vurulursa, sıra AK Parti'ye ve diğer cemaatlere gelecektir. İnanmayanlar, yayınlarını dikkatle takip etsin, görürler.

Fakat içine girdiğimiz yeni süreç Türkiye'yi bölgesel ve küresel düzeyde daha büyük bir felakete sürüklüyor. Pazartesi bu konuyu ele almaya çalışacağım. (Zaman, 20 Aralık 2014.)

a) Bana Ait Olmayan Cümleler

10 bin sahifenin üstündeki Ek klasörlerde "iki yerde" tespit ettiğim sözüm ona bana ait bir paragraf var. Paragraf şöyle:

"Ali Bulaç'ın köşe yazısının son paragrafında "Öyle görünüyor ki, Erdoğan Hizmetle savaşını sürdürdü dursun. Hizmet'i tam bitirdim dediği noktada, bu

savaşta müttefik, ama kendisini hep devirme planları yapmış çevrelerin planları içinde boğulurken, elini kurtuluş adına Hizmet'e uzatacak ama, kaderin hikmet ve adaleti, o eli geri itecek"

Benim tutuklanmama gerekçe gösteren fezleke yazarları, bu paragrafı hangi yazımdan aldıklarını, nerede, ne zaman yayınladığını belirtme lüzumunu görmemişler.

- 1) Bu yazı benim değil. Ben böyle bir yazı yazmadım. Bu üslup benim üslubum değil.
- 2) Yazı bana ait değil, Ali Ünal'ındır. Nitekim bizim iddianamenin 52. Sahifesinde ve başka mahkemelerde yargılanan (26. Ağır Ceza Mahkemesi; Darbe Çağrışımı Davası, s.193 vb.) bu paragrafın Ali Ünal'a ait olduğu sarahaten belirtilmektedir.
- 3) Ancak vahim hata veya kasıt benim benim tutuklanmamın gerekçesini teşkil etmiştir. Çünkü tutuklanmam gerektiğini mahkemeye bildiren fezleke yazarları, bu yanlış alıntıya dayanarak şunları yazmaktadır:

"Zaman Gazetesi eski yazarı Ali Bulaç'ın (mezkur) son paragrafındaki sözleriyle:"

"Sayın Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'ın Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet yapılanmasına karşı yürüttüğü mücadelesinde sonuca ulaşamayacağını,"

"FETÖ/PDY ile yapılan bu mücadeleyi Cumhurbaşkanımız ile cemaat arasında yaşanan bir savaş olarak nitelediği,"

"Sayın Cumhurbaşkanımızın FETÖ/PDY ile mücadele konusunda anlaştığı kişilerin, kamuoyunda ERGENEKON olarak bilinen ve ASKERİ DARBE yapacaklarına dair kumpas operasyonlar ile tutuklanan askeri şahısları kast ettiği,"

"Bu şahısların ASKERİ DARBE planı yaptıklarını, bu durum yaşandığında Sayın Cumhurbaşkanımız Rcep Tayyip ERDOĞAN'a darbeden kurtulmak için FETÖ/PDY'dan yardım isteyeceğini, ancak bu yardıma karşılık verilmeyeceğini" şeklinde olduğu değerlendirilmiştir"

"İşbu Açık Kaynak Tespit ve Değerlendirme Tutanağı tarafımızdan tanzimle altı birlikte imzalanmıştır." 18.07.2016 İmzalar

Sonuç:

- 1)Bu yazı ve yazıda dile getirilen fikirler bana ait değildir.
- 2)Anlaşıldığı kadarıyla Sulh Ceza Hâkimi bu fezlekelerdeki iftira ve isnatlara dayanarak veya bakarak tutuklama kararı vermiştir.
- 3)22 ay devam eden tutukluğumun sebeplerinden biri bu isnat ve iftiradır.
- 4)Aslı astarı olmayan bu isnat ile siz Sn. Savcı ve Hakimleri de yanıltılmaktadır.
- 5)Deliller herkesçe erişilebilir olduğundan, bu isnad medya ve kamuoyu aleyhimde bir kanaat ve suç düşüncesinin oluşmasına zemin hazırlamaktadır.

b) Uydurma Cümle ile Sahte Delil

Bununla bağlantılı olarak iddianamenin 51. ve 52. Sahifelerinde Gülen'in 4 Şubat 2016 tarihinde "Cennet Kılıçların Gölgesi Altındadır" başlıklı konuşmasından bir bölüm verildikten sonra Gülen'le birlikte şu sözleri sarf ettiğim iddia edilmektedir:

"Öncelikle istenmediği halde savaş vuku bulursa, mesela Çanakkale'de olduğu gibi, sabredip kılıcın hakkını vermek lazımdır. Öyle bir şeyle karşı karşıya kaldığı zaman, hakkını veren mü'min hayatta kalırsa gazi olur, cennette liyakat kazanır, şehit olursa da inşallah doğrudan cennete gider. Diğer taraftan, düşman vesayet altına alınır, cennet kapıları onlar içinde aralanmış olur..." şeklindeki ifadeleri ve "mazlumun kılıç kullanma hakkı yok mudur?" şeklindeki sözleri ve örgüt tabanına ve topluma askeri darbeyi telkin ettiği görülmektedir" diyor.

Sn. Savcı

1)Bu sözleri yazılı mı, şifahi mi nerden iktibas ettiğini belirtmemiştir. Ben de bu paragrafın kaynağını tespit edemedim.

2)Bu sözler, üslup, ifade tarzı benim değildir.

3)Alıntı tamamen uydurma ve iftiradır. Aleyhimde sahte delil üretmektir.

Sn. Savcı mütalaasında bu paragrafı almadı. Adalet Bakanlığı benimle ilgili;

a) AYM'ye

b) AİHM'e gönderdiği savunma metninde bu paragrafı koymadı.

Ama ben bu yüzden tutuklandım.

Polis veya bir başkası, hakkımda, gösterdiğim gibi iki sahte delil üretebiliyorsa 21 ay elinde tuttuğu elektronik aletlere de bana ait olmayan sahte belgeler, dokümanlar yükleyebilir.

Belki Sn. Savcı yeterince bunun farkına varamamış olabilir. Ancak 20 Aralık 2014 tarihli yazımın Egenekon'la ilişkilendirilmesi bu iki sahte delil cümleyle yakından ilgilidir. Oysa ben;

1) Ergenekon ve Balyoz'la ilgili yazmadım. Elbette yazmak suç değildir, buna rağmen yazmışsam Sn. Savcı ortaya çıkarsın.

2) Sadece yargılamalar adil olsun.

3) Mahrem konuşmalar yayınlanmasın dedim.

4) "Dursun Çiçek ve timi seni öldüreceklerdi, davaya müdahil ol" şeklindeki ısrarlı teklifleri reddettim.

17/25 Aralık-Yolsuzluk soruşturmalarının hükümete karşı bir darbe teşebbüsü olduğuna ilişkin;

aa) Hükümetin bir şikayeti yok.

bb) Soruşturma, mahkeme kararı yok.

cc) 17/25 Aralık'ın hükümete karşı darbe oluşturduğuna dair söylem hukuki değil siyasi. Hükümetin siyasi söylemi temel alıp yazarlar hakkında soruşturma açılması gariptir.

dd) Deliller sayılıyor, fakat TCK'nın hangi maddesine göre bu yazılar suç teşkil ettiği belirtilmiyor! Ben kendimin masum olduğumu ispata zorlanıyorum.

15 Temmuz 2016 Darbe teşebbüsünden 1 sene 11 gün önce (4 Temmuz 2015-Zaman) yazdığım yazıda (Tarihi ve Modern Miras) darbelerin neden gayrimeşru ve zararlı olduklarını anlatıyorum. (18 Eylül 2017 tarihli ilk savunma metni, EK:25)

A-m Usulsüzlük ve Yolsuzluk (Zaman- 29 Aralık 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı mütalaasında A/m bendinde 29 Aralık 2014 tarihli yazıma sadece atıfta bulunarak yine yolsuzluk konusunu işlediğimi belirtmektedir.

Bu yazı 27 Aralık yazımın devamıdır. Yazıda,

1) Weiner ve Spino adlı bilim adamlarının yolsuzluğun çok da kötü olmadığını, çünkü hükümetlere

a) Takdir yetkisi

b) Esneklik kazandırdığını

c) Bunun da zamanında iyice düşünülmeden konan mevzuatın aşılması için bir yol olduğunu ileri süren görüşlerini aktarıyorum. Sonra

2) Bu gerekçe ile de olsa rüşvet ve yolsuzluğa bulaşan yöneticilerin halk nezdinde saygı aşımına uğradıklarını

3) "Bu böyle gelmiş böyle gidecek" şeklinde bir kaderci kabullenmeye yol açabileceğini

4) Asıl konunun "dinar veya seküler yönetici yolsuzluğa bulaşırken bunu nasıl zihninde

meşrulaştırdığı sorusuna cevap aranmasında yattığını anlatmaya çalışıyorum.

5) Çare yolsuzluğa yol açmayan usuller vazetmektir. Doğru usuller vazetmeyen siyasetçi sorumludur, diyorum.

6) Yazıda;

a) Parti

b) Şahıs

c) Firma ismi geçmiyor.

Bu yazımın neresi suç?

Belge-12

Usulsüzlük ve yolsuzluk!

J.J. Senturia yolsuzluğu "Yasal olmayan ve yöneticilere çıkar sağlamayı amaçlayan eylemlerin tümü" şeklinde tarif eder. Bence "yasa" ile meşruiyetin formu olan "hukuk"u ayırmak gerekir. Hukukun esasını Münzel Şeriat teşkil eder; temiz fitrat ve selim aklın mutabakatı olan hükümler de Münzel olanla çatışmıyorsa hukuk kabul edilir. İnsanlar, hukuka aykırı bir dizi yasa yapabilir veya yasaları hukuka aykırı işletebilirler.

Hukukun neden Münzel Şeriat'e aykırı olmaması gerektiği konusunun tipik örneği "yolsuzluk"un akıl tarafından kabul edilebilir, savunulabilir forma sokulabilmesidir. Bu işlemde yolsuzluk "aklı" görülür, ancak Hukuk açısından gayri meşrudur. Katip Çelebi rüşveti a) Alınması ve verilmesi yasak olanlar, b) Alınması yasak olanlar olmak üzere ikiye ayırır. Ona göre ikinci sınıfa giren rüşvet, zararı önlemesi durumunda onaylanır. Katip Çelebi "zararı def'eden rüşveti" "faydayı celbeden rüşvet"e tercih eder; çünkü söz konusu rüşvet zararı giderir. Modern zamanlarda da yolsuzluk olgusunun

büsbütün kötü olmadığını söyleyenler, bunun ekonomik gelişmeyi, kalkınmayı ve büyümeyi kolaylaştırıcı rol oynadığını savunurlar. Spiro ve Weiner'e göre rüşvet olayı başlangıçta görüldüğü kadar tahripkar değildir; yönetim kadrosuna "takdir yetkisi ve işlerinde esneklik" kazandırır. Bu tezi savunanlar, işlerin yürütülmesini düzenleyecek olan mevzuatın çoğu zaman saçma hükümler, ağır ve gereksiz şartlar ihtiva etmesini yolsuzluğa gerekçe gösterirler. Mevzuatın şartlarını dürüstçe yerine getirmek neredeyse mümkün değildir. Bu da bizi "yolsuzluk" ile "usulsüzlük" arasındaki ilişkideki probleme götürür. Sorun şudur: Usule tam olarak riayet edildiğinde "büyük ve önemli işler" yapılamıyorsa, o zaman usulleri aşım öncelikli olan "büyüme"yi öne alabilir miyiz? Deniz Feneri olayı dolayısıyla, muhtemelen mevzuatın saçma, hantal ve engelleyici fonksiyonlarından hareketle "usulsüzlük yolsuzluk değildir" diye bir görüş öne sürülmüştü.

Bu çerçevede yolsuzluğa karışan, "hakkı olan şeyi aldığı"ni düşünür. Yoksa hakından mahrum kalacak. Rüşvet cürümdür (suç ve günah). Ortada yasal olarak "suç" olabilir, kılıfına uygun işlem yapılmışsa, geriye cürümün "günah" kısmı kalır ki, bunu da veren değil, rüşveti alan düşünsün. Yolsuzluğu savunanlar, rutin işlerin aksamasındansa, yolsuzluğun iki kötülükten en az zararlısını (ehven-i şer) tercih edebileceğini söylemektedirler. Şu var ki, Hz. Peygamber, bu ayrımı dikkate almadan "Rüşvet alan de, veren de ateştedir (veya lanetlidir)" (Taberani, el-Mu'cemu'l-Evsat, No: 2047.) buyurmuştur. Hadis mutlakdır. Bunun sebebi rüşvet ve yolsuzluğun tolere edilmesi durumunda toplumu ahlaken çökerteceği ve esasında karıştığı her işlemin arttırdığı maliyeti kamuya çıkaracağı kesin olduğu içindir. Mesela yapılan hesaplara göre "17/25 Aralık yolsuzluğu"nun kişi başına maliyeti 3.273 TL'dir. Çöken ahlakla beraber dürüst memur ve yönetici cezalandırılmakta, bu ise rejimi ve yönetimi yozlaştırmaktadır. Rüşvetle işini halleden toplum, yöneticilere saygı duymaz, siyasete ve hukuka inancını kaybeder, "Bu böyle gelmiş, böyle gidecek" deyip cürüm ve ahlaqsızlığı kaderi görür.

Peki, "dindar yönetici ve siyasetçi" nasıl oluyor da yolsuzluğu kendi iç dünyasında meşrulaştırabiliyor? Burada "dindar yönetici" ile "laik/seküler yönetici" aynı moddadırlar. İkisinin kanaati şudur: "Mevzuat hayli ağırdır, önemli işlerin yürümesi için mevzuat ihmal edilebilir." Yani usulsüzlük yapılabilir. Fakat bu noktadan sonra dindar yönetici laikten ayrılır. Dindar yöneticinin "büyük davası" vardır. Eğer kalkınmacı, modernleşmeci ise iktisadi büyümeye iman etmiş demektir. Düşüncesine göre Müslümanlar pastayı büyütmeli, büyük güç sahibi olmalıdırlar; böylesine "büyük ve kutsal dava (!)" söz konusu iken usule takılıp kalınmaz. Bu manada usulsüzlük yolsuzluk olmaktan çıkar, büyük davanın itici gücü ve kolaylaştırıcı rolü oynar. Usulsüzlük usul olur. Böylece yolsuzluk aklileştirme (rasyonalize etme) yoluyla meşrulaşır, kitabına uydurulmuş olur. Çare, yolsuzluğa kapı aralamayan doğru usuller vaz'etmektir. Doğru ve esnek usul vaz'etmiyorsa yönetici ve siyasetçi samimi değildir, yolsuzluktan kendisi de memnundur. Dindarı yolsuzluğa sevkeden başka sebepler de var. (Zaman, 29 Aralık 2014.)

A-n Cinnet hali! (Zaman-18 Aralık 2014)

Sn. Savcı 18 Aralık 2014 tarihli "Cinnet hali" başlıklı yazımdan Sn. Erdoğan ve AK Parti aleyhinde temalar çıkarmış. Ben bu yazı ile

İslam dünyasında vuku bulan trajik olaylardan söz ediyorum.

Belge- 13/1

Cinnet hali

Pakistan'ın Peşaver kentinde 8 silahlı militan okula girerek 500 öğrenciyi ve öğretmenleri rehin alıp 148 kişiyi öldürüp 150 kişiyi de yaralaması normal mi? Gelen haberler doğru ise olayı üstlenen Taliban yaptığı açıklamada: "Okulu hedef aldık çünkü ordu ailelerimizi hedef alıyor. Onların bizim acılarımızı hissetmelerini istedik. Sadece yaşı büyük olan öğrencileri öldürdük" dedi. Bu gerekçenin İslami bir temeli olabilir mi? Her iki sorunun da cevabı "Hayır"dır!

Irak, Suriye, Yemen ve başka yerlerde de benzer katliamlar hergün tekrarlanıyor. Evet Batılıların askeri işgalleri bize büyük acılar veriyor ama biz müslümanların birbirine verdiği acı çok daha büyük. Cinnet hali yaşıyoruz. Siyasetimize, beşeri ilişkilerimize cinnet hükmediyor.

Düşünmemiz lazım: Neden müslümanlar birbirini öldürüyor? Herkesin, her grubun kendince 'haklı sebepleri' var. Dikkatle araştırdığımızda sebeplerin hiçbiri meşru gerekçe teşkil etmiyor. Haksız yere ve haddi aşarak müslümanlar birbirlerine olmadık zulümleri reva gördüklerinden insanoğluna Allah'ın kucaklayıcı ve kurtarıcı rahmeti olarak indirilmiş İslamiyet, "kendinden olmayanların kellesini uçuran ve kamu kaynaklarını yağmalayan mücrim müslümanlar"la özdeşleşmiş oluyor. Yaşanan olaylara bakıp da "müslümanolma"yı düşünen kaldı mı? Gerçekten bir Yahudi, bir Hıristiyan, bir Budist veya bir ateist müslümanların şu utanç verici hallerine bakıp da müslüman olmayı düşünebilir mi? İnsanlar Şii'yi "rafızı", kendinden olmayan Sünniyi "mürted" gören Selefi'yi niçin örnek alsın? Ya da "Bu Selefiler Haricidir, Hz. Ali'nin Nehravan'da yaptığı gibi hepsini öldürüp de kurtulalım" diyen Şiiye bakan mı müslüman olur? Rüşvet ve yolsuzluk yapanların korunduğu, adaletten kaçırıldığı bir iktidar niçin ahlaken örnek alınsın? Dünyanın her ülkesinde yolsuzluk olur ama hukuk işliyorsa o ülkede yolsuzluk yapanın yakasına yapışılır.

Müslümanlar birbirlerine tuzak kurmakla meşguller. Biri diğerinin kuyusunu kazıyor. Kendilerine tevdi edilen emaneti koruyamıyorlar, kontrol ettikleri kamu bütçesine ihanet ediyorlar, halkın vergilerini lüks ve şatafatta rahatça kullanabiliyorlar. Birbirlerine karşı asgari düzeyde nazik ve kibar bile değiller. Bir anda çirkefleşiyor, çirkinleşebiliyorlar. Bu, kaba, görgüsüz, ağzı bozuk, mahalle kabadayısı modunda sağa sola sataşan müslümanlar mı medeniyet kuracak?

Ahlaki bakımdan ciddi sorunlar yaşıyoruz. Eğer bu dinin temeli ahlak ise ve eğer nübu vvet zincirinin son halkası Efendimiz'in gönderilme sebebi "ahlakı tamamlamak ise" bizler ahlaki hedeften çok uzaktayız.

Ancak ahlaki olan yanında siyasi zihniyet itibariyle derin bir illete müptela bulunmuş vaziyetteyiz. Gayrı müslimlere gösterdiğimiz hukuki toleransı müslümana gösteremiyoruz. Çünkü siyaseti, iktidar ve beşeri-ekonomik kaynakların tam temellükü olarak algılıyoruz. Farkında olmaksızın mülkün asıl Sahibine, Yaraticısına ve Malikine saygısızlık yapıyoruz. Bir dindarın başına gelebilecek en büyük felaket dindar kimliğiyle iktidarı ve kaynakları tam temellük etmeye kalkışmasıdır. Siyaset yapan bir laiki anlıyorum, o her nasılsa dini ve Tanrı'yı dışarı çıkarıp seküler zihninin yol haritasını takip ediyor. Ama dindar siyasetçi nasıl iktidarı temellüğe kalkışabiliyor. Bu birinci sorun!

İkinci sorun şu ki, rakibizi tümüyle imha etmek veya onu tam boyunduruğumuz altına almak üzere hareket ediyor, onunla bir arada yaşamayı düşünmüyoruz. Oysa

bilmemiz gereken Şu ki, ister gayrı mŐslim ister farklı mezhepten veya kimlikten olsun, rakiplerimiz milyonlardadır ve biz onları son ferdine kadar jeonistten geiremeyiz, bunu Naziler denediler ve kıyamete kadar lanetlendiler. Bir grubu tŐmŐyle ortadan kaldırmak mŐmkŐn olmadığına göre, onu bŐtŐnŐyle mutlak boyunduruk altına almak da mŐmkŐn değildir. Bizden farklı olanı muhalifimiz olmaktan çıkarıp hasmımız haline getirirsek, iktidarda da olsak rahat edemeyiz. Doğru olanı bize muhalif olanın varlığını tanımak ve onunla hukuk dairesi içinde yaşamanın yol ve yŐntemini bulmaktır.

TŐrkiye, kan aktığı bŐlgeye yol gŐsterebilirdi, yŐce Allah bu fırsatı bize bahŐetti. Bunu basiretsizce heba ettik, kaos içine dŐŐtŐk. Hepimizin öncelikle kendimizi muhasebe-i nefsten geçirmesi lazım. (Zaman, 18 Aralık 2014.)

Belge:13/2

“Zaman yazarı Başbakan’a akar” mı?

Ben Başbakan’a akmam!

Zor ve sıkıntılı bir dönemden geçiyoruz. Zor zamanda yazmak zor iş. Bizim iŐimiz yazmak, konuşmak. Ama yazmak-konuşmak sorumluluktur, her söz dŐnŐp dolaŐıp bu dŐnyada veya ahirette karŐımıza çıkacaktır. SÖz ok gibidir, bir kere yaydan fırladı mı bir daha geri dŐnmez.

Zaman Gazetesi’nde yazmak veya camianın medya grubunda konuşmak bir kat daha zor. Zira gŐzler őrzerinizde. Bundan bir gariplik yok. Madem ki söz sorumluluktur, nerede olursanız olun, hangi makamda sŐzŐ sarfediyorsanız sarfedin dikkatli olmanız lazım.

Ortalıkta heyŐla gibi dolaŐan bir “cemaat-AK Parti ekiŐmesi”nin tozu dumana kattığı bir zaman diliminde yazmak ve konuşmak daha da zordur.

Okuyucular çeŐit çeŐittir: İyi niyet beslediği halde maksadınızı doğru anlamayanlar var; anlamak istediği gibi anlayanlar var; doğru anlayıp da gŐrŐŐlerinizden dolayı size kızanlar var. Bunların hepsi olağan. Bir de, “mesleği fitne fesat çıkarmak olanlar” da var. Bunlar profesyonellerdir; habbeyi kubbeye yaparlar.Kullandıkları yöntem, kadim zamanlardan beri sŐzŐn gŐzelini çirkinleŐtirmek, iffeti kirletmek, samimiyeti bulandırmak, hakikati tersyŐz etmektir. Bunların varlığı da olağandır, her dönemde olmuşlardır; dikkat edilmesi gereken temiz ruhlu ve iyi niyetli insanların bunların tuzaklarına karşı uyanık olmalarıdır.

Neden bunları yazıyorum?

Ara sıra bazı yazılarımla suistimal edilip bazı internet sitelerinde “Zaman yazarı AK Parti’ye aktı”; “Zaman yazarı Tayip Erdoğa’ı uyardı” vb. ilgisiz baŐlıklar altında yakılmak istenen fitne ateŐine odun gibi kullanılmak istenmeleridir.

Belirtmek gerekir ki, bu köŞenin yazarı hiç kimsenin sŐzcŐsŐ değildir. Tabii ki “Zaman yazarı”yım. Bundan gurur duyuyorum. Hocaefendi’nin Őahsına, hizmet hareketine, bu hizmet içinde yer alan insanlara, cemaate bŐyŐk bir sevgi beslediğim de doğru. İŐlam’ın kutlu nehrine su taşıyan irili ufaklı her ırmak nazarımda sevgiye layıktır.

Lakin ben ne Zaman Gazetesi’nin ne Hocaefendi veya cemaatin sŐzcŐsŐyŐm. Kimse bana böyle bir görev yŐklemiŐ değil, bu yönde en ufak bir telkinde

bulunmuş da değil. Bana ayırdıkları bu köşe bir emanettir, her satırını dikkatle kullanmak zorundayım. Kimse bana herhangi bir müdahalede veya siparişte bulunmuyor. Zaman adına konuşmak gerekirse bunu zaten Genel Yayın Yönetmeni Ekrem Dumanlı yapıyor, her pazartesi günü de dikkatle okunan bir muhasebe ve bilgilendirme yazısı yayınlıyor. Defalarca açıklandığı üzere gerektiğinde Hocaefendi adına avukatları açıklamalar yapar. Hocaefendi'nin de konuşmaları yayınlanıyor, lüzum hissederse güncel konularda görüşlerini açıklıyor. Hocaefendi'nin bizim gibi sözcülere ihtiyacı yoktur.

AK Parti'ye ve Sayın Başbakan'a gelince. İşi, mesleği yazmak-konuşmak olan birileri tabii ki AK Parti ve iktidarla ilgili görüşlerini beyan edecek. Bu hem görevi hem sorumluluğu. Şundan ki: a) Biz AK Parti'yle aynı fikri ve politik gelenekten geliyoruz; b) Sayın Başbakan olmak üzere en tepedeki onlarca zatla kadim ve bugün de süren hukukumuz var; c) Karar ve icraatlarının faturası bize çıkmaktadır; d) Aldığı kararlar, yaptığı temel tercihler ülkenin geleceğini, İslam dünyasını etkilemektedir.

Medya üzerinden eleştirmek birtür istişare, iyi niyetli ikaz, siyasetin esası olan kamusal müzakere ve karar süreçlerine katılma biçimidir. Bizim kişisel bir husumetimiz olamaz. Bu köşenin yazarının yegane derdi İslam dünyasının ayağa kalkması, Türkiye'nin adam gibi bir hukuk devleti olması ve elbette bunun 1850'den bu yana süren İslami siyaset, sosyal ve kültürel geleneğin içinden gelenler eliyle gerçekleşmesidir. "Ben/ene" demekten Allah'a sığınırım, bu yüzden "biz" diyorum. AK Parti'yi eleştiririz, ama ona zarar gelse yine biz savunuruz, bunu görev telakki ederiz.

Özetle bu köşenin yazarı sadece kendi adına yazar-konuşur, değil cemaat adına, İslam ve Müslümanlar adına konuşma yetkisi ve hakkı da yoktur ve bu aslında herkes için varid genel bir kaidedir. Herkes kişisel olarak anladığını, inandığını yazar, savunur; yazıp çizdiklerinden, yapıp ettiklerinden sadece kendisi sorumludur. (Zaman, 8 Mart 2012.)

Başkanlık

Eğer ben Sn. R.T. Erdoğan aleyhinde bir algı oluşturmak isteseydim, onun "başkan" olabileceğini, başkanlık sisteminin de iyi kurgulandığında demokrasi dışında ele alınmayacağını, bunun için de "yeni bir anayasa yapmayı gerektirdiğini" yazar mıydım. Aşağıda bu konuda yazdığım iki yazıyı sunuyorum:

Belge: 13/3

Başkanlık mı, parlamenter rejim mi?

Toplum olarak temel bir tercih yapmakla karşı karşıya bulunuyoruz. Bir hal çaresi bekleyen sorunları tek tek saymaya gerek yok, Kürt meselesinin geldiği nokta ortada.

Kadim zamanlardan, belki de Ademaleyhisselamdan bu yana sorunları çözenin iki yolu olmuştur: Biri hukuk dahilinde hareket etmek, diğeri gücü ellerinde bulunduranların koydukları kanunlara göre yaşamaya zorlanmak. Kısaca tarih hukukun gücünü savunanlarla gücün kanunlarını bir sopa gibi kullananlar arasında cereyan eden mücadelelerden ibarettir. Deneysel olarak biliyoruz ki, güç yoluyla hiçbir sorun çözülmüş değildir. İster monarşiler, ister oligarşiler veya otokrat rejimler olsun, yönetimler hukuka dayanmadıklarında baskı altında tuttıkları kitlelere acıtıcı maliyetler ödetmişlerse de eninde sonunda yıkılıp gitmişlerdir.

Avrupa'nın yaklaşık 800 yıl süren kanlı mücadelelerden sonra geldiği noktada "hukukun üstünlüğü" ve "kuvvetler ayrılığı" ilkelerinde mutabakata varmıştır. Her iki ilke de hayati derecede önemlidir. Mutlakiyetçi iktidarlara, diktatörlüklere ve monarşilere son veren şey, hukuku vaz'etme tekelinin muktedirin elinden alınması ve birbirinden ayrılmış kuvvetleri kontrol etme imkanlarına sahip olmamasıdır. Monarşi ile otokrasi arasındaki fark burada ortaya çıkar. Kuvvetler bir elde toplanmışsa hanedana dayalı olmayan monarşi var demektir, bu rejim diktaya açıktır. Sureta demokrasi olan ülkelerde de üstü örtülü otokrasi olabilir.

Yazık ki müslümanlar tarihte bu iki ilkeyi sistemlerinin işleyen ve korunan iki mekanizması haline getiremediler. Aslında her iki ilkenin ruhu ve yöneldiği maksat Şer'i hükümlerde içkin olarak bulunmaktadır, belki İslamiyet'in en belirgin karakteri yöneticilerin üstünde bir hukuk vaz'etmesi, son karar merciinin Allah ve Rasulü'nün koyduğu hükümlere defere edilmesidir. Adına Makasidu's Şeria dediğimiz beş ana şeyin yani can, mal, din, akıl ve nesil güvenliğinin korunması vaz'edilmiş hükümlerin ana maksadı ise, bu maksadın tahakkuk etmesi hangi yol ve mekanizmalarla mümkünse, o yollar ve mekanizmalar benimsenir. Kuvvetler ayrılığı prensibi, keyfi yönetimi ve mutlak iktidarı engelleyen bir tedbirdir, bunun İslam nokta-i nazarından lüzumu hukukun kendisi kadar önemlidir.

Bu açıdan baktığımız zaman Türkiye'nin parlamenter rejimde kalması veya başkanlık ya da yarı başkanlık sisteme geçmesi ikinci derecede önem kazanan bir konudur. Zira siyasi ve idari rejimin sağlığı, toplumsal barışı ve adaleti tesis etmesi ile zamana karşı dayanıklı olması açısından şu veya bu rejimin önemi yok, önemli olan hukukun üstünlüğü ve kuvvetler ayrılığı ilkesinin tesisi ve korunmasıdır.

Mevcut parlamenter rejimde kuvvetler ayrılığını işleyip işlemediği sorulmaya değer bir konudur. Cumhurbaşkanı sembolik görev ve fonksiyonlara sahip ise de, asıl güç başbakanın elinde toplanmıştır. Bu, başbakanı sistemin işlemesinde taraflı kılıbıldığı gibi, iktidar partisine de taraflı ve adaletsiz yönetmeye geniş imkanlar tanımaktadır. İktidara gelecek partinin başkanı yasama üyelerinin listesini kendisi yapıp halkın onayına sunuyorsa ve yürütmeyi meclis üyelerinden oluşturuyorsa, hem parti liderinin ve hem iktidar partisinin yürütme ve en önemlisi yasama üzerinde baskın etkisinin olmadığını kim iddia edebilir? Belki de yasama sadece yürütmenin kendisine bağlı olan bir başkanın tamamen denetiminden kurtarılacak olursa, hukuk bugünkünden daha iyi işleyebilir, en azından milletvekilleri liderin arzusu hilafına yasalar çıkardıklarında, bir sonraki seçimde kaderleri başkana bağlı olmadığından rahat karar verilir.

Bir de konunun aktüel yönü var. Sayın Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "başkan" olmak istediği açık. Erdoğan istiyor diye başkanlık sistemine karşı olmak şahıs merkezli düşünmek olur, bu sağlıklı değil. Şahıs, cemaat, parti, mezhep, etnik grup, siyasi görüş nefreti üzerinden tavır almak bizi hak ve hukuka götürmez. Kaldı ki kuvvetler ayrılığının tam korunduğu bir sistemde başkan istese de otoriter davranamaz. Bu ve başka sorunları kamusal müzakereye açmalı ve müzakere zemininde yeni bir anayasa metni düşünerek çözmeliyiz Anayasa geniş katılımı, zamana karşı dayanıklı ve uzlaşma yoluyla aktedilen bir toplumsal sözleşme olursa belki sadra şifa olabilir.

Başkanlık mı, parlamenter rejim mi? Müzakere ederek ve hep birlikte karar verelim. (Zaman, 2 Ocak 2016.)

Belge: 13/4

Neden yeni bir anayasa?

Geçen yazıda altını çizmeye çalıştığımız gibi "yeni bir anayasa" yapılacaksa eğer, öncelikle üzerinde odaklanmamız gereken konu, parlamenter sistem veya başkanlık konusu değil. Odaklanacağımız konu daha iyi bir yönetim bulununcaya kadar demokratik asgari standartların korunması, hukukun üstünlüğü ve kuvvetler ayrılığı ilkesinin korunması ile ifade ve serbest muhalefet özgürlüğü ve hakkının teminat altına alınmasıdır.

İster kabul edelim ister etmeyelim; geldiğimiz nokta son derece kritik. Biz siyasetçi değiliz; mevcut siyasetçiler ve iktidar elemanlarına ilişkin tabii ki görüş ve değerlendirmelerimiz var ama biz bir iktidar mücadelesi vermiyoruz, dolayısıyla gelişmeleri gereğinden fazla abartmak doğru olmaz, abarttığımızı iddia eden varsa, o ya olup biteni halının altına süpürmek istiyor ya da acı gerçekleri görmüyor.

Türkiye, bölgede ve dünyada yapayalnız bir ülke konumuna düşmüş durumda. Biz buna "değerli yalnızlık" diyebiliriz, bu bizi belki psikolojik olarak rahatlatır, ne var ki bu son derece yanıltıcı bir rahatlıktır. Komşuları ve potansiyel dostları, kalıcı ittifaklar kurabileceği muhtemel partnerleriyle bu derece sorun yaşayan bir ülke uzun zaman altı boş kahramanlık türküleriyle yoluna devam edemez. Son birkaç yılda kırıp döktüğümüzü yarım asırda toparlayamayız. İsrail karşıtlığı üzerinden bölgede liderliğe oynarken, bugün "İsrail'le zorunlu dostluk" noktasına gelmişsek, durumun ne kadar trajik olduğunu göstermeye yeter.

Bölgesel yalnızlık ve çaresizlikten çok daha tehlikeli olanı toplumun sosyo-psikolojik olarak birbirinden nefret edecek kadar kutuplaşması ve maalesef ülkenin etnik ve bölgesel düzeyde bölünebilecek noktaya gelmiş olmasıdır. Toplum stres biriktirdikçe kırıldı kırılacak bir fay hattına dönüşüyor. Kırk yıllık dostluklar behava olduğu gibi, evin içinde aileler bölündü, uğursuz bir el durmadan fitne çarkını çevirip duruyor. Sanki eski Türkiye'nin elemanları, asli aktörleri mezarlarından çıkmış da her şeye el koymuşlar gibi. Bütün olup bitenler tanıdık, çok partili parlamenter sisteme geçimizle birlikte her 10-15 senede vuku bulanlar bugün de aynıyla vuku buluyor.

Ancak bu seferkinin topluma yansıyan, toplumun kılcal damarlarına, sinir uçlarına nüfuz eden boyutları var. Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana bu ülkede kimin derdi varsa, bugün de aynı dertten mustarip. Kendilerini iktidarın himayesinde zanneden cemaatler içten içe ürperti duyuyor, inisiyatifi eline geçirmiş o bildik-eski elemanlar herkesi sıraya koymuş, tek tek herkesin hakkından geliyorlar. Aleviler umutlarını kesmiş durumda. Kürt meselesi hiç olmadığı kadar çığırından çıkmış gibi. Çok köklü bir perspektif, hatta bir paradigma değişikliğine ihtiyacımız var. Aksi halde daha çok nefret ve şiddeti arttırılmış güvenlikçi politikalar ile bir türlü sona ermeyen terör olayları kutuplaşmayı parçalanmaya, etnik sorunu bölünmeye götürmekten başka işe yaramayacak. Bu yöntem uzun yıllar denenmiş, iyi bir sonuç vermemiştir, denenmiş denenmez.

Yeni bir anayasaya ihtiyacımız olduğu açık. Ama bilmeliyiz ki yeni bir anayasa sihirli bir reçete olmayacak. Nasıl ilahi hükümler mushaflarda yazılı olarak duruyorsa, en iyi anayasa metinleri de öylece dururlar. Hükümleri ve yasaları harekete geçiren, onlara can katan insanların zihni tutumu, ahlaki eylemleri ve azimleridir. Anayasalar birer toplum sözleşmesi hükmündedirler, sözleşmeler ise bir arada yaşama iradesini beyan etmiş özgür tarafların kendi aralarında vardıkları mutabakat metinleri olarak kaleme

alınır. Bu toplum eğer bir arada yaşamak istemiyorsa, ya da istiyor da bir taraf kendi arzularını ve çıkarlarını diğerlerine güç kullanarak kabul ettirme yolunu seçiyorsa, yasaların ve anayasaların bir faydası olmaz. Anayasayı yeni bir nikah akdi gibi düşünmek lazım.

Anayasa yapımını salt başkanlık veya parlamenter sistemde devam eksenine oturtursak, bundan iyi bir metin çıkmayacağı açık. Sistem değişebilir ama değişmesi uygun usul ve yollar takip edilerek olursa, yeni sistem işe yaramaya başlar. Başkanlık veya yarı başkanlık dahil, seçeneklerin tümünü mümkün olan en geniş yelpazede ve özgürce rahatça tartışabileceğimiz bir zemine ihtiyacımız var. (Zaman, 4 Ocak 2016.)

A-o Siyasi Partilerin Meşruiyeti (Zaman, 29 Ekim 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı, 29 Ekim tarihli yazıma atıfta bulunarak benim "hükümeti kastederek rakiplerini gayrimeşru görmesinin dayanağının ülkeyi ve kaynakları temellük etme isteğinden kaynaklandığını" yazdığımı söylüyor.

- 1) Bu yazıda "meşruiyet" kelimesini "Şeriata uygunluktan kaynaklandığını"
- 2) Aynı zihniyet temellük hatasına Müslüman fikir adamları Milli Görüşçüler, Radikaller, Nur Cemaatleri ve tarikatları ile sağ ve sol yelpazedekiler de düşüyor diyorum. (7 Mayıs 2016, Yeni Bakış, "Herkes Devlete Tehdit") yazısı
- 3) Verili durumda birbirlerini gayrimeşru gören partilerin Şeriattan hareket etmediklerin
- 4) Suçlamanın ülkeyi ve kaynakları temellük isteğinden kaynaklandığını
- 5) Bunun buna baz vuran bütün partiler için yanlış olduğunu söylüyor ve şu tespiti yapıyorum
 - a) Bu durum değişiyor. Örnek;
 - aa) 7 Haziran seçimlerinde AK Parti'nin ateist bilinen 4 adayı vardı, seçildiler.
 - bb) HDP'de Marksist-Sol adaylar yanında İslamcı, dindar Muhafazakar adaylar da seçildi.
 - dd) CHP dinle kavgayı bir kenara bırakıp bir İslamcı'yı Genel Başkan Yardımcılığına getiriyor.
 - b) Bu Türkiye siyaseti için önemli bir gelişmedir diyorum.
- 6) Bunun neresi suç?

Belge-14

Siyasi partilerin meşruiyeti

Batı demokrasilerinde partiler referans aldıkları sınıfları iktidara taşımak isterler. Mezhep ve sınıf savaşlarından sonra teşekkül ettiklerinden partiler birbirlerini "meşru" görürler, bu aynı zamanda siyasette temsil ettikleri sosyal sınıfları da meşru gördükleri anlamına gelir. Seçim, hukuk ve özgürlüklerden önce, demokrasilerin belirgin özelliği budur. Zira sosyal sınıflar birbirlerini meşru görmeyecek olurlarsa, bir bakıma rejimin üst yapısı olan seçim, hukuk, kuvvetler ayrılığı ve özgürlükler mümkün olmazdı. Meşru görmediğiniz kimseye hak ve özgürlük tanımasınız.

İslam dünyasında dinin asli referansları bakımından Müslümanların gayrimüslimleri "meşru gruplar" olarak görüp görmediklerini test etmemizin en güvenilir yolu bu

konuda Şeriat'ın ne dediğine bakmaktan geçer. Nihayetinde "meşruiyet" "Şeriat'e uygunluk" demektir.

Gerek Kur'an-ı Kerim'deki hükümler, gerek Hz. Peygamber'in tatbikatı ile ana hatlarıyla tarihi tecrübe gayrimüslimlerin "meşru gruplar" olarak hukuk içinde yer aldıklarını gösterir. Kur'an, gayrimüslim bir topluluğu gayrimeşru duruma düşüren üç kırmızı çizginin ihlalden söz eder: "Müslümanlara dinleri yüzünden savaş açanlar, onları yurtlarından sürenler ve düşmanlarıyla ittifak kuranlar" (Mümtahine, 8-9). Bu kırmızı çizgiyi geçmeyenler Müslümanların muahitleridir. Tarihteki genel tatbikat "savaş hukuku"na dayalı "zımni statüsü"nde şekillenmişse bile, Hicretin 9. yılına kadar Sünnet gayrimüslimleri siyasi birliğin anlaşmalı ortakları kabul etmiştir. Şu halde aslanan gayrimüslimlerle siyasi ortaklık (velayet) olup, zimmilik üç çizginin ihlaliyle ortaya çıkan arizi durumdur.

İslam dünyasında ve Türkiye'de ise, dindar çevreler ne gayri Müslimleri, ne Müslüman olduklarını beyan eden farklı siyasi görüş sahiplerini meşru görüyorlar. Dindar-muhafazakarların meşru görmedikleri siyasi partilerle ilgili öne sürdükleri gerekçeler, meşruiyetin özünü ilgili değildir. Meşruiyet, bir toplumsal grubun Kur'an ve Sünnet'e uygun siyasi görüş ve programa sahip olması değildir, meşruiyet yukarıda işaret ettiğimiz üç kırmızı çizginin ihlal edilmemesidir. Bu durumda bir partinin siyasi programı sağ, sosyal demokrat, milliyetçi, laik, liberal olması onu meşruiyetten çıkarmaz, o da siyasi yarışa katılır. Tabii ki dininde ciddi olan müslümanın siyasi görüşü ve talepleri Kur'an'a ve Sünnet'e uygun almak durumundadır.

Şu halde dindar kimliğiyle öne çıkan muhafazakar siyasetçinin, rakiplerini gayrimeşru görmesinin dayanağı Şeriat değil, daha derinde Şeriat'e aykırı olmak üzere iktidarı, ülkeyi ve kaynakları temellük etmesi; bunları yönetme ve kullanma hakkının sadece kendinde olduğuna inanmasıdır. Çünkü zannına göre sadece kendisi hak ve hakikat üzeredir, sadece kendisi ülkenin çıkarını kollar, bu yüzden yönetme ve kaynakları kullanıp dağıtma yetkisi sadece onundur. Bu mutlakiyetçiliktir.

Mutlakiyetçilik siyasetçiyi pragmatik, mücadelede makyavelist, hukuk ihlalcisi ve hak yiyici kılar. Örnekler bol: Mesela dindar kimliğiyle başka partiden olanları ateistlikle suçlarken kendisinin ateist adayları olur. 7 Haziran seçimlerinde AK Parti'nin hemen öne çıkan dört ateist adayı vardı, seçildiler de. HDP'yi ateistlik ve Zerdüştlükle suçlarken, çocuğuna Zerdüştlük ismini veren ateist adayı vardı; yine aday. Paradoks, dindar seçmeni din-dışı partiler konusunda uyarırken, ateist adaylarına oy verdirmesidir. HDP içinde ateist, marxist unsurlar var elbette ama asıl dindar siyasetçilerin referans alması gereken Medine Sözleşmesi'ni partinin eşbaşkanı Selahettin Demirtaş Türkiye için çıkış yolu gösteriyor; partisinde emekli müfû de var, İslamcı da. İktidar yanlısı medya, CHP ve HDP'ye oy verenleri "vatan haini ve dinen mücrim" ilan ediyor, ama gocunmadan siyasetini İslam'ın karşı olduğu milliyetçilik ve vahşi kapitalizme göre yapıyor. CHP de "dinle kavga"yı bir kenara bırakıp genel başkanlığı yardımcılığına bir İslamcı'yı getiriyor.

Partiler arasında din ve ideolojiler bakımından önemli geçişkenlik başladı. Bu siyasetin meşruiyetine bir temel sağlarsa hayırlı olur. Fakat mutlakiyetçilikten henüz vazgeçilmiş değil. Batı'da çatışan sınıflar, partiler yoluyla birbirlerini meşru görüp uzlaşma sağlama başarısını gösterirlerken, biz de partiler sosyal barışı tehdit etmemeli. Bu yüzden meşruiyeti doğru yerde aramalıyız.

NOT: Her Salı 14.10-14.45 arası katıldığım S Haber’de bu haftada katıldım. Koza-İpek Medya grubuna yapılan muameleyi konuştuk, operasyonun haksız olduğunu söyledim. Ancak programda ne belli bir şahsı suçladım ne Sayın Cumhurbaşkanımızı "zalimlik"le suçladım. Buna rağmen artık MİT’le ilişkisi deşifre olmuş bir zat, iki gündür benim Cumhurbaşkanı için "Çok az kaldı gidiyor zalim" şeklinde konuştuğumu iddia ediyor, dün de Star’daki köşesine bu yalan ve iftirayı seviyesiz bir üslupla taşımış. Kimseden en ufak bir korkum yok, ancak ben böyle bir cümle kullanmadım, üslubum da değil. Arzu edenler S Haber’deki konuşmaya internetten bakabilirler. Bu iftiracı ve ispiyoncuğu Allah’a havale ederim. (Zaman, 29 Ekim 2015)

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

Ben Sn. Erdoğan’la tam 38 senedir tanışıyorum. Bugün onun yönetiminde hapis yatmış olsam da aramızda bir hak ve hukuk var.

Bana milletvekilliği teklif etmiş, yurtdışına çıkmak zorunda kalırken, bir hafta sonra Rotterdam’a gelip oradaki Türklere bana iyi bakmamı tavsiye etmiştir.

Ona 4 sene danışmanlık yaptım.

Zaman’da kaldıysam, onun sebeplerini size açıkladım. Ama özellikle 2014’ten sonra Zaman’dan ayrılmamamın yegane sebebi

İki dindar-muhafazakar grup arasındaki çatışmayı önlemek

Bilhassa Gülen grubundan çok sayıda "Aman Hocam, teskin edici, sulh ve salaha ait yazılar yaz, belki bu fitne ateşi söner" diye bana adeta yalvarmalarını.

Fakat birileri bu tavrımdan dolayı beni özellikle Sn. Erdoğan’a karşı göstermeye, olmadık iftiralar atmaya çalıştı.

29 Ekim 2015’te yazımın sonuna eklediğim bu paragraf hem bu fitnecileri işaret ediyor hem de benim Erdoğan’a asla husumetim olmadığını gösteriyor.

A-ö Bu böyle olmamalıydı (Zaman-15 Aralık 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı 15 Aralık 2014 tarihli ve "**Bu böyle olmamalıydı**" başlıklı yazıma atıfta bulunarak **"Ekrem Dumanlı ve Hidayet Karaca'nın gözaltına alınmalarını eleştirdiğimi, hükümetin giderek otokrat bir rejime dönüştüğünü, üstelik bu olayların dindarların iktidarında olduğunu, ayrıca Irak ve Suriye'deki mezhepsel ve etnik çatışmaların hükümetin tutumunu sürdürmesi halinde Türkiye'de de başlayabileceğini** söyleyip bu cümleden suç üretiyor.

1) Rejimin giderek otokratlaşma eğilimine girmesi bir uyarı, olup bitenlere yönetilmiş anayasal bir hak olan eleştiridir. Eleştiri hükümetin hoşuna gitmeyebilir, hatta şoke edici de olabilir. Benimki sadece bir eleştiridir.

2) Türkiye’de kutuplaşma hepimizin hassasiyetle üzerinde durması gereken bir konudur. Siyasi birliğimiz ve sosyal barışımız, farklılığımızı koruyarak bir arada yaşamamıza bağlıdır. İç ve dış mihraklar bizi Irak ve Suriye gibi bir kaosa düşürmek istiyor olabilirler. Ben uyarı görevimi yapıyorum. Bu konuda hepimize, bu arada hükümete de düşen görevler var.

3) Kürt sorunu çözülürken iki noktaya işaret ediyorum:

a) Üniter yapımız bozulmasın

b) PKK dışında dindar, laik, liberal, milliyetçi Kürtlere de söz hakkı tanınsın.

4) 17-25 Aralık soruşturulmaları doğru yapılmayacak olursa, suçun vukusundan beter olur, insanlar daha çok konuşur diyorum.
Bu benim iyi niyetimi gösteriyor.
Neresi suç?

Belge-15

Böyle olmamalıydı!

Dün Samanyolu'ndan Hidayet Karaca, Zaman'dan Ekrem Dumanlı göz altına alındı. Neden gözaltına alındıklarını tam olarak öğrenmiş değilim. Umarım kısa zamanda serbest kalır, işlerinin başına dönerler. Bu olaya tabii ki üzüldüm ama beni derinden sarsan konu, ülkemizin bu hale gelmiş olması.

Dışarıdan bakabilen bir göz, şunları rahatlıkla görür:

1) Türkiye giderek otoriter bir rejime doğru yol alıyor. Ortadoğu ölçeğinde otoriter rejim "otokrasi"dir. Monarşilerde kuvvetler bir elde toplanmıştır ve yönetim babadan oğula intikal eder. Otokraside yönetim babadan oğula geçmez ama kuvvetler bir elde toplanır.

Otokrat rejimler öncesinde bu işe niyetlenenler, kendilerine karşı bir darbe teşebbüsünde bulunulduğunu öne sürerler; olmayan darbe teşebbüsü bastırılırken otoriter-otokrat rejimi kurmanın önündeki engeller bir bir kaldırılmış olur. Nasır otokrasisini İhvan'ın kendisine karşı darbe planladığı iddialarını öne sürerek sağlamış oldu. Oğün bugün Mısır otoriter yönetimlerden kurtulabilmiş değil.

Bir rejim otoriter ve otokrat nitelik kazandığında sadece ilk elde kendine rakip veya muhalif çevreleri sindirmekle kalmaz, muhalefetin her türünü denetim altına alır, ifade özgürlüğünü ortadan kaldırır ve icraatlarının hiçbirini için kimseye hesap vermez. Türkiye, bu istikamete yönelmiş bulunuyor. Dolayısıyla bir gruba karşı yürütülen operasyonlar karşısında "Bana dokunmaz" diyen, bir iki aşama sonra kendisini başka operasyonların hedefinde görecektir.

2) Türkiye ürkütücü boyutlarda ayrışıyor, kutuplaşıyor, kutuplar arasında fiili çatışma potansiyeli artıyor. Heterojen bir toplum yapısına sahibiz; potansiyel çatışma alanlarımız var. Bugüne kadar tarafların sağ duyusu, karşılıklı verilen ödünler ve sistemin demokratik yapısı çatışma potansiyellerini aktif hale getirmenin önüne geçti. Ancak iki önemli gelişme hızla stres biriken fay hatlarını bir anda kırabilir: Bunlardan biri en tepeden aşağıya doğru siyasetin ayrışma ve çatışma üzerine yürütülmesi; diğeri iki komşumuz Irak ve Suriye'de etnik ve mezhep temeline dayalı çatışmaların iç savaşa dönüşmüş olması. Türkiye'nin beşeri coğrafyası, çatışmaların giderek şiddetlendiği söz konusu iki komşumuzdan kopuk değil. Irak ve Suriye'de olan ülkemizde de olabilir, aniden başlar ve maalesef önü alınamaz.

3) Kürt sorunuyla ilgili çözüm süreci en kritik aşamasına gelmiş bulunuyor. Abdullah Öcalan ile devlet arasında yürütülen görüşme ve müzakerelerde hangi konular üzerinde mutabakata varıldığını bilmiyoruz. Tabii ki Kürtlerin temel hakları hiçbir pazarlığa konu yapılmadan hemen ve şimdi verilmelidir. Ama eğer Türkiye'deki idari yapının adı konulmamış bir federasyona doğru gitmesi söz konusuysa ve artık somut talep ve tekliflerle telaffuz edilen "özerklik" Doğu ve Güneydoğu için "yeni bir statü"yü öngörüyorsa; bu konu hayati derecede önemlidir. Bu konu Hükümet-PKK'nın süreçle ilgili yetkilerini aşar. Bölgede Kürt olmayan halklara; PKK'nın siyasi görüşünü ve

programını paylaşmayan dindar, laik, liberal, milliyetçi Kürtlere ve genel olarak Türkiye kamuoyuna surlamlıdır. Herhalde Doğu ve Güneydoğu'da belli bir bölgeyi "özerklik" adı altında" federasyon"a götürürken, ülkenin geride kalan ana gövdesini "üniter" statüde tutmak mümkün olmaz. Belki günün birinde federasyon da olabilir ama saydığım üç kesimin rızasını almadan bu yapılamaz; bu konu emrivakiye getirilemez.

4) "17-25 Aralık rüşvet ve yolsuzluk operasyonu" üzerinden bir sene geçti. Dava dosyaları kapatılmak isteniyor ama kamuoyu rüşvet ve yolsuzluk yapıldığına dair ciddi bir kanaate sahip. Hükümet sözcüleri de bunu teyid ediyor. Dava dosyalarının soruşturulmaması şüpheleri daha da artırıyor. Eğer iddia edildiği gibi, Zaman ve Samanyolu'na karşı başlatılan operasyonlar yolsuzlukların başladığı haftaya bilerek denk getirildiyse ve bununla yolsuzlukların konuşulmaması sağlanmak amaçlandıysa, bu hayli amatör bir tedbir olmuştur. Aksine insanlar yolsuzlukları çok daha fazla konuşacak, zanlılar daha çok zan altına girmiş olacaktır.

Beni derinden üzen, "dindar insanlar"ın iktidarında bu olayların yaşanmasıdır. Gerçekten yazık oldu, böyle olmamalıydı. Yüz yıllık mücadelemizin meyvesi böylesine acı olmamalıydı. (Zaman, 15 Aralık 2014.)

A-p Kolektif ceza (Zaman,-21 Aralık 2013 tarihli yazı)

Sn. Savcı, mütalaasının A/p bendinde 5 yazımın sadece başlıklarına atıfta bulunarak benim;

"17/25 Aralık soruşturmasının örgüt lideri Gülen tarafından verilen talimatla yapıldığını bildiğim halde sanki hukuka uygun yapılan soruşturmalar olduğu izlenimini yaratmaya çalıştığımı" iddia ediyor.

Bu yazılara tek tek cevap vereceğim;

21 Aralık 2013 tarihli Kolektif Ceza başlıklı yazımda

- 1) Liyakat ve ehliyet sahibi ise, herkesin devlette görev alabileceğini
- 2) Ancak tek bir cemaatin tercih edilmesinin
 - a) Diğer cemaatlere haksızlık olacağını
 - b) Seçimlerde halka hesap vermek durumunda olan yürütmeyi/hükümeti zor duruma düşüreceğini
 - c) Devletin her cemaat karşısında eşit mesafede durup kendisi de cemaat olmaması gerektiğini söylüyorum.

Sonra şunları ekliyorum:

3) Diyelim ki bir cemaate mensup bürokrat amirine uymadı veya siyasi otoritenin çizdiği çerçevenin dışına çıktı. Bu durumda tabii ki siyasi otorite bu bürokrati –idare hukukuna göre- azletme hakkı vardır.

4) Bu satırlarım "devlette örgütlenen her cemaate ve elbet Gülen Cemaati'ne yöneltilmiş bir eleştiri" değil mi? Oysa Sn. Savcı mütalaasında Gülen Grubunu eleştirmediyimi iddia ediyor. Tam aksine bu satırlar radikal eleştiridir. Gülen ve başka hiçbir cemaat bu eleştiriden hoşlanmaz.

5) Dahası diyorum ki bir cemaat bürokrasideki adamları üzerinden siyaseti şekillendiremez, bu büyük hatadır.

6) En sonda diyorum kim amirine karşı suç işlerse işinden atılır, cezalandırılır. Ama suç ve cezalar bireyseldir, bir grubun tamamı hedef alınamaz. Bu kolektif cezalandırma olur. Bu hüküm cümlesi evrensel hukukun cümlesidir.

Neresi suç?

Belge-16

Kolektif ceza

Adına "cemaat" denen olgunun kamudan tasfiyesini savunanlar şu gerekçeleri öne sürüyorlar: "Cemaat"ın ülke siyasetinde söz sahibi olması, bir sosyal gruba mensup insanların –kendilerini gizlemeden- bürokraside görev alması tabiidir, bunda herhangi bir tuhafılık yoktur. "Eski Türkiye'nin genel geçer laikçi" tutumunda resmi ideolojinin çerçevesini çizdiği kimliğin dışında kalanların kamusal alana katılmaları, görevlerini yerine getirirken kimliklerini görünür kılmaları mümkün değildi, ancak "yeni Türkiye"de durum değişti. Tabii ki şu veya bu cemaate mensup kişilerin görev alması "devlete sızma" olarak görülemez. Bir cemaatin kendine belirlediği çalışma alanı dışında "siyasi görüşleri" de olabilir, nihayetinde sandığa gittiğinde cemaat üyesi bir siyasi tercihte bulunmaktadır.

Bürokraside görev almak ile siyasi görüşe sahip olmak iki sebepten dolayı sorunlu görülüyor:

1) Şu veya bu cemaate mensup bir görevli kendi amirinin emirlerini yerine getirmek zorundadır. Memur kontrol ettiği kamu gücünü tarafsızca ve kamu yararı adına değil de kendi cemaati adına ve grup dayanışması çerçevesinde yerine getirmeye kalkıştırsa sorun çıkar.

2) Belli bir siyasi görüşü olan cemaatin siyaseti tanımlanmış alanda kalarak yapmasına, şekillendirmeye ve etkilemeye kalkışmasına kimsenin itirazı olmaz, şu var ki siyaseti bürokrasi üzerinden yapmaya kalkıştırsa iş değişir. Çünkü bu hem diğer cemaat ve gruplara karşı 'haksız rekabet' anlamına gelir, hem her seçim döneminde halka hesap vermek durumunda olan yürütmenin yetki ve imkanlarını suiistimal olur.

İtirazlardan ilkinin "sorunlu", ikincisini "haklı" buluyorum. Sebepler şunlar:

a) Söz konusu itirazı yapanlar –pür saf teorik bir ilkedan hareketle- bize ideolojiden bağımsız, değerden arınmış bir "Türkiye Cumhuriyeti Devleti" resmediyorlar ki, bunun böyle olmadığı açık. Tarihsel kökleri, yüzyıllara yayılan tecrübesi ve modern versiyonu itibarıyla devlet kendini bir cemaat olarak algılamaktadır. Osmanlı'da mülkün sahibi olan "hanedan" aileye, kana dayalı küçük bir cemaatti; Cumhuriyet hanedanı tasfiye etti, adına "kadro" denen "kurucu cemaat"i ikame etti. Bu bürokraside her zaman şu veya bu cemaat/ grubun kendini devletin cemaati veya potansiyel sahibi –hatta hakiki maliki- görmesine ve temellük etmesine yol açıyor. Hatta bir cemaatin devlet içindeki varlığı bir güvence unsuru olarak algılanmaktadır.

b) Beslendiği geleneksel siyaset çizgisi –Milli Görüş-, kurucu kadrosu, üst seviyedeki siyasetçiler arasındaki ilişki biçimi, dışarıya karşı verdikleri tepkilere bakıldığında AK Parti de nihayetinde bir "cemaat" görüntüsü vermektedir. Sayın Erdoğan "kardeşi Abdullah Gül"ü cumhurbaşkanlığına aday gösterdi; önümüzdeki dönemde muhtemel bir siyasi yarışa karşı "Aramızda kardeşlikten öte bir hukuk var" denilmektedir ki bu liberal demokraside siyaseti yaptığı varsayılan "birey"lerin tepkisi değildir.

c) Kendince yanlış bulduğu davranışları dolayısıyla "bir cemaat" tasfiye edilirken, yerlerine ikame edilen bürokratlara bakıldığında –hepsi de çok değerli kimselerdir, itirazım liyakat ve ehliyetlerine değildir elbette- onların da "başka cemaatler"e mensup oldukları görülür. Bu sorun maalesef devlet gerçek manada adalet devleti oluncaya kadar sürecek.

Fakat daha önemli sorun şudur: Diyelim ki bir cemaate mensup bürokrat amirine uymadı veya iktidardaki siyasi otoritenin genel çerçevesi dışına çıktı. Bu durumda tabii ki siyasi otoritenin bu bürokrati –idare hukukuna göre- azletme hakkı vardır. Ama bir veya birkaç -veya onlarca- bürokrat emir dışına çıktı diye eğitimden yargıya, emniyetten bürokraşiye uzanan bir tasfiye hareketine girişmek, hatta firma ve kuruluşları da cezalandırma kapsamına almak "ferdi suçta kolektif ceza vermek" olur. Zannımca bu ceza Mecelle'nin 26. Maddesine, yani "Zarar-ı ammi def'etmek için zarar-ı hass ihtiyar olunur" hükmüne değil, İsra suresi 15. ayetin hükmüne girer: "Hiçbir suçlu bir başkasının suçunu üstlenmez." Amir hükme göre suç da, ceza da bireyseldir. (Zaman, 21 Aralık 2013.)

A-p Başbakan'ın açıklamaları-İzlenimler (Zaman, 5 Ocak 2014)

Sn. Savcı'nın atıfta bulunduğu diğer yazım Başbakan iken Sn. R. Tayyip Erdoğan'ın Beşiktaş'ta Başbakanlık Konutu'nda yaklaşık 40 gazeteci ile yaptığı toplantının izlenimleridir.

Benim de izlediğim toplantıda Sn. Erdoğan'ın konuşmasını tasviri bir üslupla verdim. Adından da anlaşılacağı üzere açıklamalara ve izlenimlere yer verdim.

Sn. Başbakan'ın kaygılı olduğunu belirttim, operasyonlara (17/25 Aralık) kızgınlığını dile getirdim. En son olarak yazıyı şu cümle ile bitirdim: "Bir ihtiyacımız var. Biz yine 'kardeşlik türküsü' söylemeye devam edelim, aksi halde çok üzülürüz.

Yazıyı size takdim ediyorum.

Belge-17

Başbakan'dan açıklamalar-İzlenimler

Dün Sayın Başbakan R. Tayyip Erdoğan, Beşiktaş'taki çalışma ofisinde 40 civarında gazeteci ve köşe yazarıyla dört saat süren bir toplantı yaptı.

İçinden geçmekte olduğumuz süreçle ilgili açıklamalar yaptı, sorulara cevaplar verdi. Benim de katıldığım toplantıya ilişkin izlenimlerimi anlatmak istiyorum. Açıkça toplantıdan ferahlayarak ayrılmadım, içimi sıkıntı bastı.

Sayın Başbakan, kesin olarak "devlet içine sızmış bir örgüt"ün varlığına inanmış durumda. 17 Aralık operasyonunda görev alan savcı ve HSYK'nın açıklamasını "örgüt içi hiyerarşiye göre" atılmış adımlar görüyor. Ona göre Gezi olayları gibi 17 Aralık operasyonu da belli bir amaca yönelik. Başbakan'ın konsepti şu: Türkiye bölgesel güç, hatta küresel aktör olma yolunda dev adımlar atıyor; uluslararası siyasi, ekonomik vesayet düzeninden çıkıyor. Türkiye'nin gelişmesini istemeyenler ülkeye, hükümete karşı operasyon düzenliyorlar, bu operasyonun iç uzantısı, bir parçası da "devlet içindeki paralel yapılanma"dır. Ciddi bir komplo ile karşı karşıya olduğuna o kadar inanmış ki son olayların tamamını birbirine bağlıyor: Dershaneler, yolsuzluk ve rüşvet operasyonu, savcı tarafından aranmak istenen TIR. Her şeyi kendince mantıklı bir tutarlılık içine yerleştirip komplonun önüne geçmenin ülkenin selametiyle ilgili

olduğunu söylüyor. İlk adım olarak emniyet ve yargı içinde bir tasfiye hazırlığı içinde olduklarını beyan ediyor. Komploda yer alanlarla ilgili geniş kapsamlı bir hazırlık yapılıyor, adım adım isimler deşifre edilecek. Belki de işe çalışma ofisine "böcek yerleştirenler" in açıklanmasıyla başlanacak.

Başbakan'a göre söz konusu sürecin başlangıç noktasında "dershaneler" konusu var. Kendilerine karşı bir direnç, hatta operasyon yapılacağını bekliyorlardı ancak böylesine geniş kapsamlı bir operasyonu tahmin etmediklerini söylüyor. Bu arada "dershaneler" konusunda geri adım atmanın mümkün olmadığını, yasal düzenlemenin yapılacağını altını çiziyor: Bu konuda herhangi bir taviz söz konusu değil. Bu kadar da değil, şantaj amaçlı kasetlerden de "paralel yapılanma"yı sorumlu tutuyor.

Beni en çok düşündüren konu "Milli orduya karşı kumpas yapıldığı" sözü üzerine darbe teşebbüsleri suçlamasıyla yargılanan Ergenekon ve Balyoz sanıkları ve hükümlüleriyle ilgili bir düzenlemenin gündeme gelmiş olması. Sayın Başbakan, açık bir dille "Kumpas lafı TSK'nın önünü açmış olabilir" diyor. Bu konuda Adalet Bakanlığı yasal bir düzenlemenin hazırlığı içinde. Anayasa değişikliği mümkün değil ama yasal düzenleme AK Parti hükümetinin imkanları dahilinde. "Paralel yapılanma"nın ilk kendisi için kullanılan KCK tutuklularının da söz konusu düzenlemeden yararlanabilecekleri iması yapılıyor.

Başbakan, belli ki kaygılı, "yolsuzluk ve rüşvet" operasyonları onu fazlasıyla kızdırmış, tabii ki yolsuzluklara sahip çıkmıyor, ama her gün yeni operasyonlarla masum insanların evlerinin, şirketlerin basılabileceğini, buna da dur demenin zaruri olduğunu söylüyor.

Sayın Başbakan, 17 Aralık operasyonundan sorumlu tuttuğu Hizmet Hareketi'ne "cemaat" denilmesine karşı: "Türkiye'de bir dizi cemaat var" diyor, "Zaten onlar da kendilerine camia diyorlar." Camia ile bağlantılı olduğu birimleri veya görevlileri tasfiye etme meyanında kendisine iki soru sordum:

"1) "Devlet içi örgütün tercümesi cemaattir. Bürokraside size karşı gelen, operasyon yapan memurlar varsa bunları hukuk içinde kalarak tasfiye etmeniz hakkınız. Biz de sizi destekliyoruz. Ama cemaat derken esnafından memuruna, öğretmenine kadar on binlerce insanı bu operasyondan nasıl uzak tutacaksınız? Kuru yanında yaş yanmayacak mı? Bu 28 Şubat olmaz mı?"

"2) Cemaat üyesi ile AK Parti seçmeni/seveni iç içe. Şu anda Türkiye'de büyük bir huzursuzluk söz konusu, aileler bölünüyor. Ve bu, büyük ölçüde giderek artan gerilimden kaynaklanıyor. Biraz soğutmak gerekmez mi? Siz bu konuda adım atmaz mısınız?"

Sayın Başbakan "devlet içindeki paralel yapılanma" içinde yer alanlar ile "kendisine komplo kuranları" masum insanlardan ayırt ettiklerini, kimsenin haksız yere mağdur edilmeyeceğini söyledi, ama ortalığı soğutma konusunda ümit verici şeyler söylemedi. "Mesele medyadaki salvoların ötesine geçti" diyor.

Beni dehşete düşüren şey birtakım gazeteci ve köşe yazarlarının Sayın Başbakan'ı bir tür tahrik etmeleri, şahin bir dil kullanmaları, cemaati "Gladio" olarak tanımlamaları, Başbakan'ın operasyonlar konusunda geç kaldığını söylemeleri, hatta Uludere'de 34 masum insanın öldürülmesinden söz konusu "paralel yapılanma"yı sorumlu tutmaları.

Bir kere daha anladım ki hepimizin teenniye, sükunete, suhulete ihtiyacımız var. Maalesef hava bu yönde esmiyor. Biz yine "kardeşlik türküsü"nü söylemeye devam edelim, aksi halde çok üzüleceğiz. (Zaman, 5 Ocak 2014.) Bunun neresi suç?

A-p Ağlatmayalım (Zaman-1 Mart 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı 1 Mart 2014 tarihli ve "Ağlatmayalım" başlıklı atıfta bulunduğu yazımda

- 1) "Hizmet hareketi"nin devlet içinde bu kadar etkin olduğuna ve AK Parti hükümetine karşı bir komplo içinde olduğuna
- 2) Yakından tanıdığım AK Partililerin özellikle Sn. Başbakan Erdoğan'ın şahsi ve ailevi mülahazalarla sınırları aşan yolsuzluklara bulaşacağına inanmadığımı
- 3) Ama madem "paralel yapı ve yolsuzluklar" gerekçesiyle Gülen hareketi üzerine gölge düşmüş, hükümet üzerine kir düşürülmüştür; ikisi de temize çıkmalı diyorum.
 - a) Kimseyi kayırmıyorum
 - b) İkisinin de temize çıkması gerektiğini söylüyorum.
- 4) Şubat 2014'te 30 Arap akademisyen ve yazarla katıldığım bir toplantıda Arap katılımcılar, Türkiye'deki Hükümet-Hizmet kavgasından ıstırap duyduklarını söylediler. Biri hatta ağladı.
- 5) Ben de bizim sorumluluklarımız çok, herkesin gözü üzerimizde, kimseyi (İslam alemini) ağlatmayalım diyorum.

Bunun neresi suç?

Belge-18

Ağlatmayalım!

Açıkçası ben de iki şeye inanmıyorum, inanmak da istemiyorum:

- 1) Hizmet hareketinin devlet içinde bu kadar etkin olduğuna ve AK Parti hükümetine karşı bir komplo yaptığına;
- 2) Yakından tanıdığımı inandığım AK Partililerin –elbette hepsi değil- ama özellikle Sayın Başbakan Erdoğan'ın şahsi ve ailevi mülahazalarla sınırları aşan yolsuzluklara bulaşacağına.

Hizmet'in yayın organları yüksek tansiyon yayın yapsa bile, bu Hizmet'in komplo içinde olduğu anlamına gelmez. Kendilerine karşı tasfiyeyi amaçlayan bir tehdit algıladılar, özellikle dersanelerin kapatılmak istenmesi haklı olarak onları kızdırdı. Dersaneler konusunda Hizmet yerden göğe kadar haklı; bu konuda Sayın Başbakan yanıldı, maliyeti belli bir riski gereksiz yere göze aldı. Şahsi kanaatime göre Sayın Başbakan Suriye politikasında, Uludere olayında ve Gezi protestolarında da hem yanıldı hem yanlış yapmaya teşvik edildi. Taksim kalkışmasını Gezi'den ayırıyorum.

Beni Hizmet'in sistemli bir komplo içinde olmadığına ikna eden üç husus var: Biri, Hocaefendi'nin Al-i İmran ve Nur surelerinde dayanakları olan "mübahale ve mülane"de bulunması. Kim ne derse desin Hocaefendi "beddua" etmedi, dünyasını ve ahretini ortaya koydu. Mülaneye rağmen hilaf-ı hakikat içindeyse denecek bir kelime yok. İkincisi, 17 Aralık operasyonundan sonra Sayın Cumhurbaşkanımız Abdullah Gül'ün inisiyatifiyle üç değerli zat Sayın Başbakan'ın bilgisi dahilinde Hocaefendi'ye gittiler. Güzel karşılandılar, 22 Aralık'ta bir mektup yazıldı, 24 Aralık'ta Sayın Gül'e ve

Sayın Erdoğan'a sunuldu; ikisi de memnuniyetle karşıladılar. Ancak 25 Aralık'ta ikinci operasyon yapıldı. Burada da eğer Hocaefendi sözünde durmamışsa söz bitmiş, tuz kurumuş demektir. Elbette 25 Aralık'ın bir izahı vardır, olmalıdır. Üçüncüsü, Hizmet "Kim size komplo kurmuşsa bulup çıkarın, hukuk içinde yargılayın, ama cümlemizi itham etmeyin, bize hakaret etmeyin" diyor.

12 yıllık AK Parti iktidarında yolsuzluk ve rüşvet olmadığı iddia edilemez. İki şeyi birbirinden ayırmalıyız: a) Rüşvet ve yolsuzluklar b) Başbakan'ın "devletin kasasına dokunmayan uygulamalar" dediği meşhur deyimiyle "havuz". İlki apaçık cürüm yani suç ve günahdır. İkincisi belli bir değerlendirmeye göre yapılmış bir "ruhsat"a dayanır. İlk günden benim şahsi görüşüm bu da caiz değildir.

"Paralel yapı" veya "yolsuzluklar" bahanesiyle olsun, madem Hizmet'in üzerine "gölge", hükümetin üzerine "kir" düş(ürül)müştür. İkisi de temize çıkmalıdır. Ne var ki iş öyle bir noktaya geldi ki güven kalmadı; köprüler atıldı; yargı büyük bir yara aldı; kalplere kin ve husumet tohumları ekildi. Öyle saklı ruhlar ortaya çıktı ki "zahiri derviş, zamiri muşta-şiş adamlar" hücum naralarından başka bir şey demiyor. Ne dostluk kaldı ne vefa! Üçüncü şahıslar, iyi saatte olsunlar; meczuplar; iç ve dış karanlık mihraklar; derin uykularından uyananlar bu ülkenin her grup ve cemaatten dindarlarını evire çevire dövüyor, dini itibarsızlaştırıyor, dindarı beş paralık ediyor; "ahlakı üç-beş kuruş, cep harçlığı 1 trilyon" diye rezil ediyor; bizi birbirimizle savaştırıyorlar. Her taşın altında yatan bir "paralel yapı" var diye rejim otokratlaştırılıyor, ülke otoriterleştiriliyor. Kurumlara –mesela MİT'e- öyle yetkiler veriliyor ki, yarın öbür gün bu MİT veya içinden bir kanadı kendisini canavarlaştıranları tasfiye edebilecek hale geliyor. Bu MİT ki Demirel'e 11 Eylül 1980 akşamı "Darbe tehlikesi yok, asayiş berkemal" demiş. MİT'in tepesi ile ana gövdesi ve karanlık mahzenleri aynı değildir; bütün dünyada istihbarat teşkilatları hükümetlere rağmen kirli işler yaparlar.

İki hafta önce Zaman Gazetesi'nde 30 Arap akademisyen ve siyasetçiyle katıldığımız toplantıda bir Arap katılımcı aynen bize şöyle seslendi: "Biz Türkiye'de Hizmet-Hükümet arasındaki bu kavgayı istemiyoruz, büyük acı çekiyoruz. Lütfen bir an önce sonlandırın" dedi ve ağlamaya başladı. Herkesin gözü üzerimizde. Ne olur Arapları, Müslümanları ve mazlumları ağlatmayalım. (Zaman, 1 Mart 2014.)

A-p Kalıcı Hasar (Zaman-13 Mart 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı 13 Mart 2014 tarihli "Kalıcı hasar" adlı yazıma da atıfta bulunmuş. Yazıda şu temayı ele alıyorum:

- 1) Yaşadığımız gerginlik bir iç zaafımızı ortaya koymuş bulunuyor. O da ahlaki olarak uğradığımız erozyondur.
- 2) Yolsuzluk iddialarına ve ortaya çıkan verilere bakanlar şu tepkileri gösteriyor.
 - a) Tamam da neden şimdi ortaya çıkarıldı
 - b) Çalmayan mı var?
 - c) Kasetler, belgeler doğru olsa bile kimse inanmaz, seçimi etkilemez.
- 3) Diyorum ki dindarların bu suçlamalarla itham edilmesi "Dindarın 'doğru ve güvenilir insan (es sadıkü'l emin)" vasfına gölge düşürür. Dindar kirlendiğinde sadece kendisi değil, din de zarar görür.

Sn. Başkan, Sn. Üyeler

Bunlar genel doğrular, sosyal yasalardır.

a) Bugün bir araştırmaya göre deneklerin %80'i "kişi dindar olur ama ahlaklı olmayabilir" diyor

b) Gençler arasında deizm ve ateizmin yayıldığından Şikayet ediliyor.

Ben bu hususa dikkat çekiyorum. Benim kaygım Şu veya bu kimse değil, "din ve dinin itibarı"dır.

Bu yazının neresi suç?

Belge-19

Kalıcı hasar!

Her yaşadığımız olayın bizde bıraktığı izler olur. İzler bizim olayda tutum alışımıza göre olumlu veya olumsuz olabilir. Bu topraklar çok kavga gördü; iktidar mücadeleleri, savaşlar, çatışmalar hiç eksik olmadı. Bu gerilim de biter elbet. Sünger içine çektiği suyu boşaltır. Biz süngerde ne kadar tortu kaldı, ona bakmalıyız. Zararlı tortuları temizleyemeyecek olursak sünger taşlaşır.

Hizmet-hükmet gerginliğinden bir iç zaafımızı farkettilik; ahlaki olarak ciddi bir erozyona uğramışız, haberimiz yok. Ortada bir "yolsuzluk ve rüşvet" olduğu apaçık; kasalar, milyon dolarlar, avrolar, pahalı saatler, istifa ettirilen bakanlar, internete düşen ses kayıtları vs.

Birileri bunların tamamı yalan, sahte delil ve temelsiz suçlama olduğu inancında. Bunların sayısı çok değil. Birileri de "Tamam da, neden Şimdi?" diye soruyor. Bir de "Herkes çalıyor, hiç değilse bu adamlar iş yapıyor" sınıfında yer alanlar var.

Son iki grupta yer alanlar yolsuzluk ve rüşvetin varlığını kabul ediyorlar. Esasında küçük bir grup hariç ezici çoğunluk yolsuzluk ve rüşvetin farkında. İtirazları "Neden Şimdi" ve "Herkes çalıyor, çalmayan mı var?" noktasında toplanıyor.

Söz konusu itirazları yapanların ağırlıklı olarak "dindar-muhafazakarçevreler"den oluşması asıl bünyedeki derin çürümeye işaret ediyor. Sorun gerçekten derinlerde. Bir müslüman düşünün, "Tamam yolsuzluk var, neden Şimdi ortaya çıkarılıyor, yani tam seçim arefesinde, demek ki burada bir kasıt var" diyor. Tamam da, birgün bu yolsuzluklar mutlaka sorgulanacak! Savcılar ne zaman harekete geçmeli, yolsuzluk yapan "izin" vedince mi? Vahim olan Şu: İtiraz edenler yolsuzlukluk yapanların fiillerini sorgulamıyor. Ortada ne olursa olsun Müslüman'ın göstermesi gereken tavır Şu olmalı: Hemen ve Şimdi yolsuzluk iddiaları soruşturulmalıdır. Çünkü yolsuzluk ve rüşvet dine, ahlaka, hukuka ve kamuya karşı işlenmiş ağır suçtur.

"Herkes çalıyor, çalmayan mı var?" itirazı ise fecaatin kendisi. Bu zımnem "bizden olanlar da" çalabilir demektir. Yeterki iş olsun! Soruşturulmasına izin verilmeyen yolsuzluk iddialarına rağmen seçmen oy vermeye devam ediyorsa, bu yolsuzluğun meşru olduğunu gösterir mi? Toplumun yüzde 99'u yolsuzluk yapana oy verse de, bu yolsuzluğu meşru kılmaz, sandık ve demokratik prosedür yolsuzlukla suçlanana temize çıkartmaz. Yolsuzluk yapana verilen demokratik destek, ona gösterilen hüsn-ü kabul toplumun derin bir ahlaki zaaf içinde olduğunu gösterir sadece. Bu türden bir zaafa güvenerek Burhan Kuzu "Kasetler doğru olsa bile inanan yok" demesi ve temize çıkmanın adresi olarak sandığı göstermesi nasıl bir çürümüşlük içinde olduğumuzu göstermeye yetiyor. "Politik bir komplonun varlığı suç fiilini mazur gösterir mi,

suçlunun yanında durmamızın meşru gerekçesi olabilir mi? Bu nasıl müslüman vicdanı?

1994-Mart ayının başlarında İskenderpaşa'da bir berberdeydim. Bizim caimayla pek ilgisi olmayan biri girdi ve kızgın bir sesle "Bu sefer RP'ye oy vereceğim" diye bağırdı. Berber "Hayrola, Refah sana göre değil" diye sorunca şöyle dedi: "Ulan bu CHP hem çalışmıyor, hem çalışıyor; ANAP çalışıyor ama çalışıyor. Refahlılar dürüst, hem çalışacak hem çalmayacak!" RP'nin beş siyasi vaadinden biri "ahlaki dürüstlük ve kamunun kirlenmesinin arındırılması"ydı. Sene 2014! Yönetimin kirlenmişliğiyle ilgili muhafazakarların söyleyebildikleri şu: "Doğru olsa bile seçmen inanmaz, çalmayan mı var? Bunlar çalışıyor, ama çalışıyor da!"

Diyeceksiniz ki 20 sene öncesine döndük. Hayır! Durum 1994'tekinden farklı. Şimdi "Doğru ve güvenilir (essadiku'l emin)" olması gereken "dindar"ın kirlendiği söyleniyor. Dindar kire battığında sadece kendisi değil, din de zarar görür. Dindar yolsuzlukları bu tarz gerekçelerle tolere edebiliyorsa, toplumun başına gelebilecek en büyük felaket bu olur. Anlaşıyor ki dipte kalıcı hasar var. Suç ve günahı tolere eden toplum hakkında Allah hükmünü değiştirir (13/Ra'd, 11). Asıl bundan korkmalı. (Zaman, 13 Mart 2014.)

A-p Tume'nin suçu (Zaman-29 Mart 2014 tarihli yazı)

Sn. Savcı'nın atıfta bulunduğu son yazı 29 Mart 2014 tarihli "Tume'nin suçu" adlı yazıdır.

Bu yazı diğerlerinden farklı içimi yaraladı. Çünkü

- 1) Nisa Suresi'nin 105.ayetinın tefsiridir ve tamamen tefsir usulüne bağlı kalınarak kaleme alınmıştır.
- 2) O gün yazı yazamamış, tefsirin bu bölümünü göndermişim. Belki görevimi ihmal ettiğim için Yüce Allah beni cezalandırdı, Sn. Savcı bu yazıyı suç delili olarak gösterdi.

Bu yazıda Hz. Peygamber (s.a.) bir un çuvalını çalıp suçu bir Yahudi'nin üzerine atan Tume adlı bir sahabeye karşı takındığı tavır ele aldım. Hz. Peygamber, suçlunun Müslüman Tume masumun Yahudi olduğunu anlayınca Müslüman aleyhine karar verir. Hz. Peygamber masum Yahudi'nin lehine karar verirken adaleti gözetmiş, Tume'nin Müslüman ve kabilesinin güçlü oluşunu dikkate almamıştır. Hz. Peygamber'in hüküm verirken din, dil, etnisite, sınıf, kabile farkı gözetmemesi bu dinin mensupları için iftihar meselesidir. Bu konu tefsirimde geniş olarak ele alınmıştır. (Bkz. Kuran Dersleri, II, 480) Yazık ki tefsirim şu anda Silivri Cezaevinde yasak ve ben bir ayetin tefsirinden yargılanıyorum. Bu günahlarımın kefareti olsun diye dua ediyorum. Bu yazıda

- a) Ne şahıs
- b) Ne örgüt, kuruluş ismi geçmiyor.

Bunu ve diğer yazılardaki suçlamaları sizin vicdani kanaatine havale ediyorum. "Hakimlerin Hakimi olan Allah'tır." (95/Tin, 8.)

Belge-20

Tu'me'nin suçu!

“Bizden” veya “bizden görünen” biri cürüm işlediğinde veya cürüm işlediği iddia edildiğinde nasıl bir tutum takınmalı? Bize bu konuda Nisa suresinin 105. ayeti ışık tutmaktadır: **“Şüphesiz, Allah'ın sana gösterdiği gibi insanlar arasında hükmetmen için biz sana Kitab'ı hak olarak indirdik. (Sakin) Hainlerin savunucusu olma!”**

Çoğunluğun kabul ettiği görüşe göre bu ayet, Rifa'a adında yeni Müslüman olmuş birinin evinden içinde bir zırh ve kılıç olan bir un çuvalını çalan Tu'me ibn Ubeyrik hakkında inmiştir. Tu'me, yakalanma korkusuyla çuvalı götürüp tanıdığı bir Yahudi'nin evine emanet olarak bırakmış ancak iz sürenler Tu'me'nin çaldığını tespit edince, suçu Yahudi'nin üstüne atmak istemiştir. Tabii ki Yahudi, çuvalı Tu'me'nin kendisine emanet olarak bıraktığını söyleyince dava Hz. Peygamber'e intikal etti. Tu'me'nin akrabaları Hz. Peygamber'e gelerek adamlarını temize çıkarıp Yahudinin cezalandırılmasını istediler. Hz. Peygamber, Tu'me'nin lehinde karar verecekken –muhtemelen kalbi ona kaymış olabilir-, olayın iç yüzünü aydınlatan bu ayet indi, böylece suçlunun Tu'me olduğu anlaşıldı fakat bu şahıs cezadan kurtulmak için Mekke'ye kaçıp dinden döndü, sonra Hayber'e geçip yine hırsızlık yaptığı sırada bir duvarın altında kalarak öldü.

Olayın birkaç boyutu var: İlki, işlediği bir suçu başkasına atanlar hakikatte büyük bir günah işlemektedirler ve “Onlar kendilerinden başka kimseyi saptıramazlar” (4/Nisa, 113). Suçlular bu dünyada hakimden ve hukuktan kaçsa veya suçlu oldukları halde beraat etseler bile, ahirette herşey ortaya çıkacaktır. Bu da suçluların, biri işledikleri suçun kendisi, diğeri masumlara attıkları iftira suçu dolayısıyla iki kat cezaya çarptırılmalarına sebep olacaktır.

“(Sakin) Hainlerin savunucusu olma.” Ayet cürüm işleyen, hırsızlık ve yolsuzluğa karışanları “hain” olarak tanımlayıp Hz. Peygamber'e ve dolayısıyla kıyamete kadar gelecek bütün mü'minlere “hainlerin yanında durmayın, onları savunmayın” uyarısında bulunuyor. “Hasm” aslında uc, köşe, açının bir tarafı veya uçlardan biri demek olup davalanan kişi(ler) anlamına gelir. Birbiriyle davalananlar iki uctadırlar, birbirlerine hasımdırlar. Ayet, Hz. Peygamber (s.a.)'e ve elbette bütün Müslümanlara hainlerin savunucusu olmamalarını emretmektedir. Yani biri davasında haksız ise, suç işleyip bir başkasına atmışsa veya suçunu gizliyorsa, bile bile savunulmaz veya tersinden masum biri suçlanmaz. Bu dünyada kurtulsa bile ahirette kurtulması mümkün değildir (4/109). Bu, günümüzde avukatlık, savcılık ve hakimlik mesleklerini yakından ilgilendiren önemli bir uyarıdır. Maalesef bazan avukatlar kimin davasını almışlarsa, müvekillerinin suçlu olup olmadıklarına bakmaksızın vargüçleriyle onları teberrî ettirmeye çalışırlar. Bunun için hukuki boşluklardan, mevzuat ve yasal nüanslardan azami derecede istifade eder, sonuç itibarıyla hukuku suistimal etmektedirler. Savcılar da, birini suçlu gösterip ona ceza verdirmek için benzer yolları ve taktikleri takip etmektedirler. Oysa bir hırsız veya bir katili bile bile savunmak veya masum bir insanı suçlamak adaletin sarsılmasına, toplumsal düzenin altüst olmasına sebebiyet verir.

Suçlu her kim olursa olsun, ferdi suçuyla ele alınması, ailesi, yakınları, partisi, kabilesi veya tabiiyetinin verilecek kararlarda herhangi bir etkiye sahip olmaması gerekir. Tu'me'nin kabilesi, adamlarının temize çıkarılmasını istemişlerdir; bu davaların dışarıdan etki altına alınması; iltimas, rüşvet, nüfuz vb. gayri ahlaki faktörlerin hakim ve mahkemenin kararlarını etkilemesi anlamına gelir ki, adaleti zedeleyen

hukuk suistimallerinden biri de budur. Şüphede altında birini yargıdan kaçırmak da öyledir.

Haksız olan Müslüman da olsa, yanında yer almak doğru değildir. Çünkü böyle bir kişi hakkı ketmetmiş, "hain" pozisyonuna düşmüştür. Bir zanlıya veya şüpheliye yapılacak yardım onun yargılanmasını sağlamaktır. Suçluyu "grubumuza gölge düşürür" diye hukuktan kaçırmak gruba en büyük zararı verir. Müslüman ahlak ve adaletin yanında yer alır; çünkü Tevhid inancının esası ahlak ve adalettir. (Zaman, 29 Mart 2014; Bkz. Ali Bulaç, Kur'an Dersleri, İstanbul-2016; II, 480 vd.)

P Mit Tırları (Zaman-18 Ocak 2014, tarihli yazı)

Sn. Savcı 18 Ocak 2014 tarihli "Bu mu Vefa?" başlıklı yazımı Mit Tırları konusuyla ilişkilendirmiş.

1) Bu yazı 14 Haziran 2010 tarihli "İHH ve AK Parti" başlıklı yazıma atıftır. O yazıda

a) İsrail'in ve bazı dış çevrelerin Mavi Marmara gemisinden dolayı İHH'yı bir terör örgütü gibi gösterip AK Parti'yi de İHH ile ilişkilendirip partiyi kapattırmak isteyebileceğine dikkat çekiyordum.

b) Sn. Savcı'nın atıfta bulunduğu yazıda "İHH ve Ak Parti" yazımı hatırlatarak "**Suriye Hükümeti, Türkiye'yi iç savaş çıkartan örgütlere yardım suçlamasıyla şikayet ediyor, bu şikayeti sakın hafife almayın**" diye Suriye televizyonunda yer alan bir haberi ciddiye almamız gerektiğini söylüyorum.

Maksadım, "AK Parti'yi kapattırmak, suç örgütü göstermek isteyenler hala aktiftir, dikkatli olalım" demektir. Özellikle şu uyarıyı yapıyorum: İHH insanı yardımlara devam etmeli, uluslararası kötü niyetli odakların gözetimi altındadır, bunu akıldan çıkarmamalı.

2) Sn. Savcı benim 18 Ocak'ta yayınlanan bu yazı ile bir gün sonra gazetenin 1. Sahifeden yayınladığı "MİT'ten skandal talimat, dini grupları izleyin" haberi ile ilişkilendiriyor.

a) Ben yazımda İHH ve AK Parti'ye yönelen bir tehlikeden –uyarıcı mahiyette- söz ediyorum, yazıda MİT, tır kelimesi geçmiyor. Gazetenin haberinde de tır sözü geçmiyor.

b) Sn. Savcı bu yazı ile benim kaç gün sonra durdurulacak tırlar operasyonuna zemin hazırladığımı iddia ediyor. El insaf!

aa) Sn. Savcı niyet okuyor. Suizanla itham ediyor.

bb) Benim bu yazı için talimat aldığımın elindeki maddi ispatı nedir?

3) Terör örgütlerine Arap prenslerinin yardım ettiğini, Türkiye'nin bu prenslerle aynı resimde görüntü vermemesi gerektiğini söylüyorum.

4) Bu yazı Türkiye'yi ve İHH'yı koruma matuftur. Tek bir satırı suç değildir.

Belge:21/a

Bu mu vefa?

"İHH ve AK Parti" başlıklı 14 Haziran 2010 tarihli yazımda Mavi Marmara dolayısıyla AK Parti'ye kızanların hükümeti İHH üzerinden "terörle ilişkilendirmek" istediklerini yazıp uyardım. Söz konusu uyarıyı "İkinci Mavi Marmara seferi"yle ilgili İHH'nın beni de davet ettiği istişare toplantısında Bülent Yıldırım Beye de yaptım.

Son günlerde içine girdiğimiz üzücü gerilim ortamında bazı okuyucular gibi Star yazarı Ahmet Taşgetiren bey de soruyor: "Bugün de aynı yazının altına imza atar mısınız?" Kestirmeden cevap vereyim: Noktası virgülüne kadar "evet!"

Benim uyarım şuydu:

a) Türkiye'nin Suriye politikası birkaç bakımdan başına iş açacak mecrada yürütülüyor. Bugün çöktüğünü anladığımız Suriye politikasının riskli bir boyutu Arap prenslerinin finanse ettiği silahlı örgütlerle 'ilişki içinde olma görüntüsü' vermektir. Suriye hükümeti Türkiye'yi iç savaş çıkartan örgütlere yardım yapmak suçlamasıyla Türkiye'yi şikayet ediyor, bu şikayeti sakın hafife almayın.

c) Suriye'nin mazlum halkına her türlü insani yardımı yapmak görevimiz. Ben devleti bilemem. Ama insani yardım yapan kuruluşlarımız sakın ha "insani yardım dışı"na çıkmasın. Çıktılarını zannetmiyorum. Mavi Marmara'dan dolayı İHH İsrail'in hedefinde olduğundan bu konuda çok dikkatli olmalı.

Bugün tabii ki "birileri" İHH'ya ve hükümete zarar vermek istiyor olabilir. Ancak şu soru önemli: İHH üzerinden kimler hükümetin üstüne gitmek istiyor? Sayın Taşgetiren de "Hizmet"i ima ediyor.

Eğer ben bu kimselerin Hizmet elemanları veya Hizmet'le irtibatlı kimseler olduklarına yakinen kanaat getirecek olsam, burada bir saat durmam. Bu büyük bir töhmettir ve maddi deliller, somut bilgi ve belgeler desteğinde kanıtlanması gerekir. Telmih, aidiyet, soyut mensubiyet, ihtimal, şüphe, sempati duyumu, "fasık'ın haberi", hasımların yakıştırmaları, suçlamalar, niyet okumalar, isnatlar üzerinden hiç kimse suçlu sandalyesine oturtulamaz.

Bununla bağlantılı meşru hükümete karşı "devlet içinde otonom yapı" veya Abdullah Öcal'ın isimlendirmesiyle "paralel devlet" varsa, kabul edilemez. AK Parti hükümetinin bu türden yapılanmaları araştırma ve ortaya çıkarma hakkı vardır, bu hak olduğu kadar görevdir de. Ancak bunu hukuk içinde ve somut delillerle yapması gerekir. Aynı şekilde kim ne türden yolsuzluk, usulsüzlük yapmışsa, rüşvet almışsa –şu veya bu zamanlama- demeden üstüne gidilmelidir. Kısaca "ne paralel devlet ne yolsuzlukların üstünün örtülmesi." İkisini de tasvip etmiyorum. Suçlananlar ise "adil, bağımsız ve tarafsız yargı" haklarında son hükmünü verinceye kadar masumdur, kimse onlara "hırsız diyemez." Dahası aklanan kara paradan ve ihale alımını, hak edişleri kolaylaştıran bağış paralarıyla camii veya imam hatip yapmak; vakıflara, derneklere, gruplara kaynak aktarmak benim fıkıh anlayışıma göre meşru değildir. Hükümete haksız yere en ufak bir zararın verilmesine gönlüm razı olmaz ama hak, adalet, ahlaki dürüstlüğün zarar gördüğü her somut durumda hükümeti savunmam. Bizim ahlaka, sağduyuya ve otokritiğe ihtiyacımız var. Dün 7 sivil toplum kuruluşunun (TOBB, TZOB, TÜRK-İŞ, TİSK), HAK-İŞ, MEMUR-SEN, TESK) yayınladığı bildiri Türkiye'de sağduyunun hala ayakta olduğunu gösteriyor.

Ne kadar doğru olur, bilmiyorum. Ben de Sayın Taşgetiren'e sormak istiyorum: 15 Kasım 2005'te Sayın Başbakan Diyarbakır'da Kürt sorunuyla ilgili önemli bir konuşma yapmıştı. Sayın Taşgetiren de o tarihlerde "Oldu mu şimdi?" diye bir yazı yazdı ve "kendisinin kimden geldiğini bildiği talimat" üzerine yıllarca başyazar olduğu Yeni Şafak'tan ayrılmak zorunda kaldı. Bir süre köşesiz kaldı. Hizmet'in Aksiyon Dergisi ona köşesini açtı, yine Hizmet'ten arkadaşların çabasıyla Bugün Gazetesi'nde ona köşe açıldı. Ben Mehtap TV'de programımıza katılmasını teklif ettim. Burç Efem'de program

yaptı. Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Mütevelli Heyeti içinde yer aldı. Değerli dostumuz son bir aya kadar "Hizmet'in paralel devlet" olduğunu fark edemedi mi? Bu mu vefa? Bir soru daha: Bugün de 2005'teki yazısının altına imza atar mı ve mesela şu anda yazdığı gazetede yayınlayabilir mi? Onun gibi bir zatın sulh tarafında yer alması gerekmez mi? Allah hepimizi ıslah etsin! (18 Ocak 2014.)

Belge: 21/b

IHH VE AK PARTİ

Ünlü İsraili eylemci Tali Fahima, Mavi Marmara gemisinde bulunan Şeyh Read Salah'la görüştüktan sonra İslamiyet'i seçtiğini ilan etti. Yardım gemisinde olan İngiliz vatandaşı Peter Venner de, yaşanan katliamdan sonra Müslüman oldu. Bu acımasız dünyada zulme ve adaletsizliğe karşı neredeyse tek itiraz İslamiyet'ten geldiği için dünyanın her tarafında mazlumlar bu dini seçiyor.

IHH'nın Gazze ambargosunu delme girişimi Türkiye'de ise bazılarını "Ben İslamiyet'ten çıkıyorum" deme noktasına getirdi. Bazıları İslami kimliği olan bir kuruluşun böylesine büyük bir organizasyonu gerçekleştirmesini neredeyse suç sayıyorlar, İsrail'in 9 gönüllüyü şehit etmesinden onlara göre IHH sorumlu. Öne sürdükleri gerekçeler şunlar: "Tekbirler, namazlar, kelime-i tevhid yazılı bayraklar... bunların maksadı yardım değil, propaganda, bunlar Hamas'ı akılıyor." Sorumlu bir Müslüman alime yaraşır biçimde olayı değerlendiren Hayrettin Karaman Hoca yazısında "Hamas'ın topraklarını savunan ve seçimle başa gelen meşru bir örgüt olduğunu" belirttiikten sonra, bu gülünç gerekçeleri öne sürenlerin asıl maksatlarının "İslamiyet'e muhalefet" olduğunu söylüyor (Yeni Şafak, 10 Haziran 2010.)

"İslamiyet'e muhalefet" saikiyle hareket edenler olduğu gibi, İsrail'in AK Parti'yi devirmek için geliştirdiği plan çerçevesinde hareket edenler de var. Bunlar basılan düğmeye göre faaliyete geçmiş bulunuyorlar. 1948'den, ama özellikle 6 gün savaşından beri "içimizde İsraililer" var. Anlaşılan yeni plana göre önce IHH'yı "terörist veya terörizmle ilişkili örgüt" ilan ettirmek, sonra işin içine AK Parti'yi katmak istiyorlar. Nitekim Avrupa'daki ulusal Yahudi kuruluşları üst örgütü Avrupa Yahudi Kongresi (AYK), IHH'nın terör örgütleri listesine dahil edilmesini ve mal varlıklarına el konulmasını AB'den resmen istemiş bulunuyor. 18 yıldır sayısız ülkede hayır faaliyetleri yürüten IHH, Yahudi Örgütü başkanı MosheKantor'a göre "terörist Hamas'ın yan kuruluşu."

IHH bir "örgüt" değil, şemsiye kuruluş. Bu hayır şemsiyesinin altında onlarca İslami kuruluş, vakıf, organizasyon ve cemaatin katkıları var. İslami bir kimliğe sahip olduğu ortada. Zaten yüksek miktarlarda ve sürekliliği olan hayır ve yardım faaliyetlerini dünyada genellikle dindarlar yapar. Bunu da dinlerinden aldıkları referanslarla ve Allah'tan sevap umarak yaparlar.

"İçimizdeki İsraililer" in başlattığı "İslami yardım-insani yardım" polemığının bir değeri yoktur. İslami yardım, tabiatı ve mahiyeti gereği insani yardımdır. Bir Müslüman tabii ki öncelikle ihtiyaç ve zaruret içindeki din kardeşinin yardımına koşar. Hz. Peygamber (s.a.) "Müslümanlar yekvücut gibidirler. Bir yerine diken batsa bütün vücut acısını hisseder" buyurur. Müslüman, dini vecibesi gereği Müslümanların derdiyle dertlenir, acılarına katılır. Müslüman, yerine göre gayrı Müslime de yardım eder, imdadına yetişir. Mazlumder'in kuruluş sloganı şudur: "Mazluma dini sorulmaz." Nitekim IHH

birçok ülkede –Katrina kasırgası faciasında ABD’de bile- gayri Müslimlere yardım ulaştırmaktadır.

IHH gönüllüleri öylesine alicenap Müslümanlar ki, kardeşlerini şehit eden İsraili katil-komandonun yarasını tedavi etmişlerdir. Uluslar arası sularda insan öldüren haydut devlet –“İsrail bu, yapar” diye- tolere ediliyor da onları öldürmeye gelenleri koruyup yaralarını tedaviye eden IHH gönüllüleri “suçlu” oluyor, öyle mi? Suç aletleri pet şişeler mi olacak?

IHH veya başka İslami kuruluşların ne İslami kimliklerini gizlemeye ne başkalarının mutlak manada katkılarına ve yardımlarına ihtiyaçları var. Kimsenin şehitliği sorgulama haddi değildir. Kim hangi inançta ise, istediği yere gider yardım ulaştırır. Herkes kendi şakilesine göre hareket eder. Kaldı ki yardım gemisine katılanların da IHH’nın İslami kimliğinden rahatsız olduklarını duymadım.

IHH’nın hedef tahtasına yerleştirilmesi İsrail’in içimizdeki İsraililer’le eşgüdüm halinde başlattığı kampanyanın bir parçasıdır. Amaç, önce IHH, sonra AK Parti’yi bertaraf etmektir. (14 Haziran 2010.)

Başbakan’ı destekleyici yazılar

Gezi olayları:

Gezi olaylarının çığırından çıkıp hükümete karşı bir kalkışmaya dönüştüğünü, R. T. Erdoğan’a karşı nefret hareketine dönüştüğünü yazdım ve Sn. Erdoğan’ı savundum.

Belge: 22/1

Sandıkta sandık, sokaksa sokak!

Demokrasinin olmazsa olmazı olan sandığın bu kadar itibardan düşürüldüğü, neredeyse demokratik teoriye temelden karşı olarak gösterildiği görülmemiştir. Uzun zamandır çoğunluk iradesi ile çoğulculuk arasındaki ilişki tartışılıyor. Çoğunluğun seçim kazandı diye her istediğini yapamayacağını biz 30 sene önce Medine Vesikası tartışmaları sırasında söylemiştik: Bir toplumda halkın iradesi yüzde 99 tecelli etse bile yüzde 1’in hakkı korunmalıdır. Ancak ana çerçevesi tespit edilmiş siyasetin yürütülebilmesi kararın çoğunluğa ait olmasına bağlıdır. Bu hem zaruridir hem evrensel bir kaidedir: El hükmü li'l ekser!

İran İslam Devrimi ve 2010’dan itibaren Ortadoğu’da başlayan patlamalar otokrat rejimlerin yerlerini Müslüman gruplara bırakacağı gerçeğini ortaya koymuş oldu. Bu süreç çok daha öncesinden başlamasına rağmen Batı tarafından durdurulmuştu. İlk büyük darbe 1992’de Cezayir’de İslami Selamet Cephesi’nin ilk tur seçimleri kazanmasıyla gerçekleştirildi. Fransa, cuntacıları harekete geçirerek Cezayir’de darbe yaptırdı, AB utanmadan bir hafta sonra 292 milyon dolar bağışla darbeyi destekledi. 1996’da Refah Partisi (RP) oyların yüzde 21’ini alıp laik DYP ile koalisyon kurdu. Ancak ABD-İsrail işbirliği ve AB onayı ile 28 Şubat darbesiyle iktidardan indirildi. AİHM herhangi bir hukuki meşruiyet krizine düşmeden RP’nin kapatılmasına onay verdi. 2006’da Filistin’de adil bir seçim yapıldı; Hamas seçimleri kazandı, Carter son derece düzgün ve adil bir seçim olduğunu rapor etti. İsrail, seçilen 40 küsur milletvekilini, Meclis başkanını ve bakanları tutuklayıp hapse attı, ABD ve AB “Bu İsrail’in hakkıdır” diye cevaz verdi. Muhammed Mursi’nin geçen sene yüzde 52 oyla cumhurbaşkanlığına

seçilmesi de son derece düzgün ve hukuki idi. Bir sene sonra ABD, İsrail ve AB işbirliğiyle cuntacılar Mısır'da darbe yaptırdı.

Bir türlü Müslümanlar Batılılara "demokrasi beğendiremiyor!" Batı oyunun kurallarını kendisi koyuyor. Müslümanlar oyuna giriyor, uzantılarının oyunu kaybedeceğini anlayınca düdüğü çalıp oyuna son veriyor. Bu, maç yapan rakip iki takımdan birinin durmadan gol yerken maçın tam ortasında silahını çekip "Ben kural mural tanımam, topu alır boş kaleye gol atarım, yoksa sıkarım" demesi gibi bir şey. Batı bu zorbalığa, bu ahlaksızlığa çanak tutuyor; içerdeki cuntacıları, darbe heveslilerini durmadan teşvik edip ilginç yol ve yöntemlerle baskıcı rejimlerin önünü açıyor.

Taksim-Gezi Parkı'yla ortaya çıkan durum yeni bir siyaset yönteminin bundan sonra yürürlüğe konulacağını göstermektedir. 2003'ten bu yana yerel ve genel girdiği her seçimi, oyunu artırarak kazanan AK Parti'nin sandıkla iktidardan edilmeyeceği iyice anlaşılmiş bulunuluyor. Sandıktan ümidini kesenler hiçbir somut örnek gösteremedikleri halde tamamen bir algı oluşturmak amacıyla "özgürlüklerimiz kısıtlanıyor, yaşama tarzımıza müdahale ediliyor" diye sokaklara dökülüyorlar. Gösterilerde giriştikleri çatışmalarda polisten gördükleri tepkiyi destanlaştırarak yaygın kent vukuatına dönüştürüyorlar. Her yeni gösteri ve polisle karşılaşma yeni bir şiddet ve karşılaşmanın sebebi oluyor. Böylelikle sokakta yürütülen gösteriler küçük ölçekli kalkışmalara dönüşüyor, arkasından Batılı çevreler bunu meşruiyet sorununa yol açan "hak ihlali" olarak propaganda ediyorlar.

Fakat Taksim kalkışmasına karşı Başbakan R.Tayyip Erdoğan'ın Havaalanı, Kazlıçeşme, Ankara, Samsun, Kayseri ve Erzurum mitinglerinde yüz binlerle verdiği cevap bu sokak demokrasisinin yine gerektiğinde sokakla alt edileceğini ortaya koymuş oldu. Sandıksa sandık, sokaksa sokak! Müslüman Kardeşler'in, II. Tahrir'e karşı Adeviye'yi öne çıkarmaları bu türden yeni bir mücadele yöntemidir. Eğer yönetimi ve iktidarları sokak belirleyecekse herkes sokağa inecek. Bu anlamda ben sokağı kesinlikle küçümsemiyorum. Hatta keşke rahmetli Menderes ve Erbakan'ın arkasında da milyonlar sokağa inip şiddetten uzak durabilselerdi, diyorum. Korunması gereken tek kriter şiddetten, silahlı mücadele ve iç çatışmalardan özenle uzak durmak.

Doğru olanı ise sokağın barışçı ifade ve gösteri için kullanılması, iktidar değişikliği için sandığa başvurulmasıdır. (8 Temmuz 2013.)

Eğer Erdoğan'a karşı olsaydım bu yazıyı yazar mıydım. Hem karşı olacağım hem destek vereceğim, bu tutarsızlık olmaz mı?

Halkbank operasyonu:

Ben ilk günden Halkbank'a yapılan operasyonu haksız buldum, Türkiye'nin elbette ambargoyu delme ve İran'la ticaret yapma hakkı olduğunu yazdım. Eğer hükümete karşı olsaydım, bu türden destekleyici yazı yazar mıydım?

Belge:22/2

İran, Halkbank ve yolsuzluklar

Türkiye'yi sarsan yolsuzluk ve rüşvet operasyonunun önemli bir parçası Halkbank'ın işin içine karışmış olmasıdır. İddiaya göre bankanın genel müdürünün ismi yolsuzluklara karışmış, emniyetin savcılığa aktardığı bilgilere göre ayakkabı kartonu

içinde 4,5 milyon dolar bulunmuş. Bunlar birer iddiadır, umudum adil bir yargılama ile hakikatin ortaya çıkmasıdır.

Operasyonun basit bir yolsuzluk ve rüşvet olayını aşan siyasi boyutları olduğunu öne sürenlere göre, özellikle Halkbank'ın işe karıştırılmasının asıl sebebinin İran'la yapılan ticarette bankanın etkin bir mecra olarak kullanılmasıdır. Bu doğrudur.

İran'ın ABD'nin ve geriden İsrail'in başını çektiği ambargoyu delmek üzere çeşitli yollar denediği bilinmektedir. Yürüttüğü "nükleer program" dolayısıyla İran'a ağır darbe indirmek isteyen İsrail BM Güvenlik Konseyi'ni, ABD Kongresi'ni baskı altında tutmaktadır. Türkiye'nin NATO, Batı kampı ve ABD ile olan stratejik ilişkileri ya da model ortaklık dolayısıyla ambargoya uyması gerektiği de doğrudur. Nitekim ABD sürekli bir biçimde Türkiye-İran ilişkilerini, özellikle artan ticaretini gözetim altına tutmakta, zaman zaman da tehditlere varan ikazlarda bulunmaktadır.

Fakat konunun vicdan, ahlak ve hukukun ruhuna bakan yüzü var. Eğer Türkiye ambargoya rağmen Halkbank aracılığıyla İran'la ticaretini devam ettirmişse bu tamamen meşrudur; hukuki olduğu kadar ahlakidir. Son 10 sene içinde ticaretini katlayarak arttırmaktadır, hedef 30 milyar dolara ulaşmaktır. Hukuk ve ahlak zemininde meşruiyet aranacaksa asıl sorgulanması gereken İran'a ambargo kararı alan ABD'nin tutumudur. ABD, en ufak bir vicdan rahatsızlığı duymadan Saddam'ı bahane ederek yıllarca Irak'a ambargo uyguladı, bu arada 5 milyon çocuk açlıktan ve hastalıklardan öldü. İran da benzer bir kuşatma altındadır; Saddam, 8 sene süren savaşta yenileceğini anlayınca nükleer silah kullanma kararı aldı, İran ateşkes imzalamak zorunda kaldı. Nükleer silahlar bölge ülkeleri için yasak iken İsrail'in elinde yüzlercesi var. İran bir yandan günün birinde tükenecek olan petrolün yerini nükleer enerji ile ikame etmek istiyor, diğer yandan İsrail'in nükleer tekeli kırımayı hedefliyor. Bunun Türkiye ve bölge ülkelerini niçin rahatsız ettiği anlaşılır değil. Bölge ülkeleri akıllı iseler İran'la işbirliği yapıp ya İsrail'i de nükleerden vazgeçirsinler veya kendileri de nükleere sahip olsunlar.

Hükümetin ambargoya rağmen İran'la ticaretini arttırması hem kardeş bir ülkenin ahlaki sorumluluğudur hem de ticari olarak kendi menfaatinidir. Ekonomik krize rağmen Türkiye piyasasındaki rahatlığın bir sebebi Arap ülkeleri ve İran'ın yatırımlardır. Kaldı ki Amerika ve Batılı ülkeler, ambargo kararı alıyorlar ama el altından İran'la ticaretlerini yürütüyorlar. İran'ın şu veya bu ülkeyle alış veriş yapması kısıtlanmış bir ailenin çocuklarına gıda ve ilaç araması gibi tabiidir, hakkı ve görevidir. İran'da çocuklar ölse biz mutlu mu olacağız?

Geldiğimiz noktada başka bir husus var: Suudi Arabistan'ın birtakım örgütlerle ilişkileri ve Türkiye'nin 2011'den sonra içinde yer aldığı Batı İttifakı'nın genel çerçevesi dışına çıkmasıyla Amerika ve Batı İran'la ilişkilerini normalleştiriyor. İran Ahmedinejat dönemini geride bıraktı, "akıllı bir hamle" ile Ruhani ile yeni bir sahife açtı. İsrail Cumhurbaşkanı Peres dahi İran'ın "yeni yüzü Ruhani" ile görüşebileceğini söylüyor ki, Türkiye'nin hem genel çıkarları hem Suriye'de acil bekleyen çözüm İran'la ilişkilerin sıklaştırılmasını gerektiriyor. Başka bir deyişle ticari ilişkileri dolayısıyla hükümeti kamuoyuna şikayet etmenin ahlaki meşruiyeti olmadığı gibi siyasi bir getirisi de yoktur.

Hal bu iken Halkbank'la ilgili operasyonun "İran faktörü"nü aşan başka boyutları olduğunu göz ardı etmemek lazım. Üzerinde durulması gereken iki önemli husustan

biri banka müdürünün 4,5 milyon doları hangi saikler ve gerekçelerle evinde bulundurduğunun açıklığa kavuşturulması, diğeri bankanın kimlere, hangi firma ve şirketlere usulsüz kredi açtığı, kimlere kamu bankası aracılığıyla kolaylıklar sağlandığı konusunun araştırılmasıdır. Bu artık yargının işidir. (Zaman, 23 Aralık 2013.)

Belge: 22/3

Büyük resim

İki hususun altını çizmek istiyorum: a) Türkiye'ye, AK Parti'ye ve R. Tayip Erdoğan'a en ufak bir zararım dokunsun istemem. Eleştirilerim iyi niyete mebnidir, hata ve yanlışlara konusunda kardeşçe uyarılardır. b) Bu yazının ana çerçevesi ve muhtevası savunduğum fikir değil, bir "durum tespiti"dir. Başka bir deyişle kendimce gördüğüm büyük resim benim açımdan "olması gereken"i değil, maalesef "olan"ı ifade eder. Yanılmayı çok arzu ederim.

Büyük resme baktığımızda şöyle bir tablo ile karşılaşılıyor: NATO içinde müttefiki olduğumuz, aramızda stratejik ortaklık ve model ortaklık ilişkisi olan Amerika'nın bugünkü "devlet politikası" mevcut AK Parti iktidarını onaylamıyor, ipler giderek kopma noktasına geliyor. Üyelik sürecini devam ettirmeye çalıştığımız AB ile ilişkilerimiz son derece kötü, ağır, umutsuz bir mecrada seyrediyor. Bölge ülkelerinden –bizim mi, onların mı haklı veya haksız olduğu konusu bir yana- Irak'la gerilimli ilişkiler yaşıyoruz, Suriye ve Mısır'la ilişkilerimiz kopmuş bulunuyor. Suudi Arabistan'la eskisine benzemeyen bir ilişkiler dönemine giriyoruz. En yakın partnerimiz Katar, baba şeyhin tahttan çekilmesiyle kendine yeni bir rota çizmektedir. En büyük komşumuz İran'da köklü bir değişiklik oldu, Ruhani yönetimi Amerika, Batı ile ilişkilerini iyileştirip ambargoyu sona erdirmeye çalışıyor, belki de gelecekte İsrail'le de gidiş gelişleri kolaylaştıracak koridor açabilir. İran medyasındaki bir tartışma programında bugünkü Erdoğan hükümetinin Ahmedinejat yönetimine denk düştüğü öne sürülmektedir. Kısaca İran ambargo dolayısıyla yürüttüğü kayıt dışı ticari ve parasal trafiği sona erdirmek istiyor. Rıza Sarraf'ın iş ilişkisi içinde olduğu söylenen BabekZencani hakkında da soruşturmalar gündeme alınmış durumda. Türkiye'nin Batı sisteminden kopup Rusya'ya yaklaşması "bir seçenek" ancak Rusya, Amerika ve Batı'ya rağmen Türkiye'ye yeşil ışık yakmaz. Suriye meselesinde iki süper gücün nasıl birbirlerini ikna ettiklerini açıkça gördük. Kuzey Irak Kürtleriyle ittifak kurup dünyaya meydana okumak dünya ve bölge ülkeleri tarafından hem bizlerin hem Kürtlerin dayak yemesini kabullenmek demektir. Kısaca 2011'e kadar dış politikada başarı öykülerinin altına imza atan Türkiye bugün neredeyse her ülke ile sorunlar yaşıyor.

İçerideki tabloya baktığımızda durum iç açıcı değil. Gezi Parkı olaylarında izlenen yanlış tutum dolayısıyla –hala hükümet Taksim'i Gezi'den ayırmamakta ısrar ediyor- AK Parti muhalifi yüzde 50 kendi içinde "Tayyib ve AK Parti iktidarı karşıtlığı" üzerinde kenetlendi. Son 10 senede servetini 10'a katlayan büyük sermaye tavır almış durumda. Muhafazakar sermayenin önde gelen birkaç kuruluşu da ilişkileri soğutuyor. AK Parti'nin 2011 seçimlerinden bu yana liberallerle başının dertte olduğu herkesin malumu. Son olarak özellikle "dershaneler" dolayısıyla Hizmet hareketiyle de köprüleri atmak üzere; 17 Aralık yolsuzluk operasyonu zaten kırılğan olan ilişkileri kopma noktasın getirdi. Hükümet fevri bir kararla husumete ve can acıtıcı tasfiyelere yönelirse toplumsal bünyede derin yaralar açacak ve bu yüzyıllarca unutulmayacaktır.

Eğer bu resim doğruysa herkesle kavgalı bir yönetim mümkün değildir. Belki de "uluslar arası bir akıl" sistemli bir biçimde Sayın Başbakanı "dünyaya kafa tutan, elindeki tabanca ile tanklara meydan okuyan bir mahalle kabadayısı" olarak tasvir ediyor. Bazıları da bu imaj üretimine katkı sağlıyor.

Şahsi kanaatime göre Sayın Başbakan ve AK Parti hükümeti Suriye, Uludere, Gezi Parkı olayları ve Dershaneler konusunda yanılıdır.

Açık hakikat şudur: Yukarıda işaret ettiğimiz iç ve dış güçlerle sürgit kavga ederek ayakta kalınmaz; bu sürdürülebilir bir politika değildir. Artan gerilim iç çatışma potansiyelini besliyor. Gerilim kontrol edilemez noktaya gelirse ülkeyi derin bir sarsıntıya uğratar, parçalanmaya kadar giden yolu açar.

Herkes sorumlu davranmalı, harareti düşürmeli. Ancak en büyük sorumluluk Sayın Başbakan'a düşer, inisiyatif onda, o soğutursa bu badireden çıkmak mümkün olur. (Zaman, 26 Aralık 2013.)

SONUÇ

Sadece Sn. Savcının önümüze koyduğu yazılar değil, yazılarımın ve yayınlanmış 24 kitabım dahil tümü dikkatlice tetkik edilse, suç unsuruna rastlanamaz. Burada yargılanan yazılarım değil, doğrudan benim. Nitekim ilk iddianameyi hazırlayan Sn. Savcının "**yazılarda her ne kadar suç unsuruna rastlanamamışsa da**" (sayfa 64) ifadesini 2 kez kullanmış "**ancak duruşundan dolayı**" cümlesine yer vererek yazılarımın değil şahsımın yargılanması gerektiği itirafında bulunmuştur.

Bu yargılama sadece hukuk tarihine değil genel tarihe geçmeyi hak eder. Çünkü bir fikir adamı ve yazarın eylemlerinden veya düşüncelerinden değil şahsından/şahsi duruşundan dolayı yargılanması, müebbet hapisle cezalandırılmak istenmesi ve 660 gün ağırlaştırılmış hapis şartlarında tutuklu tutulması az görülür bir olaydır.

- a) Sn. Savcı, benim örgüt liderinden talimat alarak yazdığımı iddia etmektedir, bunu kanıtlaması gerekir, delili nedir?
- b) Olaylara FETÖ perspektifinden baktığımı öne sürüyor. Hakkımda yapılmış onlarca tez, benim cemaatlerin tümünden farklı bir çizgide olduğumu ortaya koyuyor.
- c) FETÖ ile aynı çizgide olsaydım 12 Eylül 1980 darbesinde tutuklanıp işkence görmez, hapis yatmaz; 28 Şubat 1997 postmodern darbeye karşı çıkmazdım. F. Gülen'in 28 Şubat darbesine Kanal D'de destek verdiği hala hatırlardadır.
- d) Sn. Savcı benim F. Gülen'i eleştirmedığımı öne sürüyor. Birçok yazımda eleştirdiğime dair somut örnekler vardır. 15 Temmuz 2016 darbe teşebbüsünden Yeni Bakış-7 Mayıs 2016 tarihli "Herkes devlete tehdit" başlıklı yazımda diğer cemaatler gibi Nur cemaatlerinin de devlete ilişkin tutumlarından dolayı eleştiriyorum:

Belge-23

Herkes devlete tehdit!

AK Parti hükümetine yakın bir gazetenin verdiği habere göre, 3 Temmuz 2013 darbesinden sonra Türkiye'ye iltica eden Müslüman Kardeşlerin üyeleri ülkemizi süratle terkedip Sudan'a gidiyorlar. Sebep, Sisi liderliğindeki Mısır yönetiminin Türkiye'ye yaptığı baskılar. Askeri darbeye açıktan ve şiddetle karşı çıkan Türkiye, kaçan İhvan üyelerine kapılarını açmıştı, "Rabia mitingleri" düzenleniyordu.

Türkiye'nin darbeye karşı çıkması ve yakalandıklarında kaç sene hapis yatacakları bilinmeyen İhvan mensuplarına kapılarını açması tabii ki doğrudur.

Ancak şimdi Türkiye tavır değişikliğine doğru gidiyor. Müslüman Kardeşler'in ülkemizi terkedip Sudan'a gitmelerinin sebebi, sadece Sisi yönetiminin baskısı değil, Suudi Arabistan ve BAE ile girilen işbirliğinin ve belki de önümüzdeki dönemde Türkiye'nin İhvan üyelerini Mısır yönetimine teslim edebileceği ihtimalinin yol açtığı kaygıdır. Bu ilk defa vuku bulacak bir şey de değil. Daha önce de Hafız Esad zamanında birkaç Dev Sol militanı karşılığında Türkiye'de bulunan İhvan'ın bazı mensupları Suriye'ye verilmişti.

Yetkililere sorarsanız, verecekleri cevap şudur: "Devletin âli menfaatleri bunu gerektiriyor!" Zorunlu haller için "Umumun menfaati için ferdin menfaati feda edilir" kaidesini mutlaklaştırdığınızda, bütün menfaatlerin üstünde sadece devletin menfaati kalır. Bu devlet yücelttiği menfaatleri için öylesine hak ve hukuk ihlallerinde bulunmuş ki bu, bizim siyasi tarihimizin karakteristik vasfı olmuştur. İddiayı afaki olmaktan çıkarmak için tarihi bir kenara bırakıp yakın geçmişime bakalım.

Devletin "irtica" gerekçesiyle İslami gruplara, "bölücülük yapıyorlar" diye Kürt siyasetçilerine, komünistlere, işçi haklarını savunanlara, marjinal gruplara, Alevilere, gayrimüslimlere baskıcı davranması bir ölçüde anlaşılabilir. Çünkü kuruluşunda devlet bu grupları tehdit olarak kodlamıştır, ama Türkçüleri, Türk milliyetçilerini de benzer şekilde baskı altında tutması, tabutluk adı verilen beton hücrelerde onlara işkence etmesi, devletin hakikatte kendinden başka kimseye güvenmediğinin göstergesidir.

Türkçüler, üç defa ağır baskılara uğradılar: 1930, 1940'larda ve 12 Eylül 1980'de. Türkçüler, 1930'larda tekparti yönetimine ters düştüklerinden takibata uğradılar; Serbest Fırka'yla beraber Türk Ocağı da kapatıldı. Almanlar İkinci Savaşı başlatıp 1939'da üstünlük sağlamaya başlayınca, bu sefer hem milliyetçi hem komünizm ve Sovyet düşmanı olmaları dolayısıyla el üstünde tutuldular. Ne zamanki Almanlar kaybedip Sovyetler savaştan galip çıkınca devlet bu sefer Türkçüleri en büyük tehdit ilan etti, TKP'nin yalanlarla dolu bir propaganda broşürünü yargılamada delil gösterdi. 3 Mayıs 1944'de yapılan büyük protesto mitingi üzerine seri tutuklamalar yapıldı; Tabutluklara yatırılan 23 ünlü Türk milliyetçisi "ırkçı, Turancı" ilan edildi; Nihal Atsız'dan R. Oğuz Arıkan'a, Orhon Seyfi Orhon'dan Rıza Tevfik'e kadar belli başlı isimler takibata uğradı; dış güçlerin hizmetinde ve devlete karşı faaliyet gösteren örgüt mensubu diye yargılandı; onlarla bir şekilde ilgili olduğu düşünülen herkes devlet memurluklarından atıldı. 12 Eylül'de Türkes ve arkadaşlarının başına gelenler malum!

Müslüman fikir adamları, İslamcılar, Milli Görüşçüler, radikaller, Nur cemaatleri ve tarikatlar diğer sağ ve sol yelpazedeki aydınlar gibi, mücadelelerini devleti sahiplenme hedefine teksif ettiklerinden hiçbir zaman devletin ruhunun ne olduğunu anlamadılar. Bu devlet, modern karakteri icabı yeni bir insan-yeni bir toplum inşa etme misyonu; Osmanlı-geleneksel mirası dolayısıyla Örfi zulümlerle beslendiğinden sadece kendini merkeze alır; onu sahiplenenin içine kaçıp ruhunu ejdarhalaştırır.

Yarın öbür gün Suriye'de büyük güçler anlaşmaya varır, Mısır'la yeniden ilişkiler kurulur ve İsrail'le süren güçlü bağlar aşikâr olursa, devlet mobilize ettiği İslami grupları "terör örgütlerine destek veriyorlar" diye takibata uğratar, yine âli menfaatleri için tepelerine biner. Devlet sorunlar çözülemeyince sadrazamın kellesini kızgın

isyancıların önüne atan; kardeşini, kundaktaki bebeği boğduran padişahın gayri şahsi aygıt olarak cisimleşmiş halidir.

Mesele şu ki, neden devletin mağduru olan grupların tümü, asıl ve hakiki çıkış yolunun bir Hukuk Devleti inşa etme çabasında yattığını bir türlü anlamıyorlar? (Yarına Bakış-7 Mayıs 2016.)

VI) Anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışmak

Anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışmanın somut göstergesi silah kullanmak, cebir ve şiddet yoluna başvurmaktır. Tehdit dahi suç sebebi değildir. Nitekim 2004'te bu konu çokça tartışılmış, sonunda tehdit unsurunun eklenmesi durumunda bunun aşırı yorumlama ve haksız cezalandırmalara, özgürlükleri ortadan kaldırmaya sebebiyet verir mülhazasıyla "tehdit" tasarıdan çıkarılmıştı.

Benim anayasal düzeni ortadan kaldırmaya yönelik gösterilen yazılarımın hiçbirinde değil "cebir ve şiddet" "tehdit", hatta hakaret unsuru dahi yoktur. Sn. Savcının **"darbeye ön hazırlık niteliğinde yazılar..."** ya da **"söylem ve propagandalarla darbeye zemin hazırlama" "17/25 Aralık darbesini yolsuzluk soruşturması gibi göstermişler"** dediği hususlar

- a) Tamamen bir yorum ve yakıştırmadır
- b) Cebir ve şiddet unsuru içermemektedir

Kaldı ki ben her duruşmada gösterdiğim yazılarda "kimse AK Partiye hırsızlar partisi diyemez" diye defalarca yazmış, Halkbank'a yapılan operasyonu haksız bulup hükümeti desteklemişim. (bkz, Zaman, 23 Aralık 2013, "İran Halkbank ve yolsuzluklar")

"Cebir ve şiddet" içeren tek eylemim, tek yazım gösterilmeden yorumla ve maksat hamletmekle anayasal düzeni zor kullanarak değiştirmeye kalkışmakla suçlanıyorum; bu suçtan da müebbet hapsim isteniyor.

Peki AYM ne diyor? Şahin Alpay dosyasından okuyorum:

"Aylarca ülke gündeminde yer alan güncel bir konuda kamuoyunun bir kısmının ve muhalefet liderlerinin dile getirdiklerine benzer görüşlere yer veya gideren yazıların FETÖ/PDY'nin amaçlarına hizmet etmek için yazıldığının kabulünü gerektiren nedenler tutuklama kararında veya iddianamede somut olgularla açıklanmamıştır." (no 2016, 92 paragraf 100) **"Suçlamaya konu yazılarda hükümetin görevden zorla uzaklaştırılması gerektiği yönünde bir ifade yer almamaktadır."** (paragraf 3.)

Bu konuda yasalar AYM ve AİHM kararları açıktır. Darbeye teşebbüs veya darbeyi meşru bir eylem gösterecek kastım ise hiç olmamış, tam aksine darbe teşebbüsünden aylar önce darbe karşıtı yazılar yazmış bulunmaktayım. (Bkz Zaman "Tarihi ve modern miras" 4 Temmuz 2015 ve Yeni Bakış 16 Nisan 2016 "Darbe mi dediniz? Yazılarım) Darbe hazırlığında bulunan kimse darbe aleyhtarı yazılar yazar mı? Hem de darbe teşebbüsünden birkaç ay önce.

TCK madde 30/1'e göre **"fiilin icrası sırasında suçun kanuni tanımındaki maddi unsurları bilmeyen bir kimse kasten hareket etmiş olmaz."** Benzer bir hüküm Kuran'da da yer almaktadır (4, Nisa 17)

Ben darbe teşebbüsü fiilinin icrâsının ne öncesinde ne sonrasında ne de sırasında yer almış değilim. Özetle anayasal düzeni zorla değiştirmeye kalkışma suçlamasını kabul etmiyorum. Eğer FETÖ'nün darbe hazırlığına yıllar öncesinden başladığı ve ben gazetelerinde yazdığım için suçlu oluyorsam yıllar öncesinden bu örgüte her türlü mali, bürokratik, diplomatik destek veren bilumum yerel yönetici, merkezi yönetimde görev alan kişi ve siyasetçilerin de buraya getirilip yargılanması lazım.

1) Arkadaşlarıma "Aklınızı başınıza alın" demişim!

Sn. Savcı sadece benim Zaman gazetesine el konulduğu 4 Mart 2016 günü yaptığım konuşmada -Şahin Alpay'ın notlarını delil göstererek- eski arkadaşlarını uyararak aklınızı başınıza alın dediğimi iddia ediyor. Muhtemelen bu cümleden silah, cebir ve şiddet unsuru olduğunu iddia ediyor.

- 1) Çalıştığım gazetenin kapatılmasına tepki göstermem tabiidir, hayatın doğal akışına uygundur.
- 2) Arkadaşlarıma yönelik kurduğum bu cümle ile şunu diyordum: "Biz özgürlükçü insanlarız, gazete kapattırmak bize yakışmaz" bu bir sistem cümlesiydi.
- 3) Konuşmamda özellikle toplanan kalabalığa 2-3 kere vurgulayarak şunu demişim: "Elbette tepki göstereceksiniz ama tepkiniz sivil olmalı ve hukuk içinde kalmalısınız."
- 4) Sayın Mahkemenizden konuşmanın metnini tam olarak temin edilmesini talep ediyorum.

Ben hayatımda kimseye cebir ve şiddet uygulamayı önermedim, kimseyi tehdit etmedim.

2) Örgüt beni üye yapmaz

Neredeyse her duruşmada tekrar edip duruyorum; örgüt beni üye yapmaz, çünkü ben gazetelerinde yazıyor olsam bile farklı bir kökenden geliyorum

Nitekim Fetullah Gülenin benimle ilgili dar çevresine söyledikleri bunun açık ispatıdır.

1) Bu yapıyı çok iyi tanıyan Hüseyin Gülerce, Gülenin benim için "Sabatayist olduğunu söylediğini, bunu canlı yayında Beyaz Tv'de herkese açıkladı. (İlk savunmamın ek 21'inde yer almaktadır.)

2) Yine örgütü çok iyi bilen Nurettin Veren de Gülenin benim için "bulaç mıdır, bulamaç mıdır ona dikkat edin" dediğini Tv'de iki kere açıkladı. Hem de 15 Temmuz darbe teşebbüsünden çok önce. (Bu açıklamayı da ilk savunman 18 Eylül 2017 ek 22'de sizlere sunmuştum.)

18 Eylül 2017 tarihli ilk savunmamdan sonra FETÖ taraftarlarının verdiği tepkiler, bana yaptığı hakaretler:

ASIYE GULDOGAN – ODA TV – 29 EYLUL 2017

Ali Bulac'ın savunması FETÖ'de nasıl bir etki yarattı?

<https://odatv.com/ali-bulacin-savunmasi-fetode-nasil-bir-etki-yaratti-2909171200.html>

FETÖ'nün 15 Temmuz darbe girişiminden sonra, bu yapılanmanın Türkiye'de itibarı ve etkinliği kalmadı. Sözüne geçirecekleri, hareket ettirecekleri bir kitleleri yok denebilir.

Münferit olarak gönül bağı olanlar, **“darbenin Fetö'nün yapmadığına, cemaati iftirayla Türk toplumunun gözünden düşürüldüğüne”** inananlar elbette var. Onlar da genellikle bir araya gelemiyorlar, gelmemeye çalışıyorlar, başımıza bir şey gelmesin diye gözlerden irak kalmayı tercih ediyorlar.

Fakat Fetö, özellikle yurt dışında faaliyetini sürdürmek için elinden geleni yapıyor. Bazı internet sayfalarıyla, youtube televizyonuyla ve sosyal medya hesaplarıyla seslerini duyurmaya, kuyruğu dik tutmaya çalışıyorlar.

Sosyal medyada hükümet-dershane krizinden beri **“Fetö'nün sanal lejyonerleri”** var. **Fuat Avni, Emre Uslu, Tuncay Opçin, Önder Aytaç** gibi Fetö'nün sanal lejyonerleri, o tarihten itibaren antiErdoğan tweetleri atmakla meşgul. Fuat Avni yok oldu gitti, geri kalanlar antiErdoğan tweetlerinden antiTürkiye tweetlerine geçiş yaptılar.

Bu Fetö'nün sanal lejyonerlerinin başlıca görevi, Türkiye'nin itibarını sıfırlamaya çalışmak ve Batı'ya **“Türkiye'yi adam yerine koymayın, Türkiye'nin aleyhinde ne varsa elinizden geleni yapın”** mesajı vermek. Türkiye aleyhine verilen en küçük bir demeçte mutluluktan başları dönüyor. Türkiye'ye ağır ambargolar konya sevinçlerinden oynayacaklar.

ABD, Rusya, AB ülkeleri, hangisi olursa fark etmez, Türkiye'ye savaş ilan etse Emre Uslu, Tuncay Opçin, Önder Aytaç ve benzerlerinin **“Türkiye karşısında düşman cephesinde gönüllü nefer olmaya hevesli olduğu”** tweetlerinden anlaşılıyor.

Peki yazdıkları etkileyici mi? Attıkları tweetlerin altına yazılan yorumlara bakılırsa, tamamen nefret odağı haline gelmişler. Mesela Tuncay Opçin'in **“Görüşlerim sadece beni bağlar”** sabit tweetinin altına 500'den fazla yorum yazılmış, bir tane bile Tuncay Opçin'e sövmeyen, hakaret etmeyen yok. Emre-Tuncay-Önder ve benzerlerinin hemen hepsi bu durumda. Sanki küfür yemek için yazıyorlar, küfür yedikçe haz duyuyorlar. Beş yüzü aşkın insan da maça gidip küfrederek deşarj olanlar havasında üşenmemişler, ne varsa sıralamışlar. Adeta garip bir **“küfür terapisi”** yaşanıyor o mecrada.

Onca küfür, küfrü yiyenleri etkiliyor mu? İç dünyalarını bilemem ama ne kadar küfür yerlerse o kadar mutlu, o kadar **“görevini yapıyor”** hissindeler ki, Türkiye'yi aşağılayan tweetler atmayı zevkle sürdürüyorlar.

Asıl görevleri, **“ülkeyi aşağılamak, Batı'yı Türkiye'ye karşı harekete geçirmek”** olan profesyonel Fetö lejyonerleri, bu görevleriyle yaranmak istedikleri yerleri etkileyebiliyorlar mı? Hiç de etkileri yok, tıpkı Fetö'nün Batı'da artık etkisi olmadığı gibi.

Aslında ne Fetö'nün, ne de Emre-Tuncay-Önder üçlüsü benzerleri gibi kendi kendilerine **“durumdan vazife çıkaranların”** ABD ve AB nezdinde ağırlıkları yok.

FETÖ ARTIK BATI'DA DA ETKİLİ DEĞİL

Hatta Fetö, gerçekte baş ağrısı onlar için. Özellikle ABD'nin Fetö'ye ne gibi kışkırtıcılarla kuşattığını Pensilvanya'dakiler iyi biliyor. Son zamanlarda Beşinci Kat'takilerin başlıca gündemi, kaygılarının ciddiye alınmaması, kuruluşlarına ve okullarına yönelik kimi yaptırımların endişe verici boyutlara ulaşması. İletişim halinde oldukları Kongre üyeleri

ve bazı mekanizmalar da, **“Yapacağımızı zamanında yaptık, devir değişti”**savsaklaması içinde.

Ancak kimi konularda Fetö'ye sahip çıkıldığı havası olduğu da inkar edilemez. Fakat Türkiye'ye yönelik **“Gazetecilerin içeride olması, basın özgürlüğünün engellenmesi”** eleştirileri gibi genel bir eleştiri içinde yer alıyorlar Fetö mensupları. Daha doğrusu Fetöcüler, bu eleştirilerin içinde yer aldıkları algısını vermeye çaba gösteriyorlar.

Batı'nın standart **“Gazeteciler tutuksuz yargılanmalı”** vurgusu içinde yer almaları, Batı'nın Fetö mensuplarını özellikle kollaması anlamasına gelmiyor. Aslında Batı'nın vurguladığı gazetecilerin içinde Fetö'ye mensup olanların kast edilmediğini kendileri de biliyorlar. Batı'nın Fetö davaları içinde yer alan gazetecilerin içinde ilgileneceği tek kişi belki de **Ahmet Altan**.

Daha önce **“Türkiye’de TSK başta olmak üzere her kuruma sızmış, devlet içinde devlet haline gelmiş hazır organize bir yapıyı”**elbette Batı istihbaratları kullanmak istiyorlardı. Ergenekon davaları sebebiyle TSK'nın yıpranıyor olması, daha sonra hükümeti devirmeye, ardından darbeye yapmaya kalkmaları, istihbaratların ekmeğine yağ süren girişimlerdi. Başarılı olunsaydı, istihbaratların da başarısı olacak, devletler de belki hafif eleştiriler eşliğinde destek olacaktı. Ancak başarılı olunamadığı için, **“işini becerememiş, Türkiye’de gücünü yitirmiş”** Fetö'ye artık sahip çıkan yok.

Peki Batı'nın genel bir **“Gazeteciler tutuklanmasın”** eleştirisinde dahi özel bir vurgusu olmayan Fetö'ye Batı'nın sahip çıktığı inancı Türkiye’de neden bu kadar yangın. Birincisi, Fetöcüler sosyal medyada Türkiye'nin karşısında Batı'nın yanında göründükleri için. Ama asıl yaygınlaştıranlar onlar değil. Çoğu **“Fetöcülerin eski kankaları”** olan **“sonradan Reisçi”** kimi lejyonerlerin **“ABD-AB Fetö'nün ardında”**yaygaraları koparmaları asıl yaygınlığı sağlayan.

Kimi **“yıllarca Ekrem Dumanlı'nın peşinden koşmuş”**, kimi **“Emre Uslu'nun eski oda arkadaşı”**, kimi **“Gülen'in vaazlarını dinlerken çorbasına göz yaşı dökmüş”**, kimi **“Önder Aytaçlara sitesinde yazı yazdırmış”** kişiler, Fetö'nün sanal lejyonerlerinin yaymaya çalıştığı **“Batı Fetö'ye sahip çıkıyor”** algısına büyük katkıda bulundular. Şimdi artık Fetö karşıtı olmalarına rağmen, **“Acaba bunlar gerçekte Fetö'ye çalışan kriptolar mı?”** kuşkusu bile uyandırdılar.

Üstelik bununla da kalmadılar, gözlerini Ak Parti'ye dikerek **“Fetö'cü Ak Partili avına”** çıktılar. Çok sevdikleri Reis'in önem verdiği kimi isimleri bile Fetöcülükle itham etmeye kalktılar. Hala Bakanlık, Belediye Başkanlığı yapanlara, kimi işadamlarına adeta şantaj yapar hale geldiler.

Bu olaylar çığırından çıkınca, Erdoğan'da **“Fetö'den dönmelere”** karşı ciddi bir kuşku uyandı ve **“Kimse benim adıma racon kesemez”** çıkışı yaptı. Fakat şantaj huyundan vazgeçmeyen biri, Erdoğan'ın uzun yıllardır en yakınında olan bir işadamına Fetöcülükle şantaj yapmaya kalkınca duvara tosladı ve durumu Reis'e iletmemesi için yalvar yakar özürler diledi. Ancak olay gerekli yere iletildi.

SERHAT ALBAYRAK VE BİLAL ERDOĞAN

Bu tarz kişiler arkalarında **Serhat Albayrak** ve **Bilal Erdoğan** olduğunu iddia ediyorlar. Bilal Erdoğan ile yakınlıklarını kullanarak **“haksız rekabet”** işlere girenlere,

Bilal Erdoğan'ın **"Benim adımları kullanmayın"** haberi gönderdiği birkaç hafta önce duyuldu. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Teog'u kaldırması Bilal Erdoğan'ın adını kullanarak iş yapan bazılarına büyük zarar verdi. Serhat Albayrak'ın da adını kullananlara haber gönderdiği söyleniyor. Yaygın rivayet ise, Cumhurbaşkanı'nın onlara adınızı kullandırmayın uyarısı yaptığı şeklinde.

Eski Fetö'den dönme karşıt lejyonerlerin abartılı bir ciddiyetle laf yetiştirmeleri, komplo teorileri üretmeleri, gerçekte tesiri düşük olan Fetö'yü neredeyse **"Dünyayı yöneten güçler"** gibi sunmaları, önüne geleni **"Fetö'cü-kriptocu"** ilan etmeleri olmasa, Fetö'nün sanal lejyonerlerini ciddiye alan yok. **Fareyi deve gibi göstermek, kendisini deve gibi göstermek isteyen farelere yarıyor.**

Fetö'nün bir de eski Fetö medyasında çalışanlardan oluşma orta halli sanal medyası var. **Tarık Toros, Adem Yavuz Arslan, Ekrem Dumanlı** gibi firari Fetö mensupları, makale, inceleme, analiz adı altında hapishanedeki Fetö mensuplarının ne kadar çile çektiklerini, işkence gördüklerini dile getirerek **"Türkiye'de zulüm var"** tezini ortaya koymaya çalışıyorlar. Daha doğrusu bu hissi Batılıların kapılması arzu ediliyor.

15 Temmuz darbe girişimini aslında Fetö'nün yapmadığı da sıkça işleniyor yazılarda. **"Kontrollü darbe, tamamen Erdoğan'ın darbesi, Erdoğan-Ergenekon işbirliğiyle yapılan darbe."** gibi iddialar dile getiriliyor. Bir iki yazıya göre ise bu darbenin arkasında **Ak Parti-Cemaat işbirliğini çekemeyen Kemalistler** var. **"Bu darbeye bazı cemaat mensuplarının ne işi var?"** sorusuna ise **"Cemaatin içine sızmış MİT elemanları"** cevabı veriliyor. Bir de Fetö diyen Hürriyet'e, Sözcü'ye, Cumhuriyet'e, Odatv'ye sitemler yer alıyor.

Bunların dışında, **"umut vaad eden, tabanı rüyalarla-kerametlerle ve müjdelerle motive eden"** derviş ruhlu sosyal medya hesapları var. **"Filan ayda hapishaneler boşalacak, cezaevlerine Peygamberimiz geldi, Hz. Yusuf'un ardında namaz kıldık, Kurban bayramı bizim de kurtuluş bayramımız olacak, Hocaefendi şu sözle şöyle bir müjde verdi"** tarzında yayın yapan bir ekip bu hesaplar. **"Mallardan kurtulduk, günahlardan sıyrıldık, imtihanı geçenlerden olduk"** sözleriyle **"sahabelerin saflığına kavuştuklarına"** inandırmaya çalışan sosyal medya dervişleri, **"Bittik, tükendik, umudumuz kalmadı"** diyenlere umut verme görevini üstlenmiş durumdadır.

Dünya kadar yanlarında bildikleri anlı şanlı bazı isimlerin, yargısı süren davalarda cemaate Fetö demeleri, **"bilseydik Zaman gazetesinde yazmazdık"** diye savunma yapmaları Fetöcülerini hayli kızdırıyor. Çünkü o şatafatlı isimlerin **"onca para almalarına, itibar görmelerine"** rağmen bugün cemaate Fetö demeleri, ayakta tutmaya çalıştıkları az sayıdaki kitleyi, hapishanedekileri, yargılananları olumsuz etkiliyor.

Ali Bulaç, en kızdıkları kişi ve onlar için büyük bir hayal kırıklığı. Genelde İslamcı camiada yıllarca **"Dönek, satılmış, para nerde Ali Bulaç orda"** diye anılan Ali Bulaç'ın tereddütler olsa da gördüğü itibar nedeniyle bu sefer sonuna kadar cemaate sahip çıkacağı sanılıyordu.

FETÖ'DEN ALİ BULAÇ'A ÖFKE, AHMET ALTAN'A SAYGI

Fetö'nün sosyal medya dervişlerinden ve **Cemil Barlas**'a ait **Haberx**'in eski yazarlarından **Rauf Atilla Polat** o hayal kırıklığını ve öfkeyi şöyle anlatıyor. Yazısından kısaca özetliyorum.

"17-25 Aralık süreci başladığı zaman, cemaatin merkezinde olmayan ve içerisinde yaşamayan ve cemaati tam olarak bilemeyen isimlerden ilk kim terk edecek diye düşünürdüm. **Hüseyin Gülerce, Şahin Alpay, Nazlı Ilıcak, Mümtazer Türköne, Ahmet Turan Alkan, Ali Bulaç, Ahmet Taşgetiren** vs.. gibi birçok isim aklımdan geçerdi...

Bunların içerisinde ilk kim olur diye sorulunca da Ali Bulaç diye düşünürdüm.

Ahmet Taşgetiren ve Ali Bulaç'ın 17-25 Aralık'tan sonra ne zaman diğer tarafa geçeceğini beklediğim zaman zarfında, her geçen an Bulaç beni şaşırtıyor ve acaba mı? diyordum.

Bir de kulağımıza, '**Ali Bulaç'a para teklif ettiler ama o satmadı, kaldı**' diye sözler geliyordu. (Kendisi de bunu bir röportajında ifade etmişti.) Daha fazla mutlu oluyordum... Ve hapisteyken bu duruşlarından dolayı dua ediyordum. Meğer mevzu çok farklıymış..

Ne hazin ki, Bulaç savunmasında aynen şöyle söyledi;

"**2013 yılı bahar aylarında Star Gazetesinden yazma teklifi geldi. İlk defa burada açıklıyorum.** Benden görüşme talebinde bulunan Star'ın yetkili yöneticilerinden Tevhid Karakaya Bey yazma teklifini **Tayyip Bey**'den getirdiğini söyledi.

Rakam, Zaman'dan aldığımın tamı tamına 3 katıydı. Gazete yanında Kanal 24 TV'nin de haftalık bir programına katılacaktım. Tevhid Bey "bir hafta-10 gün bekleyelim, Zaman'cuları alıştıralım. Bizden yazar kapıyorlar zehabına kapılmasınlar, ayıp olur" deyince, ben de muvafık buldum. Aradan 1 hafta-10 gün, 1 ay geçti. Tevhid Bey aramadı."

Evet, meğer 2013 yılında Zaman'dan 3 katı maaş için gitmek istemiş de haberimiz yokmuş...

Ayrıca Bulaç, savunmasında **FETÖ** diyor, yani terörist kelimesini kullanıyor...

Evet, Bulaç'ın dünkü savunmasındaki en hazin yer ise bence bu hakikatle ilgilidir. Ne Ahmet Altan, ne de Ali Bulaç ne de diğer gazeteciler işkenceye uğramadı. Ama biri, FETÖ uydurma hikayesinin içine dahi girmeden evrensel bir hukuk savunması yaptı. Diğeri ise detaylara girip '**Bu teklif Tayyip Bey'den ise bunu görev kabul ederim**' diyerek merhamet dilendi.

Şu mesaj daha yeni düştü. Aynen şöyle diyor. "**Ben su an Ahmet Altan'ın kitabını aldım. Merak ettiğimden beni etkilediğinden. Biçare olan biziz. Bi daha almam Ali Bulaç'ı.**"

Benzer çok mesaj var. '**Seküler bir adamın duruşu**', '**İslamcılar, ateistlerin duruşu karşısında kaybetti**' vs.. türündeki cümlelerin sayısı arttı."

Dini kullanan Fetö, şu an Ali Bulaç'ın değil Ahmet Altan'ın savunmasıyla teselli buluyor.

TWEETLER

7 Aralık 2017 tarihindeki ikinci mahkemeden sonra atılan 8 Aralık 2017 tarihli Tuncay Opcin twitleri. Bu twitlerin adresi Ali Bulac. Çünkü Ali Bulac Huseyin Gulerce'nin kendisi hakkında Gulen'in sabetayist dedigini, ayrıca yine kendisi hakkında Latif Erdogan tarafından aktarildigi kadariyla kendisine Gulen'in Bulamac dedigini belirtmisti. Asagidkai twitler bunun uzerine atilmis belli ki.

Eylul 2017'deki ilk mahkeme sonrasi atilan twitler.

[tuncay opcin](#) @tuncayopcin Sep 18

More

Ali Bulaç, uzun yıllar Cemaat'e muhalefet etmişti. Zaman, Cemaat'in yönetimine geçince istifa edip, ayrıldı.

[tuncay opcin](#) @tuncayopcin Sep 18

More

Haftalık Vahdet gazetesinde "Ağlayan, ağlatan hoca" diye Fethullah Gülen'e ağır tenkitler yönelten bir yazı kaleme almıştı.

[tuncay opcin](#) @tuncayopcin Sep 18

More

1994-1995'te Cemaat'le barıştı. 28 Şubat Süreci'nde Zaman'da yazmaya başladı. Ali Bulaç'ın Zaman yazıları, ağırbaşlı, çok güzel yazılardı.

[tuncay opcin](#) @tuncayopcin Sep 18

More

Yaşananlara getirdiği yorum, entelektüel birikimiyle orantılı değil. Ancak hapiste, ağır şartlarda yaşadığını gözardı etmemeliyiz.

[tuncay opcin](#) @tuncayopcin Sep 18

More

Bugün savunmaları okurken, bir kez daha anladım ki iyi insan olmak, iyi gazeteci olmak anlamına gelmiyor.

Hasan Cüçük ✓
@HasanCucuk

Takip et

Net konuşuyorum; Ahmet Hakan omurgasız ve dalaksız biridir!

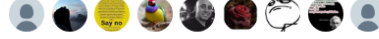

T24 ✓ @t24comtr

Ahmet Hakan: Net konuşuyorum; Ilıcak, Bulaç, Alpay ve Alkan örgüt üyesi değil
t24.com.tr/haber/ahmet-ha...

22:12 - 19 Eyl 2017

71 Retweet 47 Beğeni

71

47

Hasan Cüçük ✓
@HasanCucuk

Takip et

Kantarın topuzunu kaçırmayın bazıları;
Hizmette yanlışlar vardır ama 'terör örgütü'
yaftasına bile ses etmemek ahmaklık hatta
ihanettir!

02:35 - 19 Eyl 2017

145 Retweet 101 Beğeni

8

145

101

Amiar Twitter da Ara

FUAT BARAN @yagizefe Takip et

Herkesten Ahmet Altan ve Akın İpek gibiler gibi bir duruş beklememek lazım. Kimseyi de Ademe mahkum etmemek lazım.

19:39 - 19 Eyl 2017

121 Retweet 113 Beğeni

12 121 113

SERDENGEÇTİ @ahmettiris · 13 sa.
@yagizefe @garipbirtalip11 adlı kullanıcılara yanıt olarak
Birşey söyleyim mi?
Ali Bulaç'tan da, A.Turan Alkan'dan da, Şahin Alpay'dan da, Nazlı Ilıcak'tan da Ahmet Altan'dan daha fazlasını bekliyordum

1 1 2

Gultekin Bibar @garipbirtalip11 · 13 sa.
Ben beklemiyordum şahsen

YUKARIDAKI TWEET'İN DEVAMI ASAGIDADIR.

Ahmet Altan'dan daha fazlasını bekliyordum

1 1 2

Gultekin Bibar @garipbirtalip11 · 13 sa.
Ben beklemiyordum şahsen

1 1 2

SERDENGEÇTİ @ahmettiris · 13 sa.
Koca koca insanların savrulmaları karşısında hayal kırıklığı yaşadım doğrusu.. Yarın bin özür dileseler de nafile.. Ama iyi oldu.. Gördük..

1 1 1

SERDENGEÇTİ @ahmettiris · 13 sa.
Benim benimsediğim kimseler değillerdi.. Ama kendi hesaplarına "fikir namusları" olduğunu düşünüyordum..

1 1 2

SERDENGEÇTİ @ahmettiris · 12 sa.
Yarın dışarı çıkınca içerde kalmış olmanın da referansıyla kahraman edasıyla hizmetin önünde yine olur olmaz ahkam kesecekler diye düşünürdüm

1 1 1

SERDENGEÇTİ @ahmettiris · 12 sa.
Allah cc fırsat vermedi ve onların ağırlığını Hizmet'in üzerinden yine onların tercihiyle kaldırdı diye düşünüyorum.. Elhamdulillah..

1 1 2

Nusret Baba
@nusretbaba

Takip et

Eğer bunu söylemişse üzuldüm

P24 @P24Punto24

@P24Punto24 adlı kullanıcıya yanıt olarak

#AliBulaç: Bu örgütün silahlı terör örgütü olduğunu kabul ediyorum. Kaldı ki, terör örgütü olduğu bilinmediği dönemde dahi üyesi değildim.

10:20 - 18 Eyl 2017

suçları ifade özgürlüğü olan yazarlar ve Sessiz Türkiye

7

6

Moments

Search Twitter

11

540

340

Mahmut Akpınar
@mahmutakpinar1

Follow

Adalet adına ne acı!
Ülkenin en bilinen İslamcı yazarı Ali Bulaç dahi savunmasında "Erdoğan'a, AKP'ye karşı değildim" demek zorunda kalıyor!

12:04 PM - 18 Sep 2017

123 Retweets 71 Likes

YUKARIDAKI MAHMUT AKPINARIN TWEET'INE GELEN CEVAPLAR 1 - ASAGIDADIR

Adam kalıbından utanır.
A Altan kadar adam değilmiş bunlar...

2 1 1

KOCA YUSUF @drkocayusuf · Sep 18

Büyük lokma yeee. .Amma büyük konuşma ağa.. Adamın hası onlar...

1 1 1

Nefer... @HilmiSahin1 · Sep 18

İyi de pehlivan ağa bu ne horatadır söyledikleri...

1 1 1

çavvuş @Tahsineten1 · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1

Zalim den merhamet dilenmek anca onu iyice kustahlastirip dışının kirasini istemeye götürür

1 1 1

Faruk Ali @falihoglu · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1

Bu doğrulanmış bir bilgimi ?. İnsan inanmak istemiyor doğrusu. Tabii yaşadıklarını bilmemekle birlikte üzülüyor insan..

1 1 1

Mehmet Kayabey @Mehmet_Kayabey · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1 @Abdal_Aga

Sen de firarisindir muhakkak.Ağababaların gibi,darbeyi beceremeyince

MAHMUT AKPINARIN TWEET'INE GELEN CEVAPLAR 2

Ozgslm @egitiminneferi · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1

"17 25 te aleyhe hicbir sey yazmadim" demis.yazmamam kabahatmis diyememis.
Bi Ahmet Isik,Ahmet Altan kadar olamamis.cok yazik,uzucu ifadeler

Ertugrul @EKaya2115 · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1

Özetle siyasal islamcıların en karakterlisi ancak bu kadar olabiliyor(muş).

Meryem @Meryem85966017 · Sep 19

Replying to @mahmutakpinar1

Bunu adaletin yaptırıldığına nasıl kanaat ettiz? Belki de gercektir böyle düşünür.
Kurumlarda çalışan herkese "abi" demek ya saflık ya salaklık

Ibrahim Emre @IbrahimEmre17 · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1

Senin adına bu lafi konuşmak kolay.Bir yıldır hasta haliyle tutuklu.Sense İngilterede
hicrette...

Metehan Keskin @Oylesine_biri1 · Sep 18

Replying to @mahmutakpinar1 @ProfElvanAktas

Birazda karakter sorunu sanırım. Ahmet Altan'dan duymadık mesela! Akp

Nefer... @HilmiSahin1 · 18 Eyl

Bu ülkede ne ilmin izzetini koruyan alim, ne özgürlüğün haysiyetine sahip aydın, düşünür ne de Allah'tan haya eden müslüman varmış...

1

1

Nefer...

@HilmiSahin1

Takip et

Ali Bulaç'ın savunmasını okudum...
İran dönmelerinde haysiyet aramak hataymış...

10:06 - 18 Eyl 2017

4

Nefer... @HilmiSahin1 · 18 Eyl

@HilmiSahin1 adlı kullanıcıya yanıt olarak

Duygu ve düşüncenizi gazetede pazarlarken iyidi değil mi?
Gazeteyi fikirlerinize peşkeş çektiğiniz zaman güzeldi her şey...

2

Nefer... @HilmiSahin1 · 18 Eyl

Tweet

Janti

@kaosiscoming

Alın size Ali Bulaç zamanında dedik
eski siyasal islamcıdan adam olmaz
diye ama dinletemedik

[Translate from Turkish](#)

HABER10 @haber10

Ali Bulaç: "FETÖ terör örgütüdür. Önemli isimler yurt dışına kaçtı, geriye ameleler kaldı"

goo.gl/JmDCDq

Emre OĞUZ @oemre · 1d
Cemaatin; Ş Alpay, A Bulaç gibi adamların sözlerine bile kulaklarını tıkaması, söz konusu körlüğün zannedilenden derin olduğunu gösteriyor.

23

10

22

Salih Ensar
@leknevi1

Replying to @oemre

Böyle cemaate ayar verenler kusura bakmasınlar da defolup gitsinler kör olan kendileri. Sanki Şahin Alpay ve Ali Bulaç çok mühim ne dediyse

[Translate from Turkish](#)

9/19/17, 13:43

Tweet your reply

Tweet

Kalenderi
@tuna_tyfn

Zihni berrakların Ali Bulaç ve Şahin Alpay için "yazıklar olsun, bir Ahmet Altan olamadınız" dediklerini duyar gibi oluyorum. [@savasgnc](#)

[Translate from Turkish](#)

9/19/17, 15:26

2 Retweets 1 Like

anugun @anugun1993 · 1d

Replying to [@tuna_tyfn](#) and [@savasgnc](#)

Aynen demekki ilkeli ve dava adamı olmak farklı bir şeymiş! zalimler ve namertlere boyun eğmeyen dik duran adam gibi adam Ahmet Altan!

Tweet your reply

Tweet

KEŞKE...

1

2

tatlı ali

@tatliali1998

Replying to @tatliali1998 @Gmzmm86 and @AlamanyaFatihi

Şahin Alpay ve Ali Bulac ifadeleri tamamen korkakça. Malesef tarih bunları da yazdı. Dik duran yiğitleri de

[Translate from Turkish](#)

9/19/17, 17:11

1 Like

Gamzemm @Gmzmm86 · 1d

Replying to @tatliali1998 and @AlamanyaFatihi

Tweet your reply

Tweet

Mustafa Meşhûr
@MustafaMeshur

Ali Bulaç'ın savunmasını okuyordum:
"Fetö mağduru Albay Dursun Çiçek"
Bıraktım.Komple Bulaç okumayı

[Translate from Turkish](#)

9/19/17, 22:37

9 Retweets 15 Likes

Mustafa Meşhûr @MustafaMeshur · 1d

Replying to [@MustafaMeshur](#)

Cemaati terör örgütü görmesini,terör örgütü demesini dahi anlarım ama Bulaç gibi birinin yukarıdaki perspektifinin izahı yok

Tweet your reply

ali bulaç

Latest People Photos Videos News

maveraünnehir @maveraunnne... · 15h

Kaçak fetöcüler **Ali Bulaç**'a giydirmiş ve "kim bu adil öksüz " demişler ;Abdullah Gül ile Davutoğlu'nun özel ekip kurup kurtardığı kişi öksüz

Tr724 @tr724com

Biz o şartlarda olsak neler derdik acaba?

buff.ly/2xlyLaU

VPN'siz / buff.ly/2xluWTg

Mustafa Kara @mtfkara · 15h

Tweet

Mustafa Meşhûr
@MustafaMeshur

Kimse imtihan olmadığıının masumu ve kahramanı değil.Söylediklerini kinamiyorum ama Ali Bulaç'ın savunması bu kadar siğ olmamalıydı

[Translate from Turkish](#)

9/20/17, 09:45

1 Retweet 2 Likes

Mustafa Meşhûr @MustafaMes... · 14h

Replying to [@MustafaMeshur](#)

Ve evet;TR medyasına bir Ahmet Altan daha gelmez.

Allah'tan korkanların Allah'a inanmayan biri kadar korkusuz olamaması ilginç bir durum

Tweet

40

42

68

Eğitimci

@ogretmen_1959

Replying to [@RaufAtillaPolat](#)

Ali Bulac nedametin maskaralığa döndü! Ahmet Altan'ın adamlığı mı konuşulur, yoksa senin işe yaramayan nedametinmi?

[Translate from Turkish](#)

9/20/17, 18:01

Tweet your reply

Tweet

Döveller
@Deuveller

Replying to [@AmiralYamamoto](#)

Ali Bulaç'a teşekkür ediyorum. "Tek-tük islamcı var doğru konuşabilen" diyordum. Artık demek zorunda değilim.

[Translate from Turkish](#)

9/20/17, 19:23

1 Like

Tweet your reply

Tweet

8

97

139

Faust_fausta
@faust_fausta

Replying to [@gergerliogluof](#)

Ali bulac kendine zulmedenlere ses edemeyip zalimden af diledi fakat sonucu ortada

[Translate from Turkish](#)

9/20/17, 21:12

Tweet your reply

Tweet

Samanyoluhaber @shaber_com
Mahkemelerdeki bazı ifadeler can
yaksa bile unutulmaması gereken
çok şey var... ow.ly/YRtL30fiq3I

2

11

14

finaltime

@finaltime7

Replying to [@CANBERK_dr](#)

Onları A. Altan sandık. Özellikle Ali
Bulaç'ı.. koyduğumuz yerden
alıyoruz.. duaya devam onlara...

[Translate from Turkish](#)

9/20/17, 23:03

1 Like

Tweet your reply

Latest

People

Photos

Videos

Ne

yorumsizde.com

xyz @Zafercay38 · 1d

Replying to @etkagul and @aliaktas7

İyi bir **Ali Bulac** okuyucusu bu ifadeleri **Ali Bulac** a ait olmadığını artık hangi zorlamayla dikta ettirildiğini zaman gösterecek.

xyz @Zafercay38 · 1d

Replying to @aliaktas7

Mahkemedeki **Ali Bulac** ifadesi, özgür **Ali Bulac** terim ve kelime kurgusu birbiriyle uyusmuyor. Yezidimsi Firavur piclerinin diktasına benziyor

Linda Hemby @LindaHemby · 1d

#PressFreedom #Turkey: **Ali Bulaç**,
#Zaman: My Greatest Wish is Release

3) Örgüt üyesi olmak

Örgüt üyeliği için mutlaka somut maddi deliller gereklidir:

- 1) Örgüt kurucusu olmak
- 2) Örgütün gizli hiyerarşisinde yer almak. Herkese açık, devletin mevzuatına uygun ve faaliyetleri devletin iznine ve denetimine tabi gizli örgüt olmaz. Silahlı bir örgütün açık adresi, tabelası, girip çıkanı herkese açık bürosu-merkezi olur mu?
- 3) Bilerek ve isteyerek örgütün yasa dışı faaliyetine katılmak, destek vermek. Kanlı soygunlar yapan, adam kaçıran, fidye alan, haraç toplayan bir mafya babasına ait pompacılar ile baba ve gizli çetesi aynı mı?
- 4) Konumuz olan darbe hazırlığından haberdar olmak

Bu çerçevede şunları soruyorum:

a) Ben darbe mi planladım, darbe emrini mi verdim ?

- b) Darbe hazırlama planlarına mı katıldım ?
- c) Darbe teşebbüsüne bir ucundan dahi olsa katıldım mı?
- d) Silah mı kullandım, bomba mı attım?
- e) Örgüt adına para mı akladım, paramı kaçırdım ?
- f) Sınav sorularını mı çaldım?
- g) Adli kumpası mı kurdum, sahte delil mi ürettim?

Kamuda görevim vardı da, örgüt lehine mi kullandım?

Herhangi bir polisle, askerle tanışıklığım mı var?

h) Örgütün hiyerarşik yapısı içinde istişare grubu, dünya imamı, coğrafi bölge imamı, ülke imamı, bölge imamı, ilçe imamı, semt imamı, mahalle imamı, ev imamı, belletmen imamı mı oldum ya da bana bir imam mı tayin edildi?

Bunların hiçbirinde yokum. Var ise Sn. Savcı belgesini koysun.

309'a giren suçlar vahim fiillerdir. Silah kullanmak, gasp, cebir-şiddet vs. Gazeteci köşe yazarlığından vahim fiil çıkar mı?

Bir kurumda çalışanların örgüt yöneticiliğinden cezalandırılabilmeleri için kurumun suç işlediğine ilişkin bir karar olması tek başına yeterli değildir. Suçlanan kişinin bu kurumların terör faaliyeti yürüttüğünü bilerek ve isteyerek hareket etmesi, en azından TCK'nın 39. maddesi kapsamında suça iştirak iradesinin bulunması gerekir. Böyle bir tespit veya mahkeme kararı olmadığına göre, örgüt yöneticiliğine ilişkin şahsıma atfedilen fiillerin suç olarak kabul edilmesi mümkün değildir. Ayrıca FETÖ/PDY davalarına ilişkin Ankara Cumhuriyet Başsavcılığınca hazırlanan Çatı İddianamesi'nde şöyle denmiştir:

"Bir okulda öğretmen ya da öğrenci olmak, bir şirkette çalışmak ve vakfa üye olmak soruşturma konusu yapılamayacağı gibi sırf bu harekete mensup olmak cezalandırmak için yeterli değildir. Bu harekete destek vermek veya sempati beslemek ya da şirket okul veya dershanede çalışmak buralarda bir

süre ikamet etmek ceza sorumluluğunu doğuran, suç teşkil eden davranış değildir.”

Aynı şekilde Yargıtay 16. Ceza Dairesi Metin Özçelik ve Mustafa Başer kararında “**söz konusu yapı veya cemaatle ilişkili kurumlarda çalışanların örgüt üyeliği ile suçlanamayacağını, olsa olsa sempatizan olarak değerlendirilmesi gerektiğini**” vurgulamıştır.

Bu ifadeler bile masumiyetimi ortaya koymaya yetmektedir. Hiçbir çağdaş ve medeni hukuk devletinde, özel hukuk hükümlerine tabi bir kurumda iş ve çalışma hürriyetinin sonucu olarak sözleşme gereği çalışmış olmak terör örgütü yöneticiliği suçunun destekleyici delili olmaz, olamaz.

VII. İslam Hukuku açısından

Türkiye Cumhuriyeti’nde geçerli hukuk laik karakterde pozitif hukuktur. Ancak halkın kahir ekseriyeti Müslüman’dır ve belki de tarihte hiç olmadığı kadar din, iktidar tarafından mazhariyet görmekte, hatta bundan sonraki eğitimin hedefinin ahlaki ve hukuki yüksek değerlere sahip, dindar nesil yetiştirmek olduğu söylenmektedir.

Şu anda benim müebbet hapis cezası ile yargılandığım davada suç unsuru gösterilen yazıların İslam Hukuku açısından da kritik edilmesinde yarar vardır. Bir dine inanıyorsak hükümlerine de uymamız tutarlılık ve dini ciddiye almak bakımından zaruridir.

1) İlk İslam Hukukunun iki temel kaynağı Kuran ve Sünnet ile bilumumm müçtehitler suç ve cezanın bireysel olduğunun altını çizmektedirler.“**Hiç kimse bir başkasının suçundan dolayı suçlanamaz, kişiye kendi yaptıkları dışında ödül veya ceza yoktur.**” (53 Necm, 38- 39)

Eğer suç ve ceza bireysel sayılmazsa iki vahim sonuç doğar.

- a) ceza intikamcı olur
- b) ceza kolektifniteliğe, soykırıma dönüşür

Bugün elimizde bulunan Tevrat’ta şu hüküm yer almaktadır: “Hiçbir suçu cezasız bırakmam, babaların işlediği suçun hesabını oğullarından, torunlarından, üçüncü, dördüncü nesillerinden sorarım.”(Çıkış, 34:7 ve 25)

Sadece İbrani hukukunda değil yalnızca özgür erkeklerin katıldığı eski Atina demokrasisinde de geçerli hukuka göre vatana ihanetle suçlanan kişiyle beraber ailesi ve hatta beslediği tavukları bile öldürülürdü.

Bu açıdan bakılınca birileri 15 Temmuz’da menfur bir darbe teşebbüsüne kalkışmış, bu bir gerçek! Ancak benim gibi mesleği yazarlık olan ve gazetecilik faaliyeti dışında herhangi bir faaliyetine rastlanmayan kişi için aynı suçla itham edilmesi ve halka ateş açanlarla aynı cezaya çarptırılmak istenmesi son derece garip ve haksızca.

Üstat Said Nursi bir gemide “*Bir masum ve 99 şaki/haydut varsa o 1 masum için gemi batırılmaz*” diyor.

Şimdi biz Müslümanlar dünyanın her yerinde bir suçlu var diye onunla birlikte 99 masuma da ceza vermeye kalkışıyoruz.

Konumuzla ilgisi bakımından hatırlatmak gerekir: İslam hukukuna göre şüphe ile hüküm verilemez, şüphe üzerine kişinin hürriyeti kısıtlanamaz. Tam aksine şüphe, sanığın lehine yorumlanır.

Mecelle'nin 4. maddesi şöyledir: "**Şek ile yakın zail olmaz**"

Sözü fazla uzatmadan Hz. Peygamber (s.a)'in her biri ölümsüz birer hukuki parametre olan birkaç hadisini zikretmekle yetineceğim:

- a) "Tek taraflı iddiaya dayalı hüküm hak ihlalidir." (Nesai, Adabu'l Kudat, 36)
- b) "Şüphe durumunda ceza (had) düşer." (İbn Mace, Hudud, 51)
- c) "İsnad edilen suç kesin delillere dayanmalıdır." (Tirmizi, Ahkam, 12)
- d) "Şüpheli durumlarda cezaları (hadleri) kaldırın." (İbn Mace, Hudud, 12)
- e) "Elinizden geldiği kadar Müslümanlardan had cezalarını düşürün. Sanık için bir çıkış yolu varsa, bırakın gitsin. Zira emirin (karar veren kişinin) affederek hata etmesi, ceza vererek hata etmesinden hayırlıdır." (Müsned, V, 160; Tirmizi Hudud,2)

2) İslamın hukuk kaynakları arasında Sahabe içtihadı ve tatbikatı da kaynaktır. Bu konuda Hz. Ali (r.a)'den elimizde çarpıcı bir örnek tatbikat var:

a) Hz. Ali ona isyan eden Haricilere karşı savaştı, savaşı da kazandı. Hz. Ali'den ele geçirilen Haricilerin öldürülmesini, esir alınmasını ve mallarına el konulmasını isteyen taraflarına şunları söyledi: "Onlar müşrik değil, bize isyan eden Müslüman kardeşlerimizdir. Dediklerinizin hiçbirini yapmayacağım. "

b) Onu açıkça öldüreceğini söyleyen İbn Mülcem'e ceza verilmesini isteyenlere de Hz. Ali şunları söyledi: "Beni sadece tehdit ediyor, öldürmedi ki!" Yani eyleme geçmedi ki!

Bilindiği üzere İbn Mülcem, Hz. Ali'yi namazda iken bıçakladı. Hz. Hasan kılıcını çekip onu öldürmeye kalkışınca yine Hz. Ali müdahale etti ve: "Dur ya Hasan! Henüz ölmedim ki onu infaz edesin. Ölmesem onu ben yargılayacağım. Bu arada ona su ve yemek vermeyi ihmal etmeyin."

Haksız yere tutuklanıp hapse atılınca Şahin Alpay'la bana 5 gün su vermediler. İlaç için su istediğimde "dilekçe günü gelince kantinden isteyin, şimdilik musluktan için" dendi. Soran olursa, Hz. Ali'yi ne kadar sevdiğimizi efsaneleştirerek anlatırız.

Vermek istediğim son örnek İbn Teymiye'den. Bugün askeri Selefilerin kaynak aldığı, fakat hiç anlamadığı İbn Teymiye, kendisini 28 ay hapseden Mısır Sultanı Nasıruddin'in isteği üzerine Haşhaşi İsmaililerin üzerine yürüdü. Bu Batını Haşhaşiler barış zamanlarında Haçlılarla işbirliği yapıyor, Moğolların İslam Dünyasına olan akınlarının önünü açıyor, yol kesiyor, şehirlerde soygunculuk yapıyor, suikastlar düzenliyordu. Özellikle Kıbrıslı Hristiyanlarla olan ilişkileri meşhurdu.

İbn Teymiye H. 702'de onlarla Cebel-i Kasravan'da savaştı ve yendi. Savaşın galibi bir komutan ve müçtehid alim olarak şu hükmü verdi:

- a) Silah kullananlar cezalandırılacak
- b) Silah kullanmayan ve onlara yardım edenler tövbe etmeye davet edilecek
- c) Müslüman olanları zekat, gayrimüslimleri cizye ödeyecek

İşte İslam hukuku açısından meşru bir yönetime başkaldıranların hükmü budur. Kuran, sünnet, sahabe tatbikatı ve muteber müçtehitler durumu böyle görmüşlerdir.

İslam açısından devlete karşı suç yoktur. Bu suç modern yakın zamanlarda ceza hukukuna girdi. Suç gerçek şahıslara karşı yapılır. Bugün devlet katilleri ve hırsızları affediyor, kendine karşı işlendiği iddia ettiği düşünce suçuna müebbet hapis cezası veriyor. Biri benim evimi soymuşsa onu ancak ben affederim, devlet nasıl benim adıma onu affedip hapisten çıkarıyor.

İslam hukukunda düşünce suçu da yoktur. Çünkü insanı diğer yazdıklarından ayıran en büyük özelliği akletmesi ve beyanda bulunması yani düşüncelerini ifade etmesidir. Kuran'a göre beyan Allah'ın insana en büyük bağışdır. Küfür ve hakaret olmadıkça herkes edeb içinde serbestçe düşüncesini ifade eder. Ancak müçtehitlerin ve mübariz alimlerin içtihatlarına rağmen İslam tarihinde Hz. Ali'den son Osmanlı padişahına kadar meşru siyasi tarihimiz bir zulüm tarihidir. Bu zulüm hala İslam dünyasının her bölgesinde sürüyor.

Peki Sn. Başkan, Sn. Üyeler,

İslam bu iken, dünyada birbirimizin kuyusunu kazan, kardeş kanı döken bizler bu dinin neresindeyiz?

Nerede bu Müslümanlık? Akif'in dediği gibi "Gökler de mi?"

Göklerde! Bizi çoktan terketmiş, bu yüzden Allah'ın rahmeti ve bereketi üzerimizden çekip gitmiştir.

VIII. İfade Özgürlüğü

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

İfade ve düşünce özgürlüğü tarihte hiç olmadığı kadar bugün hayati derecede önem kazanmış bulunmaktadır. İnsanın kendini ifade etmesi varoluşsal anlamı ve amacıyla ilgilidir. Din ve inanç bir özgürlük seçimidir ve kişi neyi, niçin seçtiğini temellendirmek ve ifade etmek ister.

Diğer yandan ekonomik zenginliğin bilimsel ve teknolojik gelişmenin de itici gücü ve beslenme kaynağı düşünce ve ifade özgürlüğüdür. Benim gözlemim şu ki, batı dünyasını öne çıkaran bu özgürlüğü elde etmek ve korumak üzere gösterdiği takdire şayan hassasiyettir.

Bizim toplumumuz bir çürüme geçiriyor: Baba, çocuklarını dinlemiyor, çocuklar evden kaçıyor. Koca, karısını anlamıyor, şiddet uyguluyor, işveren işçisini dinlemiyor, iktidardaki muhalifini konuşurmuyor, yargı sopasıyla dövüyor, hapse atıyor; yasaklar arttıkça konuşurmamak insanları ilkelleştiriyor, arkaik zamana dönüyoruz.

Toplumsal gelişme ahlaki ve hukuki yetkinleşme 5 çita arasındaki ilişkiye bağlıdır:

İlk çita devletin koyduğu sınırlardır. Devlet ağır ve geç değişir. Öyle olması da doğaldır. Zira bir şey süzülmeden, genel kabul görmeden, hatta test edilmeden ortaya çıkışı ile birlikte devletin hemen reformlarına konu oluyorsa toplumsal istikrar bozulur. Kamuda değişim ağır olur ama değişim olmadan da kamusal alan yozlaşır, taşlaşır. Devletleri hükümetler değişmeye zorlar.

İkinci çita olan hükümet, bir iddia, bir vaat, bir programla kurulur ve devlet çarkını vaad ettiği değişim ve programlarına göre çevirmeye çalışır. Ancak hükümetlerin de

kudreti sınırlıdır. Hükümetleri **üçüncü çita** olan rakip partiler ve kendi seçmen tabanları değişime zorlar. Bu çerçevede hükümetler **dördüncü çita** STK'ların yükselttiği çıtaya erişmek isterler. STK'lar hükümetleri değişim baskısı altına almaya çalışır, bu yönde mücadele ederler.

Devletleri, hükümetleri, partileri ve STK'ları değişim çitasına yükseltmek isteyen entelektüeller, yazarlar, fikir adamlarıdır. Bu zümrenin çitası çok yüksektir. Asla sınır tanımazlar. Hep daha iyi, daha yüksek, daha adil ve eşitlikçi, daha ahlaklı ve hukuka dayalı toplum tahayyül ederler. Entelektüellere sınır-yasak koyduğunuz zaman bir bütün olarak toplumun düşünce gücünü, tahayyülünü, tasarlama yetilerini iptal etmiş olursunuz. Böyle bir toplum körelir. Önüne konana itaat eder ve fakat özgürce düşünüp tartışan toplumlar karşısında geriler, güç kaybeder ve yenilir. Bugün 7,5 milyarlık dünya nüfusunun %3'ü düşünüyor ve tasarlıyor; %17'si yönetiyor; %80'i amelelik yapıyor. Düşüncelerinden dolayı yazarları cezalandırırsak toplumu ameleliğe sevk etmiş oluruz ve biz hep bunu yapıyoruz. Ben bu iki yılda iki kitap yazacak iken neden atıl bir kapasite olarak dört duvar arasında tutuluyorum? Eğer dışarıda olsaydım basılacak kitaplarım sayesinde asgari 20 kişi istihdam imkanı bulur, 100 kişi geçinmiş olurdu.

İslam ve Osmanlı batı karşısında güç kaybına uğrayıp yenildiyse bir sebebi budur. "Devletin bekası, dış tehdit, iç düşmanlar, bugün her zamankinden çok birlik olmaya ihtiyacımız var" gibi söylemler düşünce ve ifade özgürlüğünün ortadan kaldırılmasının gerekçeleridir ve bizatihi bu söylemler devletin bekasını, sosyal barışı ve siyasi birliği tehdit eder. İsrail savaş sırasında bile devleti ve orduyu eleştirenlere yasak koymaz. Çünkü birden fazla farklı görüş ve çözüm yolu yoksa, toplum tek bir düşünceye mahkûm olur. O düşüncenin de ne kadar doğru olduğu bilinemez.

Uzun mücadelelerden sonra düşünce ve ifade özgürlüğü, yasalar, anayasalar ve uluslararası bağlayıcı sözleşmeler tarafından teminat altına alınmış bulunmaktadır. Demokratik, katılımcı ve çoğulcu bir rejimin olmazsa olmazı düşünce ve medya özgürlüğüdür. Çünkü 3 kuvveti birbirine dengelerken, bir yanlışlık ortaya çıkacaksa 3 kuvveti de dengeleyecek olan dördüncü kuvvet medyadır. Öyle ki açıklanan düşünceler, görüşler, "**Devletin veya nüfusun bir bölümü için saldırgan, şoke edici veya rahatsız edici bilgi ve düşünceler olabilir.**"

Sayın Cumhurbaşkanı R. Tayyip Erdoğan hakkında kendilerine hakaret ettiği gerekçesiyle dava açan aydın ve akademisyenlerin görüldüğü davada Sn. Cumhurbaşkanı adına savunma yapan Av. Ahmet Özel şöyle demektedir:

"Düşünce özgürlüğü demokrasinin temel ilkesidir. AİHM'e göre ifade özgürlüğü şoke edici ve rahatsızlık verici olabilir. Bunlar çoğulculuğun, hoşgörünün ve açık fikirliliğin gerekliliğidir." (Cumhuriyet, 20 Nisan 2018, S .10)

Bu doğrudur, ama bu doğru bütün yazarlar, gazeteciler ve medya mensupları için de geçerli ve doğru olmalıdır. Hangi görüşe ve inanca sahip olursa olsun, hiç kimse düşüncelerinden dolayı yargılanmamalı, hapse atılmamalı, benim çektiğimi eziyete maruz kalmamalıdır.

Ben kimseye hakaret etmedim, birilerini veya toplumu şoke edecek, rahatsızlığa sevk edecek yazı da yazmadım. Buna rağmen yazılarımdan dolayı terör suçuyla yargılanıyorum.

TCK'da terörün tarifi yok; bu yüzden hangi fiil terör tarifine giriyor bu muğlak bırakılmış.

Tarif Arapça kelime olup "anlama ve tanıma"dan gelir. Ancak bir ilim dalı için kullanıldığında " tahdid / sınırlandır" manası alır. Yani bir şeyin veya konunun sınırları çizildiğinde tarifi yapılmış olur. Böylelikle o şey anlaşılır, tanınır.

Bu çerçevede cebir ve şiddet yoluna başvuran veya silah kullananın fiilini anlıyoruz, ama bunun dışında kalan hangi fiiller terör kapsamına girer bu yoruma açık bırakılıyor. Bu sayede üzerinden dört sene geçmiş yazılar da terörün kapsamına alınıyor.

Bana yöneltilen suç düşünce ve ifade özgürlüğünün kullanılması ve gazetecilik faaliyetidir. Yazı, fikir ve ifade özgürlüğü yasaların, Anayasa ve uluslararası sözleşmelerin teminatı altındadır. Yayınlandıkları tarihte soruşturmaya konu olmamışlar, aradan 4 sene geçtikten sonra müebbet hapislik suç fiilleri olarak karşıma çıkarılıyor. Bu vicdanları sızlatır, adalete güveni zedeler, hukuk binasının temelini sarsar

Sayın başkan, sayın üyeler!

Size ağır sorumluluk düşüyor. Hakkımda vereceğiniz beraat veya ceza kararı sadece benimle ve benimle yargılanan yazar ve gazetecilerle sınırlı kalmayacak.

Bugün hükümet yanlısı ve muhalif her yazar ve gazeteciyle de ilgili olacak. Biz ceza alırsak, tamamen bizim konumumuzda olup bugün rahatça yazan gazeteci ve yazarların da – üstelik yazıları zaman aşımına uğramış olsa da – gelecekte bir başka iktidar döneminde bu salonlarda yargılanmalarına da kapı aralayacak. Bu kötü misal emsal teşkil edecek; oysa "su-i misal emsal olmaz" ve olmamalı. Ve siz öyle umarım ki bugün hem bizler hem gelecekte herkes için hüsn-ü misal (örnek/referans) karar olarak düşünce ve ifade özgürlüğü ile gazetecilik, medya ve bir ülke için su hava kadar önemli olan fikir, bilgi, sanat, irfan ve edebiyat dünyamızı koruma altına alacaksınız. Bunu hem kendi adıma ve arkadaşlarım adına, hem de bugün bizi linç etmeye azmetmiş hasımlarım ve iyi niyetle hükümete destek veren yazar, gazeteci ve fikir insanları adına talep ediyorum.

Ne mahkeme kadiya mülktür, ne yeryüzünde hiçbir iktidar bakidir. Baki olan sadece Allah'tır. Allah hakkı, hakkaniyeti, hukuk ve adalet üzere hükmetmeyi emreder.

Gökyüzünü ve yeryüzünü ayakta tutan adaletin direkleridir; bu direkleri kararlarınızla siz ya güçlendirir ya da zayıflatırsınız. İnsanı iyi insan yapan ahlaka ve hukuka riayettir. İnsanı bozan da ahlak ve hukuk ihlalidir. Çünkü insan küçük kainattır; insan bozulursa kainat bozulur.

IX. Tutuklulukla cezalandırma

Sayın başkan, sayın üyeler!

Defalarca ben ve müdafii avukatım tutuksuz yargılanmak üzere müracaat ettik, üç duruşmada da talebimizi tekrar ettik. Her defasında

- a) Henüz delillerin toplanmadığını
- b) Kaçma şüphelerinin bulunduğunu öne sürdünüz

Nihayet 10 Mayıs tarihli 3. duruşmada tahliyeme karar verdiniz. Size teşekkür ederim. Sn. Savcı'nın mütalaasında suç delili olarak öne sürdüğü şeylerin yazılar ve polisten gelen temelsiz bilgiler dışında delil yok. Demek ki benim bu delilleri

- a) Yok etmem
- b) Karartmam imkan ve ihtimal dahilinde değil. Yani 22 aydır toplanacak deliller bu muydu? Bunlar delil bile değil, yazılar.

Kaçma şüphesine gelince,

- a) Ben kendim Vatan Emniyet'e gittim, teslim oldum. İsteseydim kaçırdım. Belli bir yaş grubundayım, yurt dışı bana göre değil, son yıllarımı kendi yurtda yaşamak ve bu topraklarda gömülmek istiyorum ki, çocukları ve torunlarım kolayca bana ulaşsınlar.
- b) Aynı suçtan yargılanan kaç arkadaşımız tutuksuz yargılanıyor, her duruşmada hazır bulunuyorlar, kaçmıyorlar. Ben de kaçmam.

Bu uzun tutukluluk bizatihi cezalandırma değil mi? Bu dava eninde sonunda elbette

- a) İstinaftan
- b) Yargıtaydan
- c) AYM'den
- d) AİHM'den
- e) Bu dört yerden dönmese de semanın 7. Katından ve Din Günü'nde Mahkeme-i Kübra'dan dönecektir. Bunda en ufak bir tereddüt yok.

AYM, 11 Ocak 2018'de Şahin Alpay ve Mehmet Altan'la ilgili açıkladığı kararında

- a) Kişi güvenliği
- b) Kişi özgürlüğü
- c) İfade özgürlüğü
- d) Basın özgürlüğünün ihlal edildiğine karar verdi. AİHM de benzer bir karar verdi.

Diğer yandan şu hususun zabitlara geçmesini talep ediyorum.

Zaman gazetesiyle ilgili 2014'te bir soruşturma başlatılmış, ancak ben ve biz yazarlar bu soruşturmada yokuz.

- 1) Hakkımızda soruşturma açıldığına dair bize savcılıktan bir bilgi gelmedi
- 2) İfadeye çağrılmadık
- 3) Gözaltına alınmadık

Fakat ilgimiz olmadığı halde bununla tutuklandık. Sonra şimdi yargılandığımız dava ile birleştirildi. Yani tam 2 sene sonra "FETÖ yayın organı Zaman Gazetesi yayın çizgisini değiştirdi; Ergenekon-Balyoz, Tahşiye, Selam-Tevhid vb. konuları öne çıkardı, 17/25 Aralık'ı haber yaptı" diye hazırlanan dava dosyasına, biz de eklenmiş olduk.

Bu çerçevede benim yazılarım, zorlama yorum, tevil ve niyet yüklemeler ile 17/25 Aralık, MİT tırları ve darbeye çağrışım yapmakla suç unsuru olarak karşıma çıkarılıyor. Eğer bu yazılarla suç işlediysen, neden yayınladıklarında ilk 4 ay içinde soruşturulmadılar?

Ben savunmamın bu bölümünü yazarken, AYM Genel Kurulu, eski AYM üyesi Erdal Tercan'ın bireysel başvurusunu ele aldı ve tutukluluk incelemesinin hakim karşısına

çıkarılmadan dosya üzerinden yapılmasının hak ihlali olduğu yönünde karar verdi. (Hürriyet, 13 Nisan 2016, s:16)

Ne kadar önemli bir karar! Tutuklu bulunduğum 22 ay boyunca tutuksuz yargılanma talebinde bulundum, bu uzun süre boyunca üç duruşma hariç tek bir hâkim veya savcı yüzü görmedim. Oysa yüz yüze gelmek son derece önemlidir. Bana hâkimin yüzüne bakarak derdimi anlatma fırsatı verilmedi. Bu bir hak ihlalidir!

Peki neden bu uzun tutukluluğa devam edildi? Aklıma tek bir ihtimal geliyor. O da "son yargı merciinden kararlarımız dönünceye kadar Ali Bulaç'ı tuttuk, böylece cezalandırdık -ki bu elbette uzun yıllar sürer- akli başına geldin" demek için mi?

Bakın bütün bir Yahudi-Haham literatüründe hapis cezasına atıf yok, çünkü aslolan özgürlük ve özgürlükten daha değerli bir şey yoktur. Klasik İslam hukukçuları da tedbiren 3 günlük hapis cezasına cevaz vermişlerdir ki, maksat gözaltıdır. Hapis cezası ne insanidir, ne fitridir. Micheal Foucault, hapishaneyi ve tımarhaneyi hukuksuz iktidarın sindirme aracı görür. Sovyet Rusya'da aykırı düşünenler Gulak Hapishanelerine gönderilir veya tımarhanelere tıkılırdı. Bana da mı aynısı reva görülüyor? Şikâyetim Allah'adır.

X. Türkiye kim?

Sn. Başkan, Sn. Üyeler!

Tarih boyunca büyük filozoflar, alimler ve entelektüeller siyasi otoritenin baskılarına maruz kalmış, yargıçlar, fikir adamları ve iktidar arasında zor tercihler durumunda olmuşlardır. İnançlarından ve düşüncelerinden dolayı zindana atılanların piri bir iftiraya kurban gidip 7 sene hapis yatan Yusuf aleyhisselamdır. Bugün Aynu's Şems Üniversitesi onun yattığı zindan üzerinde kurulmuştur.

Sokrat öncesi filozoflardan Anaksagoras'ın Atina'dan gizlice kaçmasına yol açan "Güneş bir tanrı değildir, diğer yıldızlar gibi bir maden kütesidir" dediği için onu zindana atmak isteyen Atinalı hakimlerdir.

Sokrat ölümü seçti, Platon servetini mahvetmeyi göze aldı, Aristo ruh hastası İskender'in gazabı pahasına inzivaya çekildi. Bruno ateşe atılmaktan korkmadı. Karl Marx açlıktan öldü. Dostoyevski kurşuna dizilmekten 4 dakika önce kurtuldu, sonra da 150 senedir daha iyisi yazılamayan romanı yazdı.

İrade özgürlüğünü savundukları için Ma'bed el Cuheyne ve Geylan ed Dimeşki Emevi halifeleri Abdülmelik ve Hişam tarafından ölümle cezalandırıldılar. Ebu Hanife zindanda kırbaçlar altında ruhunu teslim etti, son sözü şu oldu: "Zalimlerin gasp etmediği bir toprak parçasına gömün beni." İmam Malik yediği dayaktan sakatlandı, Ahmet İbn Hambel "Kuran mahluktur" demediği için zindanlarda çürütüldü. İmam Şafii'nin talebesi El Buvayti (ö. 231) zindanda zincire vurulmuş olarak öldürüldü. Abbasi halifesi, İbn Sina'nın ve İhvan-ı Sefa'nın meydanlarda kitaplarını yaktırdı, İbn Rüş'tün kitapları da aynı akıbete uğradı, yüzlerce el yazma kitap imha edildi. Hallac-ı Mansur ve Suhvererdi Maktul siyasi sebeplerle öldürüldüler. Suhvererdi'nin ölüm fetvasını imzalayan Zeyneddin ve Mecduddin adlı iki müftü ve ölüm hükmünü veren Halep kadısı El Fazıl tarihe ilimlerini ve kariyerlerini iktidara kiralayan adamlar olarak geçtiler.

İbn Teymiye hakkı konuşmaktan çekinmeyen büyük bir alim, müçtehit ve diplomattı. Baş sıkıştığında yardımına başvuran Mısır Sultanı Nasıruddin, çevresinin baskısıyla çok sevdiği İbn Teymiye'yi tutuklattı ve ona şöyle dedi:

"Şeyh sana üç yol öneriyorum: ya susacaksın ya İskenderiye'ye sürgüne gideceksin ya da zindana gireceksin." İbn Teymiye tereddütsüz:

"Ey Sultan, ben seçimimi yaptım. Zindan!"

Ve tam 28 ay hapis yattı, sonra sultan onu çıkartıp hiç değilse Şam'a gitmeye razı etti.

Molla Lütfü, Şeyh Bedrettin aykırı fikirlerinden dolayı ölüme mahkum edildiler. Güya Fatih Sultan Mehmed'in çok saygı duyduğu Akşemsettin'in niçin Gönen'de gömülü olduğunu bilen var mı? Kaygusuz Abdal'in, Nesimi'nin, Pir Sultan Abdal'in yaşadıkları trajedileri tarih kitapları doğru mu yazıyor?

İmam Rabbanî Es Sirhîndî, 1028'de Babur hülkümdarı Cihangir tarafından 1 yıl hapse atıldı, sonra ev hapsine mahkum edildi. Ebu'l A'la Mevduği, 1953-1964 yılları arasında Ahmedilerle ilgili yazdığı bir kitaptan dolayı 4 kez yargılandı. 5 yıl hapis yattı, idama mahkum edildi. Seyid Kutup, Abdülkadir Udeh ve 4 Mısırlı alim -tıpkı benim suçlandığım fiille haksız yere- idam edildiler. Sudan'da Hasan Turabi ilmîne, yaşına bakılmadan General Ömer Beşir tarafından zindana atıldı. Ayetullah Mutahhari, Ayetullah Talagani, Ali Recai yıllarca hapis yattılar. Ali Şeriatî bir otel odasında infaz edildi.

Said Nursî, Kemal Tahir, Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Necip Fazıl yıllar yılı yattılar. Bu ay beyin ölümü gerçekleşen Salih Mirzabeyoğlu eline oyuncak tabanca almadığı halde 16 sene hapis yattı. Maksim Gorki'yi öldürten Stalin, ertesi gün ona görkemli cenaze töreni düzenlettirdi. Soljenistin, Gulak takım odalarında yıllarca hapsedildi.

Baskılara, zulme maruz kalan ve yıllar yılı hapis yatan ya da idam edilen bu ve daha sayamadığım binlerce isim, bugün bizi aydınlatıyorlar ve kıyamete kadar da aydınlatacak, kadr-u kıymetleri artarak devam edecektir. Eğer bu zatlar haksızlığa, zulme maruz kaldılarsa, Hak ve Hakikat sevgisinin ortadan kalkmış olmasındadır. Ama böylesi zamanlar için Araplar der ki: "**Sevginin olmadığı yerde adalet vekalet eder.**" Adalet, sevgiyi geri getirir.

Fransız aydın geleneğinin en güçlü isimlerinden biri J. Paul Sartre idi. (1905-1980) Sartre, 1960'ta Fransa'nın Cezayir'deki varlığına karşı çıkıyor, Cezayir bağımsızlık savaşını destekliyordu. Aşırı sağcı militanlar sokaklarda "Sartre vatan hainidir, kurşuna dizilsin" diye bağırırlarken General De Gaulle "Biz Voltaire'i hapse atamayız" diye sokakları inleyen gürüha tek kurşuluk değer vermedi, sonra şu ünlü cümlesini kurdu: "Sartre'a dokundurtmam, Sartre Fransa'dır."

Şimdi Sn. Başkan, Sn. Üyeler, Sn. Savcı'ya soruyorum:

Sahiden Türkiye kim?

"Ben köşemde kimin ismini yazıyorsam ertesi gün gözaltına alınır ve Silivri'yi boylar" diyen iliştilmiş gazeteciler mi, yoksa yazı hayatları boyunca temel hak ve özgürlükleri savunan, sivil veya askeri vesayete, rejime ve darbelere karşı mücadele veren biz burada yargılanan gazeteciler, fikir adamları mı?

Buna sizler karar vereceksiniz!

XI. Son sözlerim

Efendimiz (s.a.)'e biri gelir ve "Din nedir" diye sorar.

Efendimiz "Din dürüstlüktür" buyurur.

Kime karşı dürüstlük?

- Önce kendi nefsim/özvarlığıma
- Canlı hayata, tabiattaki varlıklara
- Öteki insanlara
- Ve Allah'a karşı dürüstlük

Sayın başkan, sayın üyeler, sayın savcım

- Yaptığım 4 savunmada da lafı eğip bükmeden size karşı dürüst olmaya çalıştım.
- Ben ne darbecilikten anlarım ne darbelere cevaz veririm. İki de benim itikadımca cürümdür.
- Şeffaf, açık yüreklilikle ve dürüstçe yazarlık yapmaya çalıştım, gazetecilik faaliyeti dışında hiçbir şeyde gözüm olmadı. Gözüm siyasette, makamda olsaydı, olurdu. Mecliste, hükümette çok sayıda arkadaşım, öğrencim var. Yine isteseydim geçen 24 Haziran seçimleri için tutuklu olduğum halde bana yapılan milletvekilliği teklifini -hem de garanti seçilecek yerden- kabul ederdim. Ben sadece bir fikir adamı kalmak istiyorum.
- F. Gülen'in grubunun şu veya bu düzeyde 15 Temmuz gibi bir cürümde yer alacaklarını aklımın ucundan geçirmedi, onlara asla bunu yakıştıramadım, sezinlemedim, şüphe de etmedim. Bir nebze şüphe etseydim medya organlarında 1 saat durmazdım.
- Yazık ki herkes gibi beni de yanılttılar. Yine Efendimiz buyurur ki "**Mü'min kolay aldatılır, çünkü kerimdir**" 15 Temmuz büyük bir musibettir, görev alanların tamamını lanetliyorum.
- Sizlere yazdıklarım hakkında savunmamı yaptım. Diğer binlerce yazım ve 24 kitabımın da savunmasını gönül rahatlığıyla yaparım.
- Efendimiz "**Ameller niyetlere göredir**" buyurur. Elhamdülillah niyetim temiz, maksadım meşru ve hayırlı, ifadem de gayet net ve açıktır.
- Buna rağmen samimiyetle şunu söylemek istiyorum: Zaman gazetesinde yazdığım, çok kısa süre de olsa GYV üyeliğini kabul ettiğim için pişmanım.
- 15 Temmuz herkes gibi benim için bir travma, bir hüsrana ve düş kırıklığı oldu. En büyük dileğim ve duam bir daha tekerrür etmemesidir.
- Bütün bunları nazara alarak sizden beraatimi talep ediyorum.

Sabrınızı hayli zorladığımı farkındayım. Sürç-i lisan ettimse affola!

Beni sabırla dinlediğiniz için teşekkür ederim.